

ภาคผนวก

คำชี้แจง

ขอความกรุณาตอบแบบสอบถามนี้เพื่อประกอบในการวิจัย เรื่อง “สตรีนิยมในสายตาชาย” (Feminism on Men’s Views) ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์โดยภาพรวมเท่านั้น (ใช้สำหรับเพศชายทั่วไป)

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย X ใน () โดยให้นำหน้าทุกตามความคิดเห็นที่ท่านคิดว่าตรงกับความเป็นจริงของท่านมากที่สุด

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. อายุ
 () 1. 20 – 30 ปี () 2. 31 – 40 ปี () 3. 41 – 50 ปี () 4. 51 - 60 ปี
 () 5. มากกว่า 60 ปี
2. ระดับการศึกษา
 () 1. ต่ำกว่าปริญญาตรี () 2. ปริญญาตรี () 3. สูงกว่าปริญญาตรี
3. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน
 () 1. ต่ำกว่า 10,000 บาท () 2. 10,000 – 30,000 บาท () 3. 30,001 – 60,000 บาท
 () 4. มากกว่า 60,000 บาท
4. อาชีพ
 () 1. นักเรียน/นักศึกษา () 2. รับราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ () 3. ลูกจ้าง/พนักงานบริษัท
 () 4. ค้าขาย () 6. รับจ้างทั่วไป () 7. ช่วยงานครอบครัว
 () 8. เกษตรกร () 9. อาชีพอิสระ () 10. เจ้าของกิจการ
 () 11. พ่อบ้าน/เกษียณ () 12. ว่างาน () 13. อื่น ๆ

ส่วนที่ 2 : ความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับสตรีไทย

5. ท่านมี ทศนคติ (Attitude) กับ สตรีที่ต่อสู้เพื่อความเท่าเทียมกับเพศชาย อย่างไร

ลักษณะ ทศนคติ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. มีความรู้เพียงไร					
2. ชอบทำตัวเด่นระดับใด					
3. มีความสามารถระดับใด					
4. มีจิตใจเข้มแข็งระดับไหน					
5. มีความเสแสร้งเพียงใด					
6. โอ้อวดตัวเองในระดับใด					
7. มีความมั่นใจในตัวเองมากเพียงไร					
8. ชอบยุ่งเรื่องของผู้อื่นเพียงไร					
9. ได้รับการยอมรับจากสังคมมากน้อยเพียงไร					

6. ท่านเห็นว่า พฤติกรรม (Behavior) ของสตรีที่ต่อสู้เพื่อความเท่าเทียมกับเพศชาย เป็นอย่างไร

ลักษณะ พฤติกรรม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. การควบคุมอารมณ์มีมาน้อยเพียงไร					
2. มีความมุ่งมั่นเพียงใด					
3. มีความซับซ้อนของจิตใจระดับไหน					
4. ควบคุมความเย้ายวนได้ระดับใด					
5. มีการวางแผนระดับใด					
6. คิดว่ามีความเท่าเทียมกับผู้ชายเพียงไร					

7. ท่านเห็นว่า บุคลิกภาพ (Personality) ของสตรีที่ต่อสู้เพื่อความเท่าเทียมกับเพศชาย เป็นอย่างไร

ลักษณะ บุคลิกภาพ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ชอบแสดงตัวว่าเป็นผู้รู้เพียงไร					
2. มีความทรงจำระดับไหน					
3. มีคุณธรรมในระดับใด					
4. เข้าใจปัญหาต่าง ๆ เพียงไร					
5. เป็นนักสร้างภาพระดับใด					
6. มีความเข้มแข็งระดับใด					
7. ภาคภูมิใจในตัวเองระดับใด					

8. ท่านเห็นว่า บทบาท (Role) ของสตรีที่ต่อสู้เพื่อความเท่าเทียมกับเพศชาย เป็นอย่างไร

ลักษณะ บทบาท	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. หลงตัวเองระดับใด					
2. มีความเชื่อในความเป็นผู้นำของผู้ชายแค่ไหน					
3. พยายามให้ตัวเองประสบความสำเร็จแค่ไหน					
4. ชอบโชว์ ออฟ ระดับใด					
5. ให้สังคมยอมรับตัวเองระดับไหน					
6. คิดว่าผู้ชายมีความสำคัญระดับใด					
7. ชอบแสวงหาผลประโยชน์ในระดับใด					
8. ความเป็นผู้นำครอบครัวยุ่ระดับใด					

9. มุมมองที่เกี่ยวกับความเท่าเทียมกับเพศชาย

ความเท่าเทียมกับเพศชาย	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ท่านเห็นว่าเพศหญิงควรมีความเท่าเทียมกับเพศชายอยู่ในระดับใด					

คำชี้แจง

ขอความกรุณาให้ข้อมูลตามแนวการสัมภาษณ์นี้เพื่อประกอบในการวิจัย เรื่อง “สตรีนิยมในสายตาชาย” (Feminism on Men’s Views) และผู้วิจัยจะนำเสนอผลโดยรวมเท่านั้น

คำชี้แจง กรุณาทำเครื่องหมาย X ใน () ตามความคิดเห็นที่ท่านคิดว่าตรงกับความเป็นจริงและให้
ความคิดเห็นตามแบบสัมภาษณ์

ส่วนที่ 1 : ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ

() 1. ชาย () 2. หญิง

2. อาชีพ

() 1. นักศึกษา () 2. รับราชการ () 3. พนักงานบริษัทเอกชน () 4. นักวิชาการ

ส่วนที่ 2 : ความคิดเห็นของท่านเกี่ยวกับบทบาทของสตรีไทยในด้านต่าง ๆ

5. บทบาทการเป็นผู้นำทางการเมือง

6. บทบาทการเป็นตัวแทนทางสังคม

7. บทบาทด้านศาสนา

8. บทบาทด้านการบริหาร

9. บทบาทด้านครอบครัว

10. บทบาทด้านการแสดงออกทางเพศ

วรรณกรรมที่คัดเลือกนำมาเป็นบทภาพยนตร์

ในการคัดเลือกวรรณกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสตรีนิยมมีอยู่มากมาย แต่วรรณกรรมที่มีความสอดคล้องเกี่ยวกับการเล่าเรื่องที่นำมากำหนดเป็นบทภาพยนตร์จำนวน 5 เรื่อง ได้แก่

มัทรี

ผู้เขียน : ศรีดาวเรือง

ต่อหน้าร้อยเวรบนสถานีตำรวจ ผมยาวของหล่อนยุ่งเป็นสังกะตัง ใบหน้ามีสิ่วเม็ดเล็กซิดขาว แต่หล่อนก็เคนหัวเราะ ไม่ใส่ใจกระดุมเสื้อสองเม็ดที่หลุดและพกผ้าถุงเหน็บไว้ล่อแหลม

“ก็ขึ้นบอกให้ตี ๆ แล้วอย่าไม่มีใครเอาทำไมละ จะจับขังคุกหรือ...ตีซิ..ถึงยังงั้นก็ไม่ต้องหาเลี้ยงพวกมัน อยู่ดี”

นายตำรวจสายหัว เขาต้องใช้ความอดกลั้นเป็นพิเศษต่อหญิงที่ไม่มีมารยาทคนนี้ เขาควักบุหรี่ขึ้นจุดสูบ พ่นควันช้า ๆ มองผู้ต้องหาที่ทำท่าเหมือนสุดหยาใจแรง

“ถ้าไม่ต้องการลูกแล้วมีขึ้นมาทำไม ขอโทษนะ....หมามันยังรักลูกของมันเลย” เสียงนายตำรวจไม่เบา สีหน้าแสดงความรู้สึก

“แล้วที่พ่อของมันละ ทำไมไม่ไปตามจับมาด้วย ถ้าลงชั้นผิด พ่อมันก็ต้องผิดมากกว่าเพราะมันเป็นคนทำ” หล่อนย้อนทันทีด้วยน้ำเสียงแค้นเคือง “มันทิ้งลูกทิ้งเมียไปหลง ห...ใหม่ แต่ชั้นไม่ได้ทิ้งเพราะจะมีผิวใหม่” หล่อนพูดช้าลง “...จิตใจฉันไม่ยินดียินร้ายแล้วคุณตำรวจ ร่างกายคนเราเกิดมามันไม่ใช่ของเราอย่างที่พระท่านเทศน์...เกิดแล้วเดี๋ยวก็ตาย..ลูกนี้ก็ไม่ใช่ของชั้น...”

“เออละ...เออละ...นอกเรื่องแล้ว ไหนลองบอกมาทีสิว่าถ้ามีคนรับเอาลูกไปเลี้ยงแล้วเธอจะไปทำอะไร”

ดวงตากลมโตฉายแววขมขื่นออกมาจนล้นรินเหม่อลอยอยู่นานจนถูกเตือน หล่อนส่ายหน้าน้อย ๆ น้ำตาเอ่อไหล “ชั้นจะบวชซี พอกันทีลูกผัว ฉันตัดได้จริง ๆ นะคะหมวดก็เห็น...ขนาดลูก...ชั้นยังตัดได้”

นายร้อยเวรเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ถอนใจ “เฮ้อ” ออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย “อายุเท่าไรแล้ว...เรานะ”

หญิงสาวเงยหน้าขึ้นสบตา “สิบเก้า”

“สิบเก้า ลูกตั้งสาม....ใครเขาจะเชื่อเล่าแม่คุณ...อายุเท่านี้ทำตัวเหลวไหลแล้วมาบอกว่าจะตัดกิลกิลเลส เดี่ยวผัวตามไปอ้อก็สักออกมาท้องโย้อีกนะแหละ” รู้สึกลูกนายตำรวจชักจะหย่อนความสุภาพ

“ชั้นเซ็ดแล้วจริง ๆ ถ้าได้บวชก็ตั้งใจว่าจะไม่สึก คนเราทำบุญร่วมกันมาแค่ไหนก็แค่นั้น...ฝันกันไปไม่ได้”

ยากที่จะเชื่อ คำพูดและกิริยาท่าทางชวนให้หลายคนคิดว่าหล่อนอาจเป็นโรคประสาททหรือไม่มีปัญญาอ่อน ลูกทั้งสามของหญิงทำทางแปลกคนนี้ นายตำรวจให้ภรรยาของผู้ได้บังคับบัญชาเอาไปดูแลชั่วคราว

“เรานะ...ชอบไปวัดมากนักรอไง” “อะ ตอนยังไม่มีผิวไปกับแม่ทุกวันพระ” หล่อนทำตาโตเหมือนได้ของเล่นลูกใจ “ฟังเทศน์แล้วสบายใจดี”

“เอาล่ะ...เชื่อแล้วว่าเป็นคนใจบุญชอบไปวัด แต่ทำไมไม่ใจบุญสงสารลูกเต้า...ปล่อยทิ้งไว้ได้ยังไงที่ป้ายรถเมล์ ดินะว่าตำรวจผ่านไปเห็น ไม่งั้นบ้านนี้เป็นไงมั่งก็ไม่รู้ รถราออกเยอะเยอะ”

หล่อนทำหน้าออคอแข็ง “จะให้พูดก็หนี..ก็บอกแล้วว่าไม่เอา..ไม่เอา..” หล่อนกล้าขึ้นเสียงอย่างไม่น่าเชื่อ “ถ้าคุณตำรวจจะยึดเย็ดให้ฉันทันทีได้...แต่เดี๋ยวจนที่ทั้งมันไว้ข้างถนนอีกนะแหละ ถ้ามันร้องตามฉัน..โดนฟาดแน่..ตีสึกไม่ผิดกฎหมายนี่นา ขึ้นไม่ได้ข้ามัน ที่ชั้นตอนเด็ก ๆ แม่ตีทีไรเกือบตายทุกที”

หล่อนยกขาขึ้นขัดสมาธิบนเก้าอี้ ริมฝีปากหนาออกคล้ายแม้มเข้าแม้มออกคล้ายกับกระวนกระวาย

เมื่อไม่กี่ชั่วโมงมานี้เอง หล่อนจับลูกคนกลางกระแทกลงบนที่นั่งพักผู้โดยสารแล้วพูดออกมาดัง ๆ ว่า..ใครอยากได้เด็กบ้างจะยกให้ แต่ทุกคนในศาลาที่นั่งพักกลับขยับหนี หล่อนรีรออยู่พักใหญ่จึงหันไปพูดกับเด็กหญิงคนโตที่อ้วนน้อยเล็ก “พวกมันอยู่กันที่นี่แหละ ห้ามตามกุนะ ใครเขามา ก็บอกเขาเลย...ขอไปอยู่กะเขา..รู้ไหม...แถวนี้คนเยอะยังกะนอน เดี๋ยวก็เจอคนใจบุญเข้าจนได้”

แล้วหล่อนก็จากไป เด็กทั้งสามแม้จะไม่กลัววิ่งตามเพราะกลัวแม่ตี แต่ก็พากันร้องลั่น “แม่....แม่..อย่าทิ้งหนูไป” “แม่...หนูกลัว” ความจริงหล่อนเกือบจะหนีกองทุกข์ทั้งสามกองนั้นพ้นอยู่แล้ว ถ้าหากไม่เผอิญมีรถตำรวจผ่านมา แต่ตอนนี้...ต่อหน้านายตำรวจคนนี้...หล่อนก็ได้ตั้งใจเด็ดเดี่ยวแล้ว”

“คุณตำรวจเชื่อเรื่องบุญเรื่องบาปหรือเปล่า” นี่หล่อนกล้าคุยกับเขาเสีย

“เชื่อซิ....เชื่อว่าแม่บาปหนาอย่างเรานี้ตายไปต้องตกนรกแน่”

“คุณไม่เข้าใจ...ชั้นว่าถ้าคุณว่าชั้นทำบาป ต้องรับบาปตกนรก ทำไมคุณต้องจับชั้นล่ะ...ก็ให้นรกตามมาลงโทษชั้นซิ...คุณมายุ่งกับชั้นทำไม”

นายตำรวจรู้สึกขงหวางตา การสอบสวนผู้ต้องหาส่วนมากแม้จะปากแข็ง แต่ก็มีเหตุผลชวนเชื่อได้มากกว่านี้ แต่หล่อนนี้มีแค่ศาสนาหลวม ๆ แล้ง ๆ มาบังหน้าและเป็นชนิดปัญญาอ่อน เห็นทีคงต้องส่งไปให้หมอโรงพยาบาลประสาทหรือไม่ก็ปล่อยหล่อนไปตามเรื่อง แต่เด็ก ๆ ละน่าจะส่งสถานสงเคราะห์หรือไม่ก็ให้ไทยรัฐตีข่าว เดี๋ยวก็มีศรัทธาหลังไหลมาถล่มไป....ดูมันง่ายดี พวกหนังสือพิมพ์รอพาดหัวข่าวหรือรออะไรสักอย่างให้เกิดขึ้นอยู่แล้ว...เอาล่ะ...เขาคงต้องรอถามพ่อของเด็กเสียก่อนว่าเรื่องราวเป็นมา เกิดขึ้นอย่างไร

“พ่อมันนะเหรอ ไอ้ห่านันมันไม่รับด้วยซ้ำว่าเป็นลูกมัน” หล่อนพูดขึ้นราวกับรู้คำถาม ก่อนเปลี่ยนเรื่อง “ขอบุหรี่ตัวได้มัย”

นายตำรวจรู้สึกโกรธที่หล่อนดูไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง แวบหนึ่งเขาคิดว่าหล่อนคงเป็นกะหรี่ แต่แล้วก็เลิกคิดเพราะกะหรี่นั้นมักเลี้ยงลูกของตัวเอง เขามองบุหรี่ในมือก่อนที่จะขยี้ลงในจานแล้วเขียนของแปดห้าที่มีเหลืออยู่ตัวเดียวไปให้หล่อน

“ฉันรู้ว่าเธอคงมีเรื่องไม่สบายใจ ผิวไม่หาเลี้ยง มัวไปหลงเมียน้อย แต่ลูกนะมันไม่รู้เรื่องด้วยนะ ถ้าเธอปล่อยมันเป็นเด็กข้างถนน โตขึ้นมาก็เป็นขโมย ดิฉัน ถ้าเป็นผู้หญิงก็อาจไปขายตัว ถึงจะยกให้คนอื่นไปยังไงมันก็ไม่เหมือนอยู่กะพ่อแม่ เด็กโตขึ้นมันจะน้อยใจ ทำให้มันเกิดมาแล้วไม่เลี้ยงดู

คิดดูดี ๆ นะ ถ้าเธออยากหางานทำ ฉันจะช่วยฝากงานร้านอาหารหรืองานบ้านให้ก็ได้ หาห้องเช่าถูก ๆ เข้าสักห้อง เด็ก ๆ ฉันจะพาไปฝากสถานรับเลี้ยงเด็กให้ แต่เลิกงานแล้วต้องไปรับลูกมานอนด้วย ตกลงไหม...เอ้า...กินข้าวเสีย” นายตำรวจรายยาวเหมือนจะพูดเรื่องราวให้จบในวันเดียวแบบ “เทศน์มหาชาติ”

หล่อนอับอุหรีท่าทางใช้ความคิด พลังก้มลงติดดมเสื้อ “มันก็ดีหรอก แต่ฉันต้องทำงานหนักแน่..”

“โธ...ใคร ๆ เขาก็ทำงานกันทั้งนั้น มีแต่คนเขาอยากมีงานทำแล้วหาไม่ได้ ฉันเป็นตำรวจนี่ก็ต้องทำงาน แล้วเธอ...” เขาโกรธมากแต่พยายามพูดช้า ๆ เบา ๆ เหมือนพระเทศน์

“ก็...ไม่เคยทำ”

“จำเริญ...แม่คุณ พอโตขึ้นมาหน่อยก็รับมีผัวฉันใช้ไหม ผัวหาเลี้ยงจนเขาเบื่อละ เรามันเป็นยังงี้นี่นา...มีน้ำละ” เสียงเทศนาชักกลายเป็นคนในเครื่องแบบ

น้ำตำรวจเผาะ หล่อนมองเขาอย่างขลาด ๆ ก่อนจะเปลี่ยนสรรพนามอ่อนหวาน “ให้หนูไปบวชเถอะ”

คราวนี้นายตำรวจหมดความอดทน หุบโต๊ะตั้งปิงและผลุดลุกขึ้นยืน สองมือเท้าโต๊ะ หน้าถมึงทึง “เล่นเอาตัวรอดง่าย ๆ ยังงี้เอง คนอะไรไม่มีความรับผิดชอบต่อสังคม”

หญิงสาวผวาจากเก้าอี้ ถอยกรูดไปชิดฝา มือตะครุบชายพกเกือบไม่ทัน เหงื่อเย็นทะลักได้ตาได้จมูก เรียงเป็นเม็ดทิพย์ ทุกสิ่งในห้องเงิบ ข้าวราดแกงเย็นซืด แผลงวันตอม เสียงสะอื้นค่อย ๆ ดัง “คนเขาบวชกันเยอะแยะ ทำไมไม่มีใครว่า..” หล่อนบ่นอย่างตื้อรังคล้ายกับไม่เข้าใจสิ่งที่นายตำรวจเทศนา

“ก็...นั่นเขาไม่มีห้วง เขาไม่ได้ปัดสวะให้พ้นตัวอย่างเรานี่...มีที่ไหนกัน...จะทิ้งลูกไปบวช พูดง่าย ๆ จะหนีความรับผิดชอบโดยใช้ศาสนาบังหน้า...ว่างั้นเถอะ....ถ้ามันเต็มอกเต็มใจไปทุกซอกอยู่ข้างถนนแล้วจะแสดงว่าแม่มันตักกิเลสได้งั้นรี” นายตำรวจเน้นเสียงดุดันแผ่ผ่นได้หล่อน

“แล้วที่ผู้ชายทำไมทำได้” ดูเหมือนหล่อนไม่ยอม “ใคร...ใครเขากันยังงั้น...หา”

“ก็พระเวสสันดร”

นายตำรวจใหญ่ของเรางง เขาไม่แน่ใจว่าหล่อนพูดเรื่องอะไร แต่ค่อย ๆ ขยับเก้าอี้ลงนั่งมองหญิงสาวอยู่ครู่ใหญ่แล้ว ผายมือให้หล่อนนั่งลงตามเดิม ส่วนตัวเองก้มลงเขียนอะไรบางอย่างบนกระดาษอย่างเงิบ ๆ แล้วเรียกผู้ใต้บังคับบัญชาให้เข้ามา

“เอาหนังสือกับผู้ต้องหาไปส่งหมอ...ได้ผลยังงี้แล้วเอากลับมารายงานอี๊ว”

ชิมใบ้

ผู้เขียน : ประภัสสร เสวิกุล

หญิงชราถอดแว่นตาออก วางไว้บนฝาตะกร้าไม้ไผ่เก่า ๆ ที่บรรจุด้าย เข็ม และอุปกรณ์ปักเย็บอื่น ๆ ตะกร้าใบนี้เป็นสมบัติชิ้นเดียวที่ทั้งเป็นเพื่อนสนิทและทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับนาง หญิงชรายกมือขึ้นขยี้ตาอย่างจะระงับอาการเมื่อยล้าของดวงตาจากการที่ต้องเพ่งอยู่เป็นเวลานาน ในระยะหลังนอกจากสายตาที่สั้นลงอย่างมากแล้ว ดวงตาก็พลอยแย่งไปด้วย บ่อยครั้งที่นางรู้สึกเจ็บตาจนอยากจะนั่งหลับตานิ่ง ๆ ให้นาน ๆ แต่ก็ทำได้เพียงไม่กี่นาทีเพราะความคิดคำนึงต่าง ๆ ไม่ยอมสงบลงไปด้วย

นางยังห่วงกังวลว่าลูกค้าอาจจะเดินเลยไปเพราะเกรงใจที่จะรบกวนหรือไม่เช่นนั้นนางก็อาจจะเรียกลูกค้าไม่ทันคนอื่น ๆ ..ยังมีผู้หญิงอีกหลายคนแถวนี้ที่รับจ้างปะชุนเสื้อผ้าและต่างก็พยายามช่วงชิงฉกฉวยลูกค้ามาเป็นของตนให้มากที่สุด ดู ๆ ก็เหมือนคนโลภจนน่ารังเกียจ แต่จะมีใครหน้าไหนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือเจ๊อานเมื่อพวกนางหิวโหยหรือเจ็บไข้ได้ป่วย ดังนั้นเมื่อยังมีกำลังอยู่ต่างคนต่างจำเป็นที่จะต้องหาเงินหาทองไว้ให้ได้มากที่สุด ก่อนที่วันแห่งความอัปโชคและสิ้นหวังจะมาเยือน

ออกจะเป็นวันที่อากาศแจ่มใสหลังจากที่ฝนตกหนักติดต่อกันมาเมื่อสองสามวันก่อน...วันฝนตกเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุดสำหรับผู้ที่มีอาชีพอยู่ริมถนนเช่นพวกนาง นอกจากน้ำจะเอ่อออกมาจากท่อระบายน้ำขึ้นมabenทางเดินแล้ว รถยนต์ที่วิ่งผ่านไปยังสาดน้ำสกปรกกระเซ็นขึ้นมร วันเวลาเหล่านี้นางมักจะหลบไปอยู่ในตรอกแคบ ๆ ข้างตึกแถวและคอยชะเง้อดูลูกค้าที่เอาเสื้อผ้ามาทิ้งไว้ให้นางปะชุน บางครั้งนางเคยคิดจะชุกกายอยู่ภายใต้ผ้าห่มและหลับตาลงเงิบๆ ตามลำพัง แต่แล้วก็อดใจที่จะหิ้วตะกร้าลงจากร่มกระดาดมายังริมถนนที่นั่นทำงานอยู่ทุกวันไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่ในวันฝนตกนี้นางอาจจะได้แต่นั่งคุ้ยคูอยู่ในตรอกและมองดูผู้คนเดินผ่านไปมากลางสายฝนด้วยดวงตาที่ เหงาหงอย

นานแสนนานมาแล้ว จนนางเองก็นึกไม่ออกถึงวันแรกที่ทรุดตัวลงบนเก้าอี้ไม้เตี้ย ๆ ริมถนนสายนี้และลงมือปะชุนเสื้อผ้าให้กับผู้คนต่าง ๆ...อาจจะร่วมสิบห้าปีหรือยี่สิบปีมาแล้วกระมัง ไม่เช่นนั้นก็คงจะเป็นยี่สิบห้าปีตั้งแต่วันที่สายตาของนางยังแจ่มใส นิ้วมือร้อยด้ายสนเข็มด้วยความแม่นยำรวดเร็วและกิริยาเต็มไปด้วยความกระฉับกระเฉงชวนมอง

กำไลหยกสี่เหลี่ยมที่ข้อมือต้องแสงแดดยามบ่ายดุจดนในและงามประหลาดเนื้อของหยกแน่นเนียนและเย็นละมุน ให้ความรู้สึกสงบเยือกเย็นและอึดเิบ นี่เป็นสมบัติชิ้นเดียวที่สามีให้แก่นาง หญิงชรายกมือขึ้นลูกลมำกำไลอย่างหวงแหนและทะนุถนอม แม้นางจะรู้ว่าสิ่งนี้ไม่ใช่เครื่องหมายแห่งความรักใคร่ที่ดีที่สามีมีต่อนาง แต่มันก็เป็นสัญลักษณ์ของพันธนาการที่นางยอมรับ...ผู้หญิงล้วนเกิดมาเพื่อเป็นสมบัติของผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นพ่อแม่ พี่น้อง แม้กระทั่งสามีและครอบครัวของเขา แต่สำหรับนางแล้วน่าจะเป็นสมบัติที่ไร้ค่าชิ้นหนึ่งของโลก

ชีวิตในวัยเยาว์ของนางเต็มไปด้วยความคับแค้น ลูกผู้หญิงไม่ใช่สิ่งพึงปรารถนาของครอบครัว และการเป็นเด็กหญิงพิการก็ยังเป็นสิ่งอัปมงคล...นางถูกเลี้ยงดูอย่างทิ้งขว้าง ไม่ได้รับการเอาใจใส่เหมือนลูกชายหรือแม้แต่ลูกสาวคนอื่น ๆ ของบ้านและต้องทำงานหนักเยี่ยงทาส

นางเคยร้องไห้ถามตัวเองบ่อย ๆ ว่าความพิการนั้นเป็นความผิด ความเลวของนางหรือ ใครเล่าเป็นผู้มอบชีวิตอันอาภัพนี้ให้กับนางและทำไมพวกเขาถึงได้ชิงชิงและลงโทษในความผิดที่นางมิได้เป็นผู้กระทำแต่คำตอบที่ไม่เคยได้รับนั้นกลับเป็นสิ่งที่โหดร้ายเพราะมันทำให้นางเจ็บแค้นและเกลียดชังตัวเองที่เกิดขึ้นมาในลักษณะนี้

วัยเยาว์ของนางช่างอ้างว้างและว้าเหว่ พวกเด็ก ๆ รังเกียจและแสดงท่าทางล้อเลียนต่าง ๆ นานา บางครั้งก็ถึงกับขว้างปาหรือทุบตีเมื่อนางเข้าใกล้ หญิงชรายังรำลึกถึงการที่นางต้องหลบหนีไปนั่งขดตัวร้องไห้อยู่ในมุมมืดเพียงลำพัง ร้องไห้ทั้ง ๆ ที่ไม่มีเสียงและไม่มีใครสักคนที่คิดจะปลอบโยนหรือหยิบยื่นความปรานีให้ นางได้เรียนรู้ถึงการมีชีวิตตัวคนเดียวตั้งแต่ยังเล็ก ท่ามกลางพ่อ แม่ และญาติพี่น้องที่ห้อมล้อมอยู่รอบข้าง แต่คนเหล่านั้นก็คล้ายคนตาบอดที่ไม่เคยเห็นหล่อนอยู่ในสายตาของเขา

หญิงชรานึกถึงการเรียนรู้ที่จะอยู่ร่วมกับคนอื่น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกับการที่นางจะรับรู้ความต้องการของพวกเขาเหล่านั้น และแสดงความต้องการของตนออกมา...นางเหมือนคนนอกหรือสิ่งแปลกประหลาดและสิ่งนี้ทำให้นางกลายเป็นคนที่ห้วนโหดและหวาดวิตกมาโดยตลอด

หญิงชรานึกถึงความหนาวเย็นของลมในฤดูหนาว ยามที่หลิกลู่มและไม้ไผ่น้อยโอนเอนสะบัดใบร่ำพรู นางนึกถึงนกตัวน้อย ๆ ที่โฉบไปมาตามดอกไม้ดอกนั้น ดอกนี้และด้วยท่าทางมีความสุขเมื่อต้นฤดูฝน พบบางส่งเสียงร้องที่นางไม่เคยมีโอกาสดูยิน

นางแต่งงานเมื่ออายุมากแล้ว และเป็นคนสุดท้ายในบรรดาพี่น้อง..ในเวลานั้นนางได้เลิกฝันถึงเรื่องการแต่งงานไปนานแล้ว ดูคล้ายจะเป็นเรื่องสิ้นหวังสำหรับหญิงพิการ ทั้ง ๆ ที่ในวัยสาวนางเคยวาดความหวังว่าสักวันหนึ่งนางคงจะได้สวมเสื้อคลุมไหมสีแดงคลุมหน้าด้วยม่านไข่มุกและดื่มสุรามงคลค่านับญาติผู้ใหญ่จอกแล้วจอกเล่า...นางคงจะสะเทือนอายยามเมื่อเจ้าบ่าวไข่ม่านริ้วไผ่ลงบังตาและคลี่ม่านไข่มุกออกยกโฉมนาง

แต่ยิ่งนานความหวังของนางก็ยิ่งเลือนราง...นางเคยตื่นเต้นต่อการแต่งงานของพี่สาวใหญ่ เคยดีใจกับการแต่งงานของพี่ชายรอง และความรู้สึกได้เปลี่ยนแปลงไปเป็นความริษยา เมื่อน้องสาวซึ่งมีอายุน้อยกว่านางถึงแปดปีกลับเข้าพิธีสำคัญนี้ก่อนนาง การแต่งงานของน้องสาวทำให้นางรู้สึกได้ว่าตัวเองเป็นคนที่ไม่มีใครต้องการและสายตาของพ่อแม่ที่มองดูนางนั้นก็ราวกับเห็นนางเป็นภาระอันหนักอึ้ง ซึ่งไม่มีหนทางที่จะปลดเปลื้อง ลงได้

อย่างไรก็ตามในที่สุดนางก็ได้แต่งงาน...สามีของนางเป็นคนแซ่ไค้วมาจากเมืองนิงโปในมณฑลซีเกียง และมีอายุมากกว่านางเกือบรอบปีนักษัตร นางไม่รู้ว่าทำไมถึงต้องมาแต่งงานกับผู้ชายที่อัปลักษณ์คนนี้แม้จะรู้จักเขามาตั้งแต่ยังเด็ก เนื่องจากเคยติดต่อเรื่องการค้ากับพ่อแต่ก็ไม่เคยคิดว่าจะต้องมาอยู่กับเขาในฐานะภรรยา เมื่อแรกที่เขาส่งคนมาทาบทามสู่ขอนั้นแม้นางจะไม่ได้ชื่นชมยินดีแต่ก็เป็นหนทางเดียวที่นางจะได้หลุดพ้นไปจากบ้านแห่งความทุกข์ยากแห่งนั้น

ภายหลังการแต่งงาน นางจึงได้พบว่าแท้จริงแล้วการที่สามีตัดสินใจอยู่กับนางก็เนื่องมาจากพ่อแม่ของนางเป็นฝ่ายเสนอนางให้โดยไม่เรียกร้องค่าสินสอดและชายคนนั้นมีความเชื่อว่า

ผู้หญิงที่เป็นใบ้ให้มีความสุขในทางเพศสกว่าปกติ...นางเริ่มร้องไห้ไม่มีเสียงอีกครั้งเมื่อรู้ว่าคุณค่าของนางในสายตาของสามีช่างไม่แตกต่างไปจากนางกลาง เมืองเลย

เด็กผู้หญิงตัวน้อย ๆ กระโดดโลดเต้นผ่านหน้าไปอย่างร่าเริง หญิงชรามองเห็นดวงตาที่สดใสและใบหน้าที่ หัวร่อต่อกระซิก...นางหลับตาลงช้า ๆ ความรู้สึกปวดแปลบแสบเป็นริ้ว ๆ ขึ้นมาจับกุมหัวใจ นางคิดถึงคืนที่นางนอนบิตตัวด้วยความเจ็บปวดอยู่บนเตียงในโรงพยาบาล มองผ่านหน้าต่างกระจกออกไปภายนอก ฝนลงเม็ดกระหน่ำไม่ขาดสาย กิ่งไม้ใกล้หน้าต่างตึกกับกระจกอยู่ตลอดเวลา ในความคิดของนางมันช่างเป็นคืนแห่งความเจ็บที่นรกแล้วเหลือเกิน นางคิดถึงสีหน้าเคร่งเครียดของหมอและพยาบาลและสีหน้าที่แสดงออกถึงความตกใจและผิดหวังของสามีต่อทารกน้อยที่นางเพิ่งให้กำเนิด

หญิงชรานึกถึงยามที่นางต้องอยู่เพียงลำพังกับลูกน้อย ลูกซึ่งเป็นผู้หญิงและเป็นใบ้ สามีของนางทอดทิ้งนางไปหลังจากที่ลูกเกิดมาได้ไม่กี่เดือน นางและลูกได้กลายเป็นสิ่งอัปมงคลที่เธอไม่สามารถทนอยู่ร่วมได้ ทั้ง ๆ ที่เธอเป็นฝ่ายต้องการนางเป็นภรรยาและมีส่วนร่วมในการทำให้เด็กคนนี้เกิดมา...นางยังจำได้ถึงคืนแล้วคืนเล่าที่นางกอดลูกไว้กับอกและเฝ้ารอคอยด้วยความหวังว่าเขาจะกลับมาหานางและลูกแต่เขาก็ไม่เคยหวนคืน

นางเริ่มคิดถึงตัวเอง คิดถึงอนาคตของลูกเมื่อเติบโตขึ้นมีชีวิตที่เหมือนคนวงนอกของสังคม และจมปลักอยู่กับท่าที่รังเกียจและเยาะเย้ยเหยียดหยามของคนรอบข้าง การแต่งงานที่ล่าช้าและค่านิยมที่ได้รับด้านความพิการที่ไม่ต่างจากนางกลางเมือง และวันหนึ่งเมื่อแกมีลูกก็อาจตกอยู่ในสภาพเดียวกันกับที่นางเป็นอยู่...หญิงชราจำได้ว่าวันนั้นเป็นวันที่อากาศร้อนจัด และลูกสาวส่งเสียงร้องไห้ไม่หยุด ร้องทั้งไม่มีเสียงและร้องทั้งที่นางไม่เคยได้ยิน

หญิงชราจำได้ดีว่าวันนั้นเป็นวันที่แร้นแค้นที่สุดในชีวิต นางไม่มีสมบัติอะไรเหลือนอกจากกำไลหยกอันเดียว ไม่มีข้าว ไม่มีผัก ไม่มีอาหารใด ๆ ในบ้านทั้งสิ้น...นางหิว และรู้ว่าลูกก็หิว หลายครั้งที่นางถอดกำไลหยกมาถือไว้ในมือที่สั่นเทา และคิดว่ามันอาจจะทำให้นางและลูกมีอาหารพอประทังชีวิตไปได้สักระยะหนึ่ง นี่เป็นเพียงสิ่งเดียวที่นางได้รับจากสามี เป็นตัวแทนของบางสิ่งบางอย่างที่นางต้องยอมรับสภาพไปจนกว่าจะสิ้นชีวิต มันมีค่าลึกซึ้งต่อคนที่ไม่เคยมีใครปรารถนาจนนางไม่อาจที่จะสูญเสียมันได้

ลูกร้องไห้ไม่ยอมหยุด ใบหน้าของแกบิดเบี้ยวจนน่าเกลียด ความคิดของนางวนเวียนอยู่กับความเจ็บช้ำน้ำใจในความอาภัพของตัวเอง ความหวาดเกรงในสิ่งที่ลูกจะต้องเผชิญในอนาคตและการตัดสินใจไม่ถูกในเรื่องกำไลหยกกับความหิวของลูก ทำให้นางได้ทำบางสิ่งบางอย่างลงไปอย่างลึ้มตัว และเมื่อนางได้สติลูกก็เงียบสงบลงแล้วและเป็นการเงียบที่นิรันดร์

แดดบ่ายโรยตัวลงแล้วและทอดเงาของตึกแถวฝั่งตรงข้ามลงบนพื้นถนน หญิงชราลื้มตาขึ้นอีกครั้ง นางหยิบแว่นสายตาขึ้นมาสวมร้อยด้วยมือที่สั่นระริกและลงมือขูดขูดไปท่ามกลางเสียงของยวดยานที่จอแจและผู้คนที่เดินขวักไขว่ไปมาซึ่งนางไม่เคยได้ยิน

ความเจ็บ

ผู้เขียน : ประภัสสร เสวิกุล

แดดเล็มเส้นต่อของมูมกระจกที่หน้าอาคารสูงตระหง่านเป็นประกายระยิบ เงามของตึกกรมบ้านช่องฝั่งตรงข้ามและยวดยานที่แล่นไปมาบนถนนสะท้อนลงบนตารางสี่เหลี่ยมของแผ่นกระจกเหมือนรูปต่อ...ผมแหงนหน้าขึ้นมองเงาวิบไวนั้นด้วยความเคียดชัง ก่อนวิ่งข้ามถนนตัดหน้ารถแท็กซี่สีแดงไปยังอาคารโดยไม่ใส่ใจกับเสียงแตรที่ดังกระชัง โลหะหลัง

ตัวเลขบนนาฬิกาเรือนใหญ่ที่ห้องโถงชั้นล่างเพ่งบอกเวลาเก้านาฬิกาสี่สิบห้านาที ในทันทีที่ผมผลักประตูเข้าข้างใน พนักงานรักษาความปลอดภัยในเครื่องแบบสีน้ำเงินเข้มคล้องสายนกหวีดสีแดงไว้ที่ไหล่ซ้ายมองดูผมด้วยสายตาที่ปราศจากความรู้สึก พลาจขำเลียงดูนาฬิกาบนผนัง

“รถติดเป็นบ้าเป็นหลัง” ผมพูดขึ้นลอย ๆ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าผมไม่มีความจำเป็นต้องแก้ตัว เรื่องการทำงานสายกับพนักงานรักษาความปลอดภัยผมก็ยกไหล่และยืดอกเดินผ่านเข้าไปที่ลิฟท์

“ช่างวิเศษอย่างเหลือเชื่อ” ผมอดอึ้งออดกับเรื่องเมื่อคืนไม่ได้ พลาจจัดปมเนกไทให้เข้ารูป ขณะลิฟต์วิ่งผ่านชั้นต่าง ๆ ขึ้นมาด้วยความรู้สึกปลอดภัยและถึงกับผลอดตัวหัวเราะออกมาเมื่อนึกถึงสีหน้าบูดบึ้งอยู่เป็นนิจของผู้จัดการหรือหางตาของแม่พวกสาว ๆ ในบริษัทที่มักจะปรายตามผมอย่างเยาะ ๆ เวลาที่ผมเดินเชื่อง ๆ เขาไปในห้องผู้จัดการ

คุณชัยรัตน์ทำงานที่นี่มานานเท่าไรแล้วครับ

พนักงานทำความสะอาดวางกระป๋องน้ำลงบนโต๊ะหัวหน้าฝ่าย โยนไม้ถูพื้นไปทางหนึ่ง และลากเก้าอี้เลขาญการแผนกบัญชีออกมานั่งไขว่ห้าง พลาจควักบุหรี่ออกมาจุดสูบด้วยท่าทางสบายอารมณ์

ผมเหลียวกลับไปมองอย่างอึดอัด..ทุกคนในบริษัทรู้ว่า หัวหน้าฝ่ายเข้มงวดเรื่องความสะอาด ยังไง และแม่เลขที่ปั่นปิ้งถือตัวคงแทบช็อคถ้าเกิดไผ่เข้ามาในตอนนี่

“คุณทำงานมานานเท่าไรแล้ว” พนักงานทำความสะอาดถามซ้ำ

“เจ็ดหรือแปดปี” ผมตอบพร้อมก้มหน้าก้มตาทำงานที่ยังค้างอยู่

“ถ้าอยู่ที่อื่นป่านนี้คุณคงเป็นหัวหน้าแผนกไปแล้ว...” พนักงานทำความสะอาดเขี่ยขี้บุหรี่ลงบนพื้น ผมได้ยินเขาขากเสลดด้วย

เขาเงยไปอย่างรวดเร็วที่ผมพูดอะไรออกมาบ้าง และผมเงยบรอให้เขาพูดอะไรต่อ

“รู้ไหมว่าทำไมคุณถึงไม่ก้าวหน้าที่นี่..” ในที่สุดเขาก็อดทนรอไม่ไหว.. “ผมจะบอกให้ก็ได้..คุณมันหงอเกินไป ถึงได้ถูกคนอื่นข่มอยู่ตลอดเวลา คุณไม่มีปากมีเสียงถึงได้ถูกกดอยู่อย่างนี้..ดูซิครับ ดึกคืนป่านนี้แล้ว มีหน้าไหนบ้างที่ยังทำงานจุก ๆ อย่างคุณ ที่น่าเจ็บใจไปกว่านี้คือพอถึงสิ้นปี แต่ละคนก็ฉกฉวยผลงานที่คุณนั่งอดตาหลับขับตานอนไป...เสร็จแล้ว คนนั้นได้เลื่อนตำแหน่ง..คนโน้นได้โบนัสพิเศษ..ส่วนคุณก็ยังคงจมอยู่ที่เดิม”

“แล้วลุงจะให้ผมทำยังไง..” ผมวางปากกาลงบนโต๊ะ “..ให้ผมลาออกจากบริษัทแล้วไปนั่งตักงานอยู่กับบ้านอย่างนั้นหรือ..ลุงก็รู้ว่าเศรษฐกิจเวลานี้เป็นยังไง แค่มผมขยับตัวนิดเดียว ไอ้พวกที่เตะฝุ่นอยู่ข้างถนนก็จะกรูกันเข้ามาแย่งเก้าอี้ผมแทบไม่ทัน”

“นั่นเพราะคุณไม่เคยมั่นใจในตัวเอง” พนักงานทำความสะอาดเลื่อนเก้าอี้เข้ามาใกล้ ผมได้กลิ่นเหล้าราคาถูกลึกลับจากลมหายใจของเขา

“อย่างผมนี่ ถึงจะเป็นแค่ภารโรง เป็นไอ้ตัวอะไรสักตัวที่ไม่มีความหมายในสายตาของคนในบริษัท แต่ผมก็เชื่อมั่นในตัวเอง..ผมหัวเราะใส่หน้าทุกคนได้เสมอ...คุณดูนี่..” เขาขยี้มเก้าอี้แรง ๆ “..ทุกครั้งผมคิดว่ามีนั่งเลขาปัญญาอ่อนนั่งอยู่บนตัวผมด้วย”

เขาขยี้มเก้าอี้แรงขึ้นอีกพร้อมกับหัวเราะร่วน “ผมเคยถ่มน้ำลายใส่ถ้วยกาแฟผู้จัดการ..ขโมยรูปโอเปอเรเตอร์ไปติดหน้าประตูที่บ้าน..เยียวใส่ตู้ปลาในห้องผู้อำนวยการ...โอ้ย ผมทำมาหมดแล้ว มันช่วยให้ผมรู้สึกดีขึ้น ผมสนุกกับงานที่นี่เพราะไม่มีใครสักคนที่อยู่เหนือผม ทุกคนต่างก็ตกเป็นเบี้ยล่าง ถูกผมบู้บี้ยำได้ตามใจชอบ”

ผมเบิกตามองพนักงานทำความสะอาดอย่างคาดไม่ถึง

“แต่ผมไม่ได้ชักชวนให้คุณซักรัตน์ทำแบบผมนะ..” เขาโยนก้อนบุหรี่ยกลงในแก้วน้ำบนโต๊ะ พนักงานพิมพ์ดีด “แต่ละคนมีวิธีสร้างความเชื่อมั่นให้กับตัวเองแตกต่างกันออกไป”

“แล้วลูจะให้ผมทำยังไง” ผมปิดแฟ้มเอกสาร

พนักงานทำความสะอาดยิ้มเห็นไรฟัน “เลี้ยงเหล้าผมสักขวด แล้วเราค่อยคิดเรื่องนี้กัน”

แสงนีออนที่สาดบนบานหน้าต่างกระจกแผ่ทุกบานทำให้บังกะโหลกหลังใหญ่ที่ทาสีโศกซิด ๆ ดูมลังเมลืองในความมืด...บรรยากาศรอบข้างเงียบกริบ ไม่มีแม้แต่เสียงกรีดปึกของจิ้งหรีดหรือจ๊กจั่นเรไร

พนักงานทำความสะอาดร่นหลังผมให้ก้าวไปในบ้าน ..ผู้หญิงสี่ห้าคนที่นั่งอยู่บนโซฟาตัวยาวสีเลือดนกมองดูเราด้วยสายตาที่เปิดเผย... เครื่องสำอางที่พอกอยู่บนใบหน้าไม่อาจปิดบังริ้วรอยของความกร้านกรำชีวิต และเนื้อหนังส่วนที่หลุดพันซุดราตรีเก่า ๆ ออกมาคลายความเคร่งตึงลงไปมากแล้ว

“ผู้หญิงพวกนี้จะเป็นทาสของคุณ ทันทีที่คุณจ่ายเงินให้แม่แล้ว...หล่อนจะสยบคอยฟังคำบัญชาหรือการลงทัณฑ์จากคุณ...หล่อนจะไม่ซักถาม..ไม่โพนทะนาในสิ่งที่คุณทำกับหล่อน..”

พนักงานทำความสะอาดนั่งไปชั่วครู่ ก่อนเอ่ยต่อเบา ๆ “ทุกคนเป็นไอ้”

ผมอดที่จะมองดูพวกผู้หญิงที่นั่งอยู่บนโซฟาอีกครั้งไม่ได้

“หลายปีก่อน ผมเคยพาผู้ชายแบบคุณคนหนึ่งมาที่นี่ ผู้ชายที่ถูกกดขี่มาตลอดชีวิต..เขาเลือกผู้หญิงคนหนึ่ง ลากหล่อนขึ้นห้อง ด่าทอและดบตีหล่อนอย่างรุนแรง ร่วมรักกับหล่อนอย่างวิธธาร..” พนักงานทำความสะอาดหัวเราะเสียงดังขณะจุดบุหรี่ยี่สิบใหม่ “...ตั้งแต่วันนั้น เขากลายเป็นคนเชื่อมั่นในตัวเองและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

“คนเราจะรู้สึกว่าคุณมีความสำคัญขึ้นก็ต่อเมื่อได้กดคนอื่นไว้ข้างใต้”

ความซุกมุ่นวุ่นวายในบริษัทดูจะซาลงในทันทีที่ผมย่างเท้าเข้าไป พนักงานขายวางมือจากงานของตน และพนักงานหญิงแม้จะแสร้งไม่สนใจ แต่ก็ไม่วายขายตามอง

“ทำไมมาจนปานนี้..” หัวหน้าฝ่ายเอ็ดตะโร “..งานเมื่อเย็นวานเสร็จหรือเปล่า ผมจะต้องเสนอผู้จัดการเข้านี้

“ยังไม่เสร็จ..” ผมตอบห้วน ๆ “.... เมื่อคืนผมทำอยู่จนตึก วันนี้เลยตื่นสาย”

“อะไรกัน” หัวหน้าโวยวาย “งานแค่นั้นเอง...คุณมัวแต่งุ่มง่ามอะไรอยู่”

“ถ้าหัวหน้าคิดว่ามันง่ายนักทำไมไม่ทำเองล่ะ” ผมเลื่อนเก้าอี้ ออกส่งโดยไม่สนใจกับหัวหน้า ฝ่ายที่ลุกขึ้นเดินลงส้นปีง ๆ เข้าไปในห้องผู้จัดการ

ครูเดียว เลขาหน้าห้องผู้จัดการก็มาตามผมเข้าไปพบเจ้านายหล่อน

“เรื่องมันเป็นยังไง” ผู้จัดการตะคอกถามด้วยสีหน้าบึ้งตึง

“ผมทำไม่ทันครับ” ผมยืนตอกขึ้นเผชิญหน้า

“คุณรู้ใหม่ว่านี่เป็นเรื่องสำคัญ” ผู้จัดการชะงักตัวข้ามโต๊ะ ลมหายใจผ่าวรดใบหน้าผม

“ถ้ามันสำคัญและเร่งด่วน ทำไมหัวหน้าฝ่ายเพิงโยนมาให้ผม แล้วทำไมไม่ให้ใครมาช่วยผม บ้าง...ผมทำคนเดียวไม่ทันจริง ๆ”

“ดีละ” ผู้จัดการกระแทกหลังกับพนักเก้าอี้ “คุณออกไปก่อน”

ผมรู้ว่าผู้จัดการจะเรียกผมเข้าไปพบอีกเมื่อไหร่ หรือหัวหน้าฝ่ายจะปึงปึงอะไรขึ้นมาอีก แต่เหตุการณ์ก็ผ่านไปด้วยความเรียบร้อยตลอดวัน...

คืนนั้นผมแวะไปที่บังกะโลสีโคอีก และเรียกหาผู้หญิงไปคนเดิม

ในปีนั้นผมได้เลื่อนตำแหน่งถึงสองครั้ง...ผมไปหาผู้หญิงคนนั้นที่บังกะโลสีโคบ่อยขึ้น...ผมไม่เคยรู้จักชื่อ ไม่เคยรู้อะไรเกี่ยวกับหล่อน.. ทุกครั้งที่หลบนอนกัน ผมนึกถึงผู้หญิงคนอื่น...คนที่ผมเคยรัก...คนที่ผมชิงชัง หรือผู้หญิง ดัดจริตบางคนในบริษัท

เราอยู่ด้วยกันในห้องเจียบ...ห้องที่ปิดหน้าต่างกระจกฝ้าทั้งวันทั้งคืน มีแต่แสงไฟนีออนสลัว เรื่อง...ในบ้านที่เจียบกริบ ไม่มีแม้กระทั่งเสียงจิกจักของจิ้งจกหรือเสียงทิ้ง ๆ ของปิกแมลงวัน จะมีก็แต่เสียงลมหายใจ และเสียงหอบหืด บางครั้งเราต่างจมอยู่ในความเจียบของตัวเอง... ผมไม่รู้ว่าหล่อน คิดถึงอะไรบ้างและหล่อนก็ไม่เคยรู้ว่าผมคิด อะไรอยู่

ผมตบตีหล่อนทุกครั้งก่อนร่วมหลับนอน...บางคืนที่ผมหวนไหว ถูกกดดันด้วยปัญหาต่าง ๆ ถูกบีบคั้นเรื่องงานจนเกือบอับจน...หรือไม่มั่นใจในตัวเองอย่างรุนแรง อะไรบางอย่างผลักดันให้ผมลงมือตบตีหล่อน หล่อนไม่เคยดิ้นรนต่อสู้ ไม่เคยแสดงอาการโกรธเคือง จะมีให้ได้เห็นก็เพียงความเจ็บปวด ซึ่งทำให้ผมสะใจยิ่งขึ้น

บางครั้งผมรู้สึกเสียใจกับการกระทำของตัวเอง และได้แต่นอนกอดหล่อนไว้นิ่ง ๆ ตลอดคืน ฟังหล่อนสะอื้นโดยไม่มีเสียง...ผมกลัวที่จะไม่ได้พบหล่อนอีก..กลัวว่าหล่อนจะเกลียดชังผม..และให้สัญญากับตัวเองว่าจะไม่ทำร้ายหล่อนอีก

แต่แล้วในวันต่อ ๆ มา เมื่อถูกกลุ่มรุมด้วยปัญหาร้อยแปด อะไรบางอย่างนั้นก็ทำให้ผม ตะคอกใส่หน้าหล่อน ด่าหล่อนด้วยถ้อยคำหยาบช้า ตบตีหล่อนและร่วมรักกับหล่อน...โดยหล่อนไม่เคยขัดขึ้น...สีหน้าของหล่อนในเวลานั้นเฉยเมยและมักจะนั่งค่อมไหล่ลงในลักษณะของการยอมรับ...เจียบ ..นิ่ง..เมื่อทุกอย่างจบลง

จะมีก็แต่เพียงดวงตาสีน้ำตาลจาง ๆ ซึมเศร้าคู่นั้นที่ฉายแววชื่อ ๆ และรักดี ทุกครั้งที่ผมองตอบสายตาก้าวร้าวตูดตันหรืออ่อนโยนของผม

ผมก้าวเข้าไปในบังกะโลสีโคอย่างเจียบ ๆ ...หล่อนนั่งอยู่บนโซฟาตัวยาวสีเลือนนกะปนกับผู้หญิงคนอื่น.....สีหน้าของหล่อนเฉยเมยไม่มีความรู้สึกใด ๆ แต่ดวงตาสีน้ำตาลจาง ๆ เท่านั้นที่ยังคงฉายแววชื่อ ๆ และรักดีเมื่อ มองดูผม

“ฉันจะขึ้นไปเป็นผู้จัดการสาขาที่เชียงใหม่...” ผมพูดขึ้นทันทีที่ปิดประตูห้องลง...พูดเหมือนที่ผมเคยพูดอะไรกับหล่อนทุกครั้งที่มาที่นี่..พูดทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้ว่าหล่อนเข้าใจที่ผมพูดหรือเปล่า “..ฉันคงไม่ได้มาหาเธออีกนาน” ผมทิ้งตัวลงบนเตียง...หล่อนเดินไปนั่งที่เก้าอี้ ก้มหน้า และค้อมไหล่ลง

“ให้ตายเถอะ ฉันไม่รู้ว่างานที่นั่นมันเป็นอย่างไง...ไอ้ผู้จัดการคนเก่ามันทำระยาไว้ขนาดไหน...นี่ฉันต้องไปตามล้างตามเช็ด...ไปปกครองคนที่เป็ลูกน้องญาติโยมของผู้จัดการคนเก่า..เธอไม่รู้หรือว่ามันเป็นงานหนักแค่ไหน...น้ำหน้าอย่างเธอไม่เคยรู้อะไรเลย นอกจากการนอนรอผู้ชายอยู่บนเตียง...”

เสียงผมเริ่มดังขึ้น แต่หล่อนยังคงนั่งนิ่งในท่าเดิม

“เมื่อเดือนที่แล้ว เขาส่งพนักงานตรวจบัญชีคนหนึ่งขึ้นไปที่นี่...เธอรู้ไหมว่าเกิดอะไรขึ้นกับพนักงานคนนั้น...เขาถูกยิงตายเหมือนหมากลางถนน...ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น...ตำรวจจับมือใครดมไม่ได้...ไอ้ผู้จัดการสาขาก็ยังลอยนวลอยู่เพียงแต่ถูกย้ายไปอยู่ที่อื่น...เห็นไหมว่าเรื่องมันระยาแค่ไหน...ฉันจะไปทำอะไรได้ จะแก้ไขอะไรได้...ดีไม่ดีก็ถูกยิงทิ้งอีกคนเท่านั้น

ผมชนหน้ากับฝ่ามือด้วยความหวาดหวั่น

“บริษัทมันจะส่งฉันไปตาย...พวกมันรวมหัวกันกำจัดฉัน...มันจะบีบให้ฉันลาออก...มันนี่กว่าฉันชี้ขึ้นสมอง..มันนี่กว่าฉันไม่กล้าไป

ผมผลุดลุกขึ้นถลันไปที่เก้าอี้ จิกผมหล่อนกระซกตัวมาที่เตียง “เธอนึกว่าฉันกลัวใช้ไหม” ผมโขกหน้าผากหล่อนกับหัวเตียง “เธอนึกว่าฉันไม่กล้าไปอย่างนั้นซิ

“ฟังนะ...” ผมดึงผมหล่อนจนหน้าแดง นืออนกลางห้องสาดให้เห็นรอยแดงข้างบนหน้าผาก “...ฉันจะพิสูจน์ให้พวกมันเห็นว่าฉันไม่กลัวใคร...ฉันมีฝีมือที่จะทำงานได้”

ผมตบหล่อนเต็มฝ่ามือ ผื่นแดงปื้นใหญ่ประทับรอยบนแก้มนั้น หล่อนกัดริมฝีปากแน่น เลือดซึมออกมาที่มุมปาก

“ฉันจะฆ่ามันให้ดู....” ผมปล่อยมือจากหล่อน กระซกมิดพอกออกมาจากกระเป๋ากางเกง “..ฉันจะแถมมันเป็นชิ้น ๆ” ผมฉีกเสื้อผ้าหล่อนอย่างบ้าคลั่ง ร่างบอบบางขาวโพลนสันสະท้านอยู่กลางเตียงในแสงนีออนซีด ๆ “ฉันจะฆ่ามัน...” ผมตืดสปริง คมมิดเป็นประกายวับ วูบหนึ่งที่ผมเห็น ความตื่นกลัวปรากฏในดวงตาคู่นั้น ก่อนที่จะสงบนิ่งและเปลี่ยนเป็นแววตาที่ผมคุ้นชิน

ผมจรดมิดลงบนทรวงอก กรีดเบา ๆ เลือดสีแดงเข้มทะลักออกมาและไหลรินเป็นเส้นเหมือนกระแสดาร หล่อนอ้าปากแต่ไม่มีเสียงร้องหลุดออกมา

“น้ำหน้าอย่างเธอมันจะรู้อะไร...” ผมกดปลายมิดผ่านยอดดอกที่ตั้งชันน้ำตาหล่อนไหลพราก หล่อนจ้องมองผม ดวงตาสีน้ำตาลจาง ๆ เปียกและเปี่ยมด้วยแววซื่อสัตย์ ภัคดี...

ทำไมผมถึงต้องทำร้ายหล่อน ทำไมผมถึงต้องมาตอบโต้เอากับผู้หญิงคนนี้ ...ผมขำวังมิดไปที่มุมห้อง นั่งเฝ้ามองดูหล่อน ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนี้เองว่า..หล่อนไม่ได้เกิดมาเพื่อทนทุกข์หรือรองรับอารมณ์ของใคร....แต่หล่อนรักผม...หล่อนรักผม ผมรั้งหล่อนเข้ามา กอดหล่อนไว้แน่น เลือดของหล่อนไหลผ่านและซึมเข้าไปในอกเสื้อของผม ผมร่วมรักกับหล่อนอย่างนุ่มนวล นั่นเป็นการร่วมรักครั้งที่ดีที่สุดในชีวิตผม....

ผมขึ้นไปเชียงใหม่ และพบว่างานที่นั่นไม่ได้ยุ่งยากหรือน่ากลัวอย่างที่คิด ผมอยู่เชียงใหม่หลายปีและไม่เคยลงมากรุงเทพฯเลย ผมไม่เคยได้ข่าวคราวหล่อน หรือบังกะโลสีโสทกหลังนั้น

...เรื่องราวในห้องเจียบ ยังคงความเจียบจำอยู่ตลอดมา....

หม้อที่ขุดไม่ออก

ผู้เขียน: อัญชัน

ข้าวต้มล้นปากหม้อขึ้นมาพองฟู แล้วน้ำข้าวชั้นคลักก็ล้นไหลลงก้นหม้อเป็นทาง กระบไฟบนหัวเตาตั้งฉ่ำไม่หยุดหย่อน มีพิกน่าน น้ำข้าวเดือดปุด ๆ ในหม้อก็เริ่มงวดลงไปจนส่งกลิ่นไหม้ ประสมทั้งควันคลุ้งโขมงอยู่ในเนื้อที่แคบ ๆ ของครัวนั้น เสียงเด็กร้องเรียกแม่เสียงหลง

“โอ๊ย แม่ แม่ ข้าวต้มไหม้หมดแล้ว เร็ว ๆ เข้าแม่”

ผู้เป็นแม่ของเด็กผละจากเตารีดข้างตัวหล่อนมีกอละมั่งใส่ผ้าพรมน้ำม้วนอยู่เป็นกองโต หล่อนวิ่งเล็กเล็กเข้าไปในครัว ภาพที่เห็นหากจะดูเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับบ้านคนอื่น ทว่ากลับทำให้หล่อนเกิดอาการเข่าอ่อนขึ้นมาเฉย ๆ หม้อเคลือบสีขาวเรียบเอี่ยมอ่องใบใหม่ที่ต้มข้าวทิ้งไว้บนเตาบัดนี้จับรอยเขลอะเลอะเป็นเขม่าผสมไขคราบกระดำกระด่างไปทั่ว หน้าข้าวเปลวไฟที่ลุกแรงบนหัวเตาแก๊สก็กำลังแลบเลียไขคราบเหล่านั้นไหม้เกรียมจนเห็นถนัดขึ้นมาเหมือนไม้ธูปขี้ขอบกับกิริยาท่าทางตื่นตูมของหล่อนผู้ที่ได้แต่ปะปะคว้านันหันนี่ เงอะ ๆ งะ ๆ อยู่ตรงหน้าเตาจนดูน่าสงสาร

“โอ้ แม่ ทำอะไรก็ทำสี่แม่ หม้อใหม่ใหญ่แล้ว อี๊ย” ลูกชาย ลูกสาวตัวเล็กแรงเหวี่ยง ๆ เต้นอยู่ข้างตัวราวกับไฟไหม้จนบ้านราพนาสุรไปแล้วครึ่งหลังก็ไม่ปาน ลูกสาววิ่งตื้อไปหยิบพัดที่เหน็บไว้กับราวแขวนหม้อ มีด กะทะ ออกมาช่วยพัดกระพือควันไล่ออกทางหน้าต่าง ปากโอแค๊ก ๆ สำลักควันกันโกลาหล

พอไฟหมุ่นเปิดเสร็จสรรพ หล่อนก็หันมาเอ็ดตะโรกับลูกแต่น้ำเสียงนั้นแสนที่จะแหบแห้ง

“แหม พวกแกเล่นกันแถว ๆ ครัว ตอนข้าวมันเริ่มไหม้ ทำไมไม่รู้จักวิ่งมาปิดกันมั่ง

“เอ๊ะ ก็พ่อห้ามเข้านี่นา ไม่ให้มายุ่งกะเตา” คราวนี้ลูกสาวเริ่มขึ้นเสียง หันมามองหน้ามารดาผู้อิงอันลงไปถนัด

“พ่อเพิ่งซื้อหม้อมาหยก ๆ ด้วยซิ ตายละวา” ลูกชายเสริมต่อตาเหลือบดูแม่แล้วเมินหลบเหมือนไม่อยากจะเห็นท่าทางของมารดาซึ่งเตาออกได้ง่ายตายเสียยิ่งกว่าปอกกล้วยว่าคงจะยังมีสีหน้าพอเหี้ยวลงไปอีก ใจคอของหล่อนตอนนี้จึงอัดแน่นไปด้วยความวิตกจนแทบไม่ได้ฟังว่าลูกชายกำลังพูดว่าอะไรอีก ไม่นึกไม่คิดเลยว่าคราวเคราะห์มันจะลงเอยอีรูปร่างนี้อีกจนได้ครู่ใหญ่มาแล้ว หล่อนอดส่ายศีรษะกระวาดลูกขึ้นแต่เช้า ทั้งที่เป็นวันอาทิตย์เพื่อเตรียมหุงข้าวต้มเป็นสำหรับคับคอนประจำมือเช้าเพื่อลูกผัว หล่อนเตรียมผ้าเช็ดเค็มใบโตแดงเป็นมันเยิ้มนำกินเอาไว้ กะว่าเดี๋ยวจะลงมือย่างทั้งยังมีกุนเชียงปิ้งแล้วเกรียม ๆ ร้อน ๆ วางค้างไว้บนตะแกรงปิ้งบนเตา หล่อนยังกะว่าพอทุกคนเข้าโต๊ะพร้อมแล้ว ก็จะลงมือดีใจเอาจายให้พู่เลื่องและหอมฟุ้งหลังจากรอให้ข้าวต้มในหม้อให้สุกดีเสียก่อน ตัวหล่อนเองจึงได้หมุ่นไฟขึ้นมาจนแรงสุดเร่งให้หม้อข้าวเดือดไว ๆ กะเอาอีกกว่าข้าวสักพักถึงจะค่อยเข้ามาหรีแก๊ส รุมข้าวด้วยไฟอ่อน ๆ ไปจนกว่าเม็ดข้าวจะเปื่อยบานเป็นยางน้ำข้าวชั้น ๆ ซดแล้วได้คล่องคอดี ความรู้สึกประจำวันในครัวที่ได้เล็ก ๆ น้อย ๆ แบบนี้พอทำให้หล่อนได้กระชุ่มกระซึนจิตใจขึ้นมาบ้าง แต่แล้วผ้าผอนกองโตที่ต้องลงมือเตรียมการรีดกันอย่างขนานใหญ่ก่อนอื่นทำให้เธอเผลอไผลไปเสียสนิท ยิ่งเมื่อได้เข้าไปสำรวจดูความเสียหายอย่างใกล้ชิดคอยหล่อนก็ยิ่งตีบ หล่อนเอาทัพฟลองควานลงไปขุดกับก้นหม้อดูเห็นเมล็ดข้าวเกรียมไฟสีดำไหม้เป็นถ่านเกรอะกรังติดกันหม้อ

เหลือกำลังจะชุดขัดออกให้คืนสู่สภาพเก่า มีหน้าตัวหม้อข้างนอกถูกไฟลนผิวหม้อจนไหม้เข้าในเนื้อ สีที่เคลือบไว้ราวเป็นรอย บาง ๆ ไปทั่วบอกท้าวว่าจะกะเทาะได้ทันทีถ้าไปถูกระแทกกระทึกอีกแม้เพียงเบา ๆ หม้อใบก่อนที่เพิ่งเหวี่ยงทิ้งไปก็เป็นฝีมือหล่อนอีกนั่นแหละที่เผลอเรอ ทำดำไหม้ดูไม่ได้พอ ๆ กัน หนนั้นสามีของหล่อนได้เป็นคนจัดการซื้อหม้อใหม่ คือ หม้อใบขณะนี้แถมพกด้วยเสียงดูว่าเป็นพายุบุแคมของเขาที่จะเอาเรื่องกับหล่อนให้ได้ในคราวนั้น หล่อนเดินมานั่งแปะลงที่ม้านั่งข้างโต๊ะกินข้าวหน้าเขียวหมดเรียวหมดแรงอยู่ตรงนั้นเอง

“จะแปดโมงครึ่งแล้วนะแม่ เดี่ยวพ่อก็ตื่นหอก”

สามแม่ลูกมองดูหน้ากัน คำของลูกสาวกระตุ่นสติหล่อนจนได้ยินเหมือนตัวเองพูดออกไปเบา ๆ โดยไม่พยายามมองหน้าลูก “นี่ อ้น แอ้ม...เดี๋ยวถ้าพ่อเขาถามว่าหม้อหายไปไหนบอกเขาว่ายาย หมานข้างบ้านขอยืมเอาไปนะ ถ้าพ่อแกเขาไม่ถามก็...เฉย ๆ เสียแล้วกัน..” แล้วหล่อนก็กลืนน้ำลายก่อนจะว่าอ้อม ๆ แอ้ม ๆ ต่อ

“แล้ว...แม่จะให้ตั้งค์เราไปซื้อหม้อคนละ 10 บาท...เอาไหม”

ความคิดความอ่านพอมันติดเข้า ก็เริ่มแล่นไปได้เองฉิว ไม่ช้าพลันหล่อนก็ค่อย ๆ ย่างย่องขึ้นบันไดแอบเข้ามาสังเกตการณ์สามีในห้องนอนข้างบน เขายังหลับเป็นปกติสุขอยู่บนเตียง พลอยให้ใจคอหล่อนค่อยสงบลง แดดสายสาดจ้าผ่านหน้าต่างข้างเตียงเข้ามาจนห้องสว่างโร่ เห็นแดดเข้าหล่อนเลยนึกถึงผ้ากองโตอีกกองที่ซักแล้วเสร็จและบิดค้ำไว้เมื่อคืนอย่างตั้งใจ เดี่ยวเถอะหล่อนจะจัดการจับฝักราวตากตรงหลังบ้านให้มันรับแดดลมกันให้ไหว แล้วจะได้เก็บมารีดให้แห้งในเพลายากยิ่ง หล่อนปลดโตโปร่งโล่งใจขึ้นมาเหมือนยกภูเขาออกจากอกได้ทั้งลูก ด้วยว่าเรื่องหนักใจนั้นทำท่าจะลงเอยได้ดีในที่สุด

พลันความคิดคำนึงของหล่อนก็สะดุดลงด้วยเสียงจ๊อแจ็กแจ็กของฝูงนกกระจอกตรงกิ่งมะม่วงทะวายต้นเตี้ยที่ยืนกิ่งก้านสาขาเข้ามาติดชายคาระกับขอบหน้าต่างห้องแกรกแกรก หมู่มันพากันมาจับกิ่งเตี้ยแข็งแช่อยู่ในยามเช้าเป็นประจำวัน สามีหล่อนเป็นฝ่ายเดือดร้อนบ่นรำคาญนกฝูงนี้อยู่ไม่วายเว้น หล่อนจึงพลอยตกกระไดพลอยโจนเตรียมเอาไม้กวาดด้ามยาว ๆ คอยไปกวัดไกวไล่ส่งนกให้มัน แล้วเขาถึงได้สงบปาก บางเช้าในวันโรงเรียนหยุดและสามียังหลับอยู่ หล่อนก็จะเลี้ยงไข้ให้ตัวลูกสาวเป็นคนคอยไล่กนกแทน ลูกสาวของหล่อนก็ได้แต่นั่งอหากไม่กล้าขัดขึ้นแม่ เพราะความเกรงพ่อกว่า อะไรหมดบอย ๆ เหมือนกันที่มีจิ้งจกไล่กันเสียงดังจิกจิกในห้อง หล่อนต้องคอยเอาสัปดาห์ไล่มันออกมั่งลวดไป ชี้เกียจจะฟังเสียงบ่นจากเขารอกหูซ้ำ ๆ ซาก ๆ ว่าบ้านนี้ชักจะเป็นรังเลี้ยงสัตว์เขาไปทุกวัน แค่น้อย่างเดียวก็ยิ่งจะชนกันตาย

“อ้อ คุณชา นั้นคุณทำอะไรอยู่นะค้า”

หล่อนสะดุ้งค้างมือจากด้ามไม้กวาดหันขวับลงไปตามที่มีเสียงตะโกนขึ้นมาจากนอกหน้าต่าง ๆ หล่อนชะโงกมองลงไปเห็นแม่ค้ารถเข็นขายปาทองโก๋ทอด และชาละเปาไส้เค็มไส้หวานนั่ง ผู้ที่หล่อนอดทนเป็นเจ้าประจำ กำลังแหยงมองหล่อนขึ้นมาจากถนนทางเดิน ชามรั้วไม้ระแนงเตี้ย ๆ ที่ล้อมบริเวณแคบ ๆ ของบ้านหล่อนไว้ แยกจะเข็นรถผ่านมาและเห็นหล่อนตั้งท่าเอาไม้กวาดเทียวแยงเข้าแยงออกไปตามกิ่งเล็กกิ่งน้อยและตรงที่หล่อนยืนก็เป็นตรงหน้าต่างที่หันออกสู่ทางเดินผ่านไปผ่านมาในซอยพอดี หล่อนชะงักมือเล็กน้อยกับเสียงไล่ตามของแม่ค้านึกไม่ออกว่าจะตอบแก้ไปว่าอย่างไรดี เพราะภาพคนเดินเขย่งชะเง้อ ชูไม้กวาดหวดออกมาจากหน้าต่างบ้านออกจะเป็นภาพที่ชวนประหลาด

อยู่หาน้อยไม่กับสายตาของผู้ที่มองขึ้นไปเห็นเข้า หล่อนจึงได้แต่ยิ้มแห้ง ๆ ให้ จนกระทั่งแกเลิกชักไข่ไปเองก่อนจะลงมือเข็นรถผ่านออกไปสู่ย่านชุมชนหน้าปากซอย

เสร็จสรรพกับการไล่รถ หล่อนก็จับประตูรถมั่งลวดปิดไว้เพื่อกันจิ้งจกแล้วจึงผันผายลงมาจัดการกับความเขละขลอะภายในครัวโดยมีรอซ่า หล่อนกับลูก ๆ ช่วยกันมือเป็นระวิง หยิบนั่นฉวยนี่ให้เข้าที่กันคนละไม้คนละมือ ลูกชายเหลือบเห็นแมลงสาบตัวสองตัวกำลังวิ่งกันจืด ๆ ข้ามพื้นก็รีบคว้าไม้กวาดฟาดโครมลงไปจนนิ่งสนิท ลูกสาวเอาที่ตักผงเข้ามาแซะไปทิ้ง ประเดี๋ยวเดียวธุระในครัวก็สำเร็จราบคาบ ทันทีที่กับเสียงตะโกนดังลงมาจากชั้นบนที่ใจหล่อนเองก็กำลังจืดจ๋อเวลาอยู่แล้วสำหรับข้าวต้มถูกวางไว้อย่างเรียบร้อยบนโต๊ะ

“ใคร ใครเปิดทีวีขึ้นมามันจะแตก อัน แอ้ม ปิดเดี๋ยวนั้นะ ได้นิรีเปล่า

ลูก ๆ ของหล่อนหน้าเสียด้วยความห้วนเกรงพ่อ หล่อนเอาหนังสือวางรวบผมให้หมดรก แล้วจึงขมิ้มมันเดินป็นหน้ายิ้มแยมแจ่มใสขึ้นข้างบนไปปรับหน้าแทนลูกผู้ที่ทำขยิบขยิบตายิก ๆ ให้แม่ขึ้นไปหาเร็ว ๆ สามีหล่อนตื่นแล้ว เขาผุดลุกขึ้นนั่งจ้วงเจียวอยู่บนเตียง หน้าตาขบขู่ บอกรอาการหัวเสียพอควร

“เด็ก 2 คนนั้นไม่ได้ดูทีวีอยู่นะคะ สงสัยจะเป็นเสียงทีวีบ้านยายหมานกระมัง วันไหนลูกแกอยู่บ้านก็พลอยรบกวนกันทั้งวันล่ะคะ อ้อ จริง ๆ ด้วย” หล่อนทำตะแคงหูฟังเสียงแช่ด ๆ จากเครื่องรับโทรทัศน์ที่กำลังเล็ดลอดฝ่าเข้ามาจากอีกบ้านแม้จะไม่ดังคับบ้านอย่างที่สามีหล่อนเอะอะ แต่มันก็ไม่เบานัก

“ไปบอกมันไปว่าหนวกหู รู้จักเกรงใจกันมั่ง ม่ายฉั้นจะเอาเรื่องให้เช็ด” เขาเอามือเกาหัวอย่างหงุดหงิด แล้วสั่งหล่อนง่าย ๆ ยังไง ๆ เสียคำสั่งของเขาต้องลุล่วง หากหล่อนจะจัดการของหล่อนวิธีไหนนั้น มันไม่ใช่เรื่องของเขาคู่มีเรื่องงานต้องให้คิดอยู่ล่วนนอกบ้าน

เคสหานซึ่งครอบครัวของหล่อนอยู่กันนั้นเป็นตึกแถวที่อยู่อาศัยสองชั้นในเนื้อที่ตารางวาแคบ ๆ ชั้นบนแบ่งตอนออกเป็นด้านหน้าด้านหลังสองห้องนอน และหนึ่งห้องน้ำ ส่วนชั้นล่างเห็นแมลงสาบทั้งสองตัวกำลังวิ่งกันจืด ๆ ข้ามพื้น ก็รีบคว้าไม้กวาด ฟาดโครมลงไปจนนิ่งสนิท ลูกสาวเอาที่ตักผงเข้ามาแซะไปทิ้ง ประเดี๋ยวเดียวธุระในครัวก็สำเร็จราบคาบ ทันทีที่กับเสียงตะโกนดังลงมาจากชั้นบน ที่ใจหล่อนเองก็กำลังจืดจ๋อเวลาอยู่แล้ว สำหรับข้าวต้มถูกวางไว้อย่างเรียบร้อยบนโต๊ะ

“ใคร ใครเปิดทีวีขึ้นมามันจะแตก อัน แอ้ม ปิดเดี๋ยวนั้นะได้นิรีเปล่า!”

ลูก ๆ ของหล่อนหน้าเสียด้วยความห้วนเกรงพ่อ หล่อนเอาหนังสือวางรวบผมให้หมดรก แล้วจึงขมิ้มมันเดินป็นหน้ายิ้มแยมแจ่มใสขึ้นข้างบนไปปรับหน้าแทนลูกผู้ที่ทำขยิบขยิบตายิก ๆ ให้แม่ขึ้นไปหาเร็ว ๆ สามีหล่อนตื่นแล้ว เขาผุดลุกขึ้นนั่งจ้วงเจียวอยู่บนเตียง หน้าตาขบขู่ บอกรอาการหัวเสียพอควร

“เด็ก 2 คนนั้นไม่ได้ดูทีวีอยู่นะคะ สงสัยจะเป็นเสียงทีวีบ้านยายหมานกระมัง วันไหนลูกแกอยู่บ้านก็พลอยรบกวนกันทั้งวันล่ะคะ อ้อ จริง ๆ ด้วย” หล่อนทำตะแคงหูฟังเสียงแช่ด ๆ จากเครื่องรับโทรทัศน์ที่กำลังเล็ดลอดฝ่าเข้ามาจากอีกบ้านแม้จะไม่ดังคับบ้านอย่างที่สามีหล่อนเอะอะ แต่มันก็ไม่เบานัก

“ไปบอกมันไปว่าหนวุกู รู้จักเกรงใจกันมั่ง ม่ายฉันจะเอาเรื่องให้เซ็ด” เขาเอามือเกาหัวอย่างหงุดหงิด แล้วสั่งสอนง่าย ๆ ยังไง ๆ เสีย คำสั่งของเขาต้องลุล่วง หากหล่อนจะจัดการของหล่อนวิธีไหนนั้น มันไม่ใช่เรื่องของเขามีเรื่องงานต้องให้คิดอยู่นอกบ้านแล้ว

เคหสถานซึ่งครอบครัวของหล่อนอยู่กันนั้น เป็นตึกแถวที่อยู่สองชั้นในเนื้อที่ตารางวาแคบ ๆ ชั้นบนแบ่งตอนออกเป็นด้านหน้าด้านหลังสองห้อง และหนึ่งห้องน้ำ ส่วนชั้นล่างเป็นครัวกับห้องนั่งเล่น มีบริเวณเท่าแมวดิ้นตายเหลือเป็นสนามหญ้าหน้าบ้านและลานลาดซีเมนต์หลังบ้านสำหรับใช้เป็นที่พักผ้า ล้างถ้วยล้างชาม วางแท่งเครื่องน้ำฝนจิปาละ แต่มีร่มเงาของต้นมะม่วงทะวายหน้าบ้าน พอได้ใช้บังแดดให้ความร่มรื่น และคลายความร้อนได้บ้างในตอนบ่ายจัด แถบหมู่ตึกแถวสองชั้นที่เรียงต่อกันเป็นดั่งทั้งหกเจ็ดหลังคาเรือน ได้ถูกยกระดับให้ผู้อยู่ดูภาคภูมิขึ้นอีกอีกโขด้วยชื่อต่างประเทศที่ใช้ขนานนามทรวงทรงของอาคารประเภทนี้เสียใหม่ว่า “บ้านทาวน์เฮาส์” แต่ข้อเสียนั้นก็คือผาผนังที่ใช้ร่วมกันเพื่อกันแต่ละบ้านออกจากกันเป็นสัดส่วน ประกอบขึ้นจากรวดก่อสร้างขนาดบางราคาถูก เสียยที่ไม่บังควรจึงได้เล็ดลอดผ่านผนังบาง ๆ สู้กันเป็นเรื่องปกติภายในซอยอันจอแจแห่งนี้ กระนั้นนานทีปีหนมันก็ยังพอมีอึดเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่คาดไม่ถึง เล็ดลอดผาเข้ามาถึงกันได้บ้างให้หล่อนได้ตีใจนัก หล่อนเป็นคนเห็นความสลักสำคัญต่อเรื่องของทางจิตใจเล็ก ๆ น้อย ๆ นี้มาก แต่สามีหล่อนกลับเห็นว่า มิตรจิตข้ามผาห้องเป็นของที่ไม่เป็นเรื่องเป็นราวเพราะมันไม่ได้เกิดประโยชน์เป็นกอบเป็นกำให้เห็นเป็นข้าวของ แต่ที่เป็นเรื่องก่อปากเสียงกันตลอดมานั้นเกิดจากนิสัยใจคอที่ขี้เกรงใจใครต่อใครไปหมดแทบจะทุกกระดิกของหล่อน หากถ้าให้หล่อนจะต้องจัดการอะไรที่เกี่ยวข้องกับส่วนเสียไปของผู้อื่นลงไปด้วยปากคำหล่อนเอง หล่อนก็จะเป็นอันเดือดเนื้อร้อนใจไม่เป็นอันสงบอยู่นั่นแล้ว และเขาสุดท้ายจะรำคาญ ปัญหาอะไรก็ตามที่ตั้งแต่คอขาดบาดตายไปจนถึงเรื่องซีประดิว หากจะต้องให้หล่อนเอาตัวเองเข้าไปเป็นฝ่ายเผชิญหน้ากับความไม่สบายใจของคนอื่นแล้ว หล่อนก็ต้องหลีกเลี่ยงเหตุการณ์นั้นไปจนถึงที่สุดไม่ว่าหล่อนจะเป็นฝ่ายผิดหรือถูก พลอยให้เขามีส่วนเสียเปรียบตามไปด้วยซึ่งนั่นเป็นวิสัยอันสุดจะทนไหวสำหรับเขา

“อัน อันเอ๊ย” หล่อนกลับเดินไปตะโกนเรียกลูกชายตรงหัวบันไดหน้าห้องนอน “อันนะะ วิ่งไปบอกยายหมานไปว่าขอให้เขาช่วยหรือเสียงทีวีลงหน่อย นะลูกนะ บอกว่าพ่อเขายังนอนอยู่”

“เอื้อ แม่นี่” ลูกชายตะโกนตอบขึ้นมา “แม่บอกเขาเองซีอันต้องออกไปซื้อหนังสือพิมพ์ให้พ่ออยู่นี่” สุ่มเสียงลูกชายบอกเต็มทีว่าเป็นต่อเหนือแม่เต็มประตูประหวัดให้หล่อนเริ่มหนาว ๆ ร้อน ๆ เป็นวู่วสันหลังหวั่นขึ้นมาถึงเรื่องหม้อเจ้ากรรมใบที่วุ่นอีก หล่อนพยายามต่อปากต่อคำบังคับลูกต่อไปอีก 2-3 ประโยค

“อะไรกันนักหนาเฮอะแม่ลูกคู่นี้ โอ! เกียวกันเป็นเด็ก ๆ” เรื่องจบลงเมื่อสามีหล่อนเอ็ดลงมาจากเตียงที่เขาขงนอนเลงอยู่ “เดี๋ยวฉันจะลุกไปบอกมันเอง จะเอาอะไรมันมายไม่ต้องมองหน้ากันตืดเลยคราวนี้!” แล้วเขาก็ตั้งท่าจะลุกขยับออกไปอย่างปากว่าในใจคิดจะอาละวาดเสียให้สมแค้นกันไปข้างหนึ่ง

“โ๊ะ ออย่าเลยคุณ อย่า เดี่ยวฉันจะไปบอกเขาให้เดี๋ยวนี้แหละ” ท่าทางพลุ่งพล่านของสามีทำให้หล่อนเสียวสัณฑ์คนรับเคราะห์เพราะหนึ่งในผู้ที่รู้รสชาติมันดีก็ใช่จะเป็นใครที่ไหน หล่อนทำตังท่าผละออกไปจะเอาเป็นธุระให้เหมือนปากว่า เรื่องเผชิญหน้ากับหมูหมากาไกใครอื่น ขณะนี้ดูเป็นเรื่องเท่าขี่เล็บไปเสียแล้ว หากถ้าสามีเกิดบันดาลโทสะขึ้นมาแทนที่จะปั่นป่วนกันไปทั้งบ้าน

แต่แล้ว ความโล่งอกก็มีมาสู่หล่อน เมื่ออยู่ ๆ เขาก็ลุกขึ้นโดยไม่บอกกล่าว เขาฉวยผ้าเช็ดตัว พร้อมทั้งผ้าเชม้ เดินหาหวอด ๆ ออกไปจากห้อง พักเดียวก็ได้ยินเสียงน้ำฝักบัวซู่ ๆ อยู่ในห้องน้ำ เขามักจะใช้เวลาสำอากายกับน้ำทำอยู่นานกว่าคนอื่นตามวิสัยคนรักสะอาด เวลาที่เหลืออยู่นั้นหล่อนจึงยังพอใช้ไตร่ตรองคิดหาทางออกถึงเรื่องหม้อที่ยังคาราคาซังค้างอยู่ในบ้าน หล่อนรู้ว่าคนจุกจิกอย่างเขาจะต้องถามถึงตามนิสัยของผู้มีสายตาละเอียดถี่ถ้วนราวกับตะแกรงร่อนชั้นดี ซึ่งมีคุณสมบัติที่ไม่เคยยอมปล่อยให้ของเล็กของน้อยที่กรองได้บนตัวของมัน มีอันหลุดลอดตาหลงหายไปได้ หล่อนเตรียมการซักซ้อมอยู่ในใจว่า ประเดี๋ยวหล่อนจะยอมแบกความอับอาย ออกไปให้วณยายหมานบ้านติด ๆ กันนี้ ให้แกช่วยผสมโรงอ้อออกไปกับหม้อที่หล่อนได้เตียมนิยายขึ้นกับลูกว่า แกเป็นผู้ขอหยิบบีมเอาไปแล้วก็มีใครยืมไปอีกทอด แต่แกกำลังจะไปตามคืนมาให้ไม่ช้า เรื่องมันจะลงเอยกันทำไหน ก็ให้มันพ้นจากนาที่หน้าสี่หน้าขวานช่วงตรงนี้ไปเสียก่อน ค่อยมาคิดว่ากันใหม่ หล่อนยินยอมแม้แต่จะให้แกคิดว่า หล่อนคงสติตั้งไม่ดีไปเสียแล้วเพราะคนปกติที่ไหนเล่าเขาจะลงทุนสร้างเรื่องไม่เป็นเรื่องขึ้นมาจนต้องกลายเป็นวัวพันหลักกันไปทั้งหมู่ เหตุเพราะ หม้อค่างวดที่ดูไม่ก็สตาจันนี้เพียงใบเดียวเอาเกิด...ถ้าหากว่าแกเคยตกที่นั่งในลำสำเภาเดียวกันอย่าง หล่อนเป็นอยู่นี้มาก่อนบางที่แกอาจจะพอเข้าใจได้กระมังว่า เป็นตายร้ายดีแค่ไหนก็ตามหล่อนจะต้องปกปิดความนี้ไว้จากสามีของตนเอง จนกว่าจะสุดฤทธิ์กันไปข้างหนึ่ง...

เรื่องทั้งหมด คงจะเป็นด้วยว่า หล่อนมีคุณสมบัติของผู้เป็นสุภาพสตรีไทยที่ดูเรียบร้อยอ่อนโยน วัดได้จากกิริยาจากที่แสดงออก ทั้งตัวหล่อนเองก็เป็นคนเอวบางร่างน้อยราวกับถอดแบบมาจากนางในของอีกสมัยหนึ่ง ข้าหน้าตาก็ดูไซ้ชวนคุณสมบัติทั้งหมดนี้จึงได้ดึงดูดความตรงข้ามกันของชายอกสามศอกจากผู้เป็นสามี ให้เขาติดตาต้องใจหล่อนในแต่แรกมิใช่น้อย เมื่อรวมหอกันใหม่ ๆ ญาติมิตรฝ่ายหล่อนได้แต่บอกกันว่า หล่อนเป็นผู้โชคดีหลายชั้น สามีหล่อนเป็นบุรุษผู้มีหน่วยก้านและใบหน้าค่อนข้างเจ้าเสน่ห์ชวนมอง ซ้ำยังครองความประพฤติส่วนตัวที่ไกลห่างเหล่าผู้หญิงและยังเป็นเจ้าของบุคลิกของผู้มีความคล่องแคล่วทันคน มีการแสดงออกที่เต็มไปด้วยความมั่นใจในตนเองสูง และมีสติปัญญาฉลาดปราดเปรื่องในเรื่องรอบ ๆ ตัว เขาจึงมีตำแหน่งเป็นรองผู้จัดการของสาขาธนาคารเอกชนอันมีชื่อมั่นคงตั้งแต่อายุยังไม่มากนักด้วยความสามารถของตนเอง ความด้อยอย่างเดียวในตัวเขาก็คือ พื้นเพส่วนตัวที่เติบโตขึ้นจากครอบครัวของผู้มีฐานะต่ำต้อยแร้นแค้นทั้งทรัพย์และตระกูลขนาดต้องตีนถีบปากกัดเพื่อเอาชนะกับความไม่พอกินกันอย่างถึงที่สุด กว่าที่เขาจะป็นระดับขึ้นมาอยู่ในอีกความเป็นอยู่หนึ่งของฐานะสังคมได้อย่างเดี๋ยวนี้นี้ด้วยอุปนิสัยที่ไฝ่ดิ้นกับอนาคตของตัวเองอย่างเป็นเลิศ หล่อนปลื้มเป็นอันมากกับคุณสมบัติเหล่านี้ แต่ก็ไม่วายรู้สึกว้าวนทนช่างโชคเสียจนไม่น่าวางใจกับโชคเหล่านั้นอยู่รำไป

ฝ่ายหล่อน เติบโตมาจากครอบครัวของคนรุ่นเก่าผู้พอมิอันจะกินจากหลักทรัพย์ที่สะสมตกทอดกันมา หล่อนเป็นลูกสาวคนสุดท้องที่กำพร้าบิดาแต่เล็ก ๆ จึงถูกถนอมอุ้มชูเป็นพิเศษให้พ้นจากการไต่ตอมของมดแมงและแดดลมฝนฟ้า ที่อาจนำซึ่งพิษและภัยมาสู่ หล่อนจึงมักคุ้นกับความร่มเย็นเป็นสุขสบายในอ้อมกอดนั้นจนไร้ความกระตือรือร้นกับทุกข์สุขอันจะมีมาในภายภาคหน้า หล่อนไม่เคยมีปัญหาใดมาให้รู้จักถึงการต่อสู้ เพราะเพียงแต่ออกปากบ่นกับมารดาถึงเรื่องแค่นี้หุราชี้หมาแห้ง เรื่องนั้นก็จะมีปากปิดเป่าออกไปตั้งแต่ยังไม่ทันรู้ซึ่งถึงรสชาติดี หล่อนจึงรับรู้ทุกขเวทนาของชีวิตในรูปแบบต่าง ๆ ก็แค่เพียงได้เดินผ่านและพบเห็นอยู่ตามถนนหนทาง แต่ครอบครัวหล่อนค่อนข้างมี

ความอบอุ่นให้แกกันอย่างแน่นแฟ้นภายในวงศ์วานญาติ เพื่อแผ่ไปถึงคนภายนอกอย่างไม่มีขีดสนน้ำจิตน้ำใจตามประสาสังคมคนยุคดั้งเดิมคนในหลังคาเรือนก็วางตัวสบาย ๆ ด้วยความไว้นื้อเชื่อใจเข้าหากันอย่างไม่ต่างกับที่หล่อนประพติ หล่อนจึงชินกับการรู้สึกต่อคนด้วยกันไปในด้านดีงามมากกว่าจะมีพื้นฐานชาติที่พร้อมที่จะจับผิดแต่กุศลข้อเสียของผู้อื่นเป็นกมลนึสัย หล่อนรู้ว่าความเลวร้ายนั้นมีอยู่ แต่ก็อยู่อย่างห่าง ๆ เหมือนต่างฝ่ายต่างอยู่ไป อย่างไร ๆ ก็ไม่มีโอกาสเข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตหล่อนและผู้ที่หล่อนรักใคร่อันได้แก่ลูกและผัว หล่อนจึงไม่ผิดอะไรกับเด็กที่เติบโตขึ้นภายใต้เขตปลอดโรคซึ่งสะอาดเยี่ยมไปด้วยอนามัย จนกระทั่งร่างกายนั้นหมดความต้านทานโรคลง หากกระนั้นในวันหนึ่งหล่อนก็ต้องโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ร่วมอยู่กับผู้อื่น ๆ อีกร้อยพ่อพันแม่นอกพื้นที่ที่เคยอภิบาลหล่อนมาแต่ก่อนแต่ออก และด้วยการณ์นั้นเองหล่อนก็จำเป็นต้องร่วมกระทบกับวิบากแห่งทุกข์ตามสภาพที่ลูกบันดาลให้เป็นเท่า ๆ กับคนอื่น

หลังจากแต่งงานกันในปีแรก ๆ เขากับหล่อนได้พักพิงอยู่กับมารดาฝ่ายหล่อนไปพลางแถบบ้านชานกรุงไกลลิบสืบเนื่องจากความไม่พร้อมทางเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ อยู่นั่นเองที่หล่อนเริ่มรู้สึกว่าผู้เป็นสามีปราดเปรื่องได้อย่างน่าพิศวงกับการจำแนกแยกแยะคุณสมบัติของวัตถุนานาชนิด ให้แตกออกมาเป็นบาทเป็นสตางค์ได้อย่างฉับไวไม่ว่าสายตาของเขาจะกราดไปเห็นอะไรเข้า

“ตาตำดูของศิลป์ไม่เป็นเอาเลยสะเธอเนี่ย สวยแค่ทำร้ายบาท มันจะไปสวยสู้ตั้งอย่างที่ดีดราคาไว้ห้าพันบาทได้ไง!” นี่คือนิยามของคำว่า “รสนิยม” ที่ตัวเขาได้ให้คำจำกัดความไว้และหากถ้ามีใครเกิดเอาของสวยงามมาให้ช่วยวิจารณ์ถึงคุณค่าของข้าวของชิ้นนั้น ๆ เขาจะถามถึงราคาขึ้นก่อนเป็นสิ่งแรก

แรก ๆ หล่อนก็เอาแต่หลงใหลได้ปลื้มในตัวสามี แม้จะแอบระอาบ้างกับนิสัยช่างกระเหม็ดกระโหม่ แต่ไม่มีได้กระเด็นตกไปทางใดของเขา เมื่อมาเทียบกับการใช้จ่ายเงินของหล่อนที่เป็นไปอย่างรวไรลไม่รอบคอบจนแม้มารดาต้องออกปากว่า “แม่กระจาดกันโหว” เขาลงทุนลงแรงยกโรงลงพืชพรรณผักสวนครัวจนเขียวสะพรั่งไปทั้งหลังบ้านทั้ง พริก โหระพา บวบ ตำลึง รวมไปถึงสารพัดพืชผักล้มลุก สืบเนื่องมาจากที่คราวหนึ่ง หล่อนมีหน้าทำหัวเราะร่วนเมื่อถูกเขา “เอ็ด” เอาถึงความไม่เป็นโล้เป็นพายในยามที่เขาเคยลองค้นตะกร้าใบที่หล่อนเพิ่งหิ้วกลับมาจากการจ่ายกับข้าวในตลาด

“รู้จักมักกะโทมัยเธอ” หล่อนส่ายหัว เพราะหล่อนไม่ใช่คนสรรรู้สรอ่านเท่าที่สามี เขาได้ที่ยังชี้แพะไล่ “มะกะโทเป็นตะพุ่นข้าง แกเก็บสตางค์แดงที่ตกดินมาได้เบ๊ยนี้จอดสำหรับจะไปซื้อผักกาดที่ตลาด คนขายมันกลับส่ายหัวอีกบอกว่าเบ๊ยเดียวขายได้ไงวะ เข็ยยังทิ้งไปเฮอะ ตะแกก็เลยอดอ้อนขอเปลี่ยนเป็นซื้อแค่มะลิดมาเพาะกินเอง ราวนี้เลยโดนคนขายหัวเราะก๊ากประชดประชดให้เสียอีกแน่นะว่า ขายนะขายให้ได้หรอก ถ้าตะแกจุ่มนี้วลงไปในกระบุงแล้วเม็ดผักมันเกิดอัศจรรย์ติดนิ้วขึ้นมาได้ไม่สิ้นปรืดออกซะหมด ตะแกก็ฉลาดเป็นกรดทำไงรู้มัยเธอ” ถึงตรงนี้เขาหัวเราะชอบใจ “แกเกาะเอานี้วจุ่มน้ำบ่อน้อยในปากก่อนให้เปี้ยกนิ้ว ตานี้เม็ดผักกาดมันก็เลยติดนิ้วขึ้นมาราวรูต คนขายเห็นดังนั้น จังรีบถ่มลงน้ำกับพื้น พลาจสรรเสริญว่าท่านนี่ฉลาดนักสติปัญญาประดุจเทพยดาและหากท่านสิ้นได้ขนาดนี้แม่นสมควรเป็น ส.ส. สิบไปเบื้องหน้าท่านจะได้ตีกอล์ฟ แต่เปล่าหรอก ตะแกเล่นข้ามรุ่นจากระดับ ส.ส. ไปได้กินบ้านผ่านเมืองเป็นพญาหมากษัตริย์ชาติมอญทรงพระนามของตะแกว่าพระเจ้าฟ้ารั่วร่วมสมัยกับพระร่วงเจ้าของเราขุนณะ เขาถึงได้บอกไว้ล่วงหน้าว่าในท้องของคนมอญมีเคียวเจ็ดเล่มมีเข็มเจ็ดอัน คราวนี้เชื่อหรือยังล่ะ นี่ นี่ ของมันอยู่อีตรงนี้” เขาเอานิ้วคาะ ๆ เข้าที่หัว

“ไม่ใช่ตรงนี้หรอก” คราวนี้เขาจิ้มลงตรงอกด้านซ้าย แล้วเอาอีกนิ้วทำท่าเช็ดคอหล่อนมองแล้วยังหัวเราะ

“เรื่องนี้ แม่แกชอบเล่าให้ฟังบ่อย ๆ แกมีเชื้อคนมอญพระประแดงด้วยนะเธอ” เขาโอ้อต่อ “นี่ถ้าแม่ฉันยังอยู่ ป่านนี้แกคว่ำตำแหน่งแม่ดีเด่นแห่งชาติมาแล้วละ ก็แกเนี่ย โอ้โฮ! ขยันวายวอด ขนาดกำลังท้องแก่ ๆ ยังไม่ยอมหยุดขายเครื่องในวัวต้มเลยนะเธอ แกว่าเสียดายตั้งค่าขายกล้วยเตี่ยว โอ้เล็กนะ มันคลอตกตาเครื่องในต้มเลยรู้เปล่า คนกิน ๆ อยู่ จังตักใจเปิดเรียบกันไปหมดทั้งเพิง สายสะตือโอ้เล็กมันนะนะ ยายฉันแกเป็นคนฉวยมิดหันกล้วยเตี่ยวไปแกว่ง ๆ น้ำลวกกล้วยเตี่ยวในหม้อ ตัดเอาให้หน้าตาเฉย คิดดูซี!”

“วันนั้นก็เลย ไม่ต้องชักทุนซื้อเครื่องใน ทั้งรก ทั้งสายสะตือ มีอยู่พร้อมเสร็จ ดีจริงจริง” หล่อนแกล้งดักคอ ปากหัวร่อคิก

“อ้าว! อย่าทำเล่นไปนะเธอ เปลอ ๆ แกเอาจริง ๆ ด้วย พุดแบบนี้ไม่รู้จักแม่ฉันซะแล้ว เธอ!” เขาทำหน้าตาซึ้งซังผสมโรงแล้วพลอยหัวเราะไปกับหล่อน แต่ท่าทางของเขาก็ออกจะปลื้ม ๆ กับความเป็น “วีรสตรี” ของแม่ตนเองอยู่หาน้อยไม่

โดยนิสัยใจคอแล้ว เขาเป็นคนเจ้าคารีคารม มีคำพูดคำเจรจาที่แพรวพราวไปด้วยความสนุกสนาน ทำให้ทั้งข้อหาข้อคิดแก่ผู้ฟัง ทว่ายามที่เขาเกิดโทสะร้ายขึ้นมา เขาก็ไม่มีรื่อที่จะหันคมอีกด้านของลิ้นออกใช้เชือดเฉือนคนฟังได้อย่างเจ็บแสบถึงกระดูกได้พอกัน โดยมีหล่อนเป็นเป้าซ้อมที่ยอมลงให้เขาเสมอโดยนิสัย

บ่อยครั้งที่มารดาของหล่อนเป็นฝ่ายนำของกินมาปรนเปรอลูกสาวลูกเขย และครั้งนี้ในมือของเธอ มีถ้วยใบโตใส่แกงเลียงหอมฉุย ประสด ๆ ร้อน ๆ จากยอดตำลึงและบวบลูกงาม ๆ สด ๆ ที่เธอเด็ดจากเถาซึ่งขึ้นเลื้อยทอดยอดไสวบนแปลงร้านผักหลังบ้าน ด้านที่แบ่งเป็นซีกให้อยู่กันเฉพาะสองคน บางหนเธอก็ขอใบกะเพราบ้าง พริกชี้หนูบ้าง ติดมือกลับไปยามเมื่อของในครัวเกิดขาดมือปุบปิบ

“แม่แบ่งมาให้ เห็นบ่น ๆ อยากกินกัน” มารดาหล่อนยื่นของกำนันปาก ก่อนจะอ้า ๆ อึ้ง ๆ ถามกับลูกสาว “เอ! นี่พ่อธานีเขาเป็นอะไรไปวันนี้ เมื่อกี้สวนกับแม่ ก็ทำหน้าซึ้งเฉย”

“เอ! ไม่รู้ซีคะ” หล่อนอ้อม ๆ แอ้ม ๆ ปฏิเสธ...ใจนึกไม่สบายครมครันกับคำเปรยของมารดา รุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันต้นเดือน เขาก็เอาเงินที่หล่อนเลียบ ๆ เคียง ๆ ออกปากให้เขาช่วยค่าน้ำค่าไฟ แบ่งเบาภาระ ให้ครัวเรือนของมารดา มายืนให้อย่างที่ทำอยู่ทุกเดือน

“เอ๊ะ! ชาติไปนี่คะคุณ” หล่อนนับเงินแล้วพาซื้อทวง

“ก็บอกแม่คุณเธอไปสิว่า ที่ชาติไปนึกเสียว่าช่วยค่าน้ำไ้รดผักหลังบ้านของเราก็ก่อนแล้วกัน” เขาบอกสั้น ๆ ก่อนจะเดินเลี้ยวไปทางอื่น หล่อนจำได้ว่า หล่อนยืนนิ่งอันอยู่นาน แต่ไม่กล้าปริปากให้มารดานึกตำหนิสามี เพราะคำพูดอันนี้ของเขามักบอกไปถึงความเป็นตัวตนของเขาอย่างถ่องแท้ที่สุด และนับจากนั้นเป็นต้นมา นิสัยใจคอทางด้านนี้ของเขาก็ผุดชัดขึ้นมาเรื่อย ๆ ในยามที่เขาคิดว่า เขากำลังตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบคนอื่น หรือกลัวเสียใหม่จากความรู้สึกของหล่อนก็คือ ในกรณีที่เขาเกิดเอารัดเอาเปรียบจากใครยังไม่ได้ ทั้งที่นั่นจะมีช่องทางได้อีกมากมายได้ครัวเรือนหลังนี้หากมิใช่เพราะพี่ชายของหล่อนได้เป็นผู้สวดส่องอยู่ในทมิฬให้เหตุอันนี้มีโอกาสเกิดขึ้นง่าย ๆ อีก

“คนหินหินนี้ ปกติมันก็แข็งไปก้อยู่แล้ว” พี่ชายหล่อนสรุปถึงผู้เป็นน้องเขย “แต่ยังประเภท หินชน้ำเกลือมาด้วยเนี่ยอ้อหือ คิดดูซิจะขนาดไหน มันทั้งแข็งทั้งเหนียว ดาบศักดิ์สิทธิ์น้ำพิงยัง ย่นเลยเธอ”

หล่อนมิใช่คนฉลาดปราดเปรียวนัก แต่ก็ได้ร่ำเรียนมาพอควร แรก ๆ ที่อยู่ด้วยกัน หล่อนพยายามเฝ้ามองหางานข้างนอก ช่วยการเงินในครอบครัว แต่งานก็คือปัญหาขอขาดบวดยของคน ในยุคนี้แทบทุกคนไป หากในที่สุดผู้เป็นสามีก็ได้เป็นฝ่ายเจรจากองานให้หล่อน เป็นพนักงานฝ่ายติดต่อยขายเครื่องปรับอากาศของบริษัทเล็ก ๆ กลางกรุง ทว่าหล่อนไม่สามารถทำยอดขายได้ครบตามเวลาที่พนักงานขายหน้าใหม่ถูกกำหนด ด้วยเหตุที่หล่อนพานแต่จะคอยเกิดความรู้สึกหวั่นไหวไปทุกครั้งในยามที่ต้องออกไปสู่หน้าเหล่าลูกค้าผู้ที่มีมักจะปฏิเสธหล่อนไว้ก่อนอย่างสิ้นเชิง และผลที่ตามมาเสมอก็คือความรู้สึกหดหู่หมดท่าต่อความเป็นตัวของตัวเองที่ต้องลดฐานะของตนลงไปเสมอผู้ขอ

“ด้านไว้เธอ ด้านไว้ มัวอายุก็อดกันทั้งชาติซีแม่คุณ!” เพื่อนร่วมงานเคยเปรยเย็บสอนไปด้วยเมื่อมองทะเลสุปรุโปร่งไปเห็นความไม่ทันคน ปรากฏอยู่ในกิริยาตัวมดเต็มเหนี่ยวอายุไม่มีสร้างของหล่อน หล่อนจึงถูกนำเอาไปมอบสมญาให้ใหม่พ้อหอมปากหอมคอภายในวงสหพรรคพวกด้วยกันว่า “อีนางในวรรณคดีไทย”

“ทำมัยไม่ดำเนินรอยตามยายนงนุชเขาบ้างเล่า ป่านนี้มีติดบอร์ดนักขายไปแล้วระะะ อยากรู้เคล็ดลับมัย ทำไมยอดขายแม่นี้ถึงพุ่งปรี๊ดขึ้นมาเฉย ๆ” หัวข้อซูบชินินทาประจำวันนี้ซึกจะเริ่มถึงไล่ถึงกั้นขึ้นมาตามลำดับ บอกซิดว่าทั้งคนซึกเรื่องเองและทั้งคนตะแคงหูฟังต่างกำลัง “มันยกร่อง” กันถึงขีดเพราะเนื่องจากสิ้นประโยชน์ค่านาสใจถัดมาเท่านั้น ทุกคนก็ฮากันขึ้นแทบไม่ได้ศัพท์

“ก็ไอ้เรามัวแต่เดินขายกันขาลากนี่นา แต่แม่คนเนี้ยอี่เล่นนอนขายแอร์แบททำให้ลูกค้าเลยจำประเภทซื้อหนึ่งแถมหนึ่ง ซื้อโหลแถมสองโหล ยิ่งซื้อมากยอดขายยิ่งดีว้าจั้นเหอะ แม่เนี้ยเค้าทันโลกทันเหตุการณ์ตลอดละว่า โลกของการแข่งขายสินค้าสมัยนี้ มันกำลังก้าวสู่ยุคแจกของแถม!”

มีใครอีกคนหนึ่ง ผู้ถูกพลัดชื่อเสียงให้เสียใหม่เช่นกันโดยเจ้าตัวหารู้เรื่องไม่ว่า “อิช้างกระต๊อบ
โรง” ได้ส่งเสียงแปร้นขึ้นมาน่าฟังว่า

“อ๊วย! เป็นเซลล์ขายของเดี๋ยวนี๊ หูตาขาสันตีนไวอย่างเดียวนะไม๊หวแล้วเธอจำ ตูตตองไวด้วยมันถึงจะแน!”

คราวนี้มีเสียงหัวเราะคิกคักเกิดขึ้นรอบ ๆ หล่นด้วยความสมัครสมานสามัคคีถึงขนาดพลอยให้หล่นหัวเราะเจื่อน ๆ ตามทั้ง ๆ ที่รู้สึกครั้นเนื้อครั้นตัวเองขึ้นมาเติมทนหล่นทำใจเป็นของธรรมดาไม่ได้สักครึ่งขณะที่ตกอยู่ในวงล้อมของคน ที่คนต่อคนด้วยกัน พร้อมอกพร้อมใจกันติดเขี้ยว ก่อนที่จะลงมือแฉเนื้อเถื่อนหนังของกันออกมากัดกินหน้าตาเฉยในทันทีที่ใครก็ตาม มีอันพลีชีพล้าให้ เบื้องหน้าเบื้องหลังของตัวเกิดแผลขึ้นมาให้มองเห็นรอยอันน่าขย้านั้นถนัด

ถัดจากนั้นไม่เท่าไร หล่อนก็ถูกให้ออก ด้วยเหตุผลที่ผู้จัดการฝ่ายพัฒนาการขายยกมาแจกแจงว่า ยอดขายของหล่อนตกต่ำมาตลอด ทั้งนี้เพราะขาดบุคลิกภาพ และคุณสมบัติทางวาทีศิลป์ที่จะจูงใจลูกค้าได้ด้วยคำพูด เพื่อนร่วมงานที่หล่อนซัดเชื้อชอบพอด้วยกว่าเพื่อน กรากเข้ามาล่ำลาในทันทีที่รู้ข่าวร้ายนี้

“พี่ ช่างมันพี่ งานซังกะบ๊วยแบบนี้หนูก็จะออกเหมือนกัน” เธอผู้นั้นเป็นเตี๊อดเป็นคั่นแทน แล้วก็ค่อย ๆ ยื่นอะไรจากกระเป๋าสื่อส่งให้ หล่อนมองเห็นแล้วว่า เป็นปากกาแปลกทองชั้นดียี่ห้อแพง ใจคอที่เหี่ยวแห้งจึงค่อย ๆ วาบขึ้นมาใหม่ด้วยความตื่นเต้น หล่อนจึงดูปากกาไป ขอบตาเริ่มร้อนผ่าว ๆ

“เอ้อ...นี่ของพี่” เพื่อนรุ่นน้องยื่นเอามาให้ แล้วก็พูดสับไป “พี่วางลิ้มเอาไว้บนโต๊ะหนูเมื่อวานนี้ไง”

หัวใจหล่อนแฟบลงไปถนัดกับความจริงที่รู้ว่าปากกาดำนั้นเป็นของหล่อนเองหาใช่มาจากน้ำใจของคนตรงหน้าที่ดำนั้นเป็นของหล่อนเองหาใช่มาจากน้ำใจของคนตรงหน้าที่จะหยิบยื่นไว้ในโอกาสจากกันไม่ แต่หล่อนมิว่าอะไร ยังคิดว่า เขายังอุตส่าห์เก็บเอามาคืนให้ เริ่มทำทำอีกอีก ก่อนจะโผล่ขึ้นมาโดยไม่มองเห็นหล่อนว่า

“พี่...ฉันขอหนูเอาไว้เองก็แล้วกันนะ นะ พี่ หนูจะเอาของพี่เก็บไว้เป็นที่ระลึกนะพี่นะ”

ครั้นเมื่อเห็นหล่อนนิ่งงันไป เจ้าหล่อนผู้นั้นคงจะถือเอาว่า นั่นเป็นการตกลงปลงคำแล้ว จึงชักปากกาเอาคืนกลับเข้ากระเป๋าของตนเองอีกครั้ง

วันนั้น หล่อนจึงพลอยสูญเสียปากกาดำแพงนั้นไปด้วยอย่างไม่พอที่จะต้องเสีย เนื่องจากว่า หล่อนได้แต่งงานด้วยคำที่ตัวเองออกเพื่อให้รอดพ้นจากความเอาแต่ได้ของคนอื่นอันมีขึ้นอย่างมิให้ได้ตั้งตัวติด หล่อนเริ่มเข้าใจแจ่มแจ้งแล้วว่าเหตุใดใครต่อใครจึงว่ากล่าวหล่อนอยู่เสมอว่า หล่อนไม่มีไหวพริบที่จะรับมือกับบรรดาผู้ที่ชอบพาตัวเข้ามาคบค้าด้วยกับหล่อน

ผลจากการนั้น หล่อนจึงพลอยรับรู้ถึงข้อเลวร้ายในตัวตนเพิ่มขึ้นอีกเป็นหลายข้อ โดนเฉพาะเรื่อง “ความไม่มีน้ำยา” ของตัวเองได้กลายเป็นข้อที่ถูกสามีบิโรภาษใส่หูอยู่ไม่เว้นวันหล่อนละจากความเคยไปภายนอกที่หล่อนเช็ดเชียวหลบมาเลี้ยงลูกเจี๊ยบ ๆ อยู่กับบ้านพักใหญ่ท่ามกลางเสียงบ่นเป็นพายุบุแคมของสามี ทว่าร่มไม้ชายคาของมารดาประทังให้หล่อนมิได้เดือดร้อนเกินอัตรา แต่ปีนั้นเอง มารดาหล่อนก็ล้มป่วยและถึงแก่กรรมทิ้งทรัพย์สินให้หล่อนนำมาช่วยสมทบซื้อบ้านทาวน์เฮ้าส์ หลังปัจจุบัน ขณะที่จำนวนเงินอีกไม่มากนักได้มาจากกระเป๋าของสามี เมื่อโยกย้ายมาอยู่กันลำพัง เขาเริ่มแสดงอาการปึงปึงเป็นพิษเป็นไฟกับค่าใช้จ่ายจิปาถะในบ้านที่เพิ่มจำนวนขึ้นทั้ง ๆ ที่เขาเป็นผู้คุมเงินเองทั้งหมดโดยเจียดแบ่งให้หล่อนใช้ตามที่เขาเห็นจำเป็นจริง ๆ เขาเริ่มจู้จี้จุกจิกกับหล่อนแม้กับเรื่องซี้หู่ซี้หมาดะไปหมดแทบทุกตารางนิ้วภายใต้รั้วรอบขอบเรือนที่หล่อนเริ่มรู้ตัวแล้วว่าเขาให้หล่อนอยู่อย่างเสียไม่ได้

“ไอ้ย นี่ ช่วย ๆ กันมั่งซี” ครั้งหลังสุดเขาก็เ็ดเตโระเอากับเรื่องสบู่ถูตัวในห้องน้ำที่กำลังจะหมดก้อน “เดี๋ยวก้อน เดี่ยวก้อนยังงี้ วันหลังจะให้ใช้แป้นถูตัวกันให้เซ็ดมั่งหรอก”

ความรู้สึกทุกซักร้อนหรือสุขกายสบายใจที่มีขึ้น บัดนี้มีได้ผูกอยู่กับเรื่องในชีวิตหล่อนอื่นใดทั้งสิ้น นับวันเข้าสภาพจิตใจของหล่อนในแต่ละวันก็ยิ่งถูกบีบถูกบั่นให้มีสภาพเป็นไปตามฝนฟ้าอารมณ์ของสามีที่เตี๊วดเตี๊วยร้ายนั้นจะบันดาลให้เป็นไป โลกภายนอกที่มีคนสาระพัดประเภทและโลกเท่ารูหนูภายในรั้วบ้านแค่นี้ก็คน จึงเริ่มกลายเป็นความทุกข์ทรมานในระดับปาน ๆ กัน เพราะหล่อนไม่มีทางเลือกทางอื่น ให้ตนเองอีก

เร็ว ๆ นี้เอง เขากลับมาบ้านด้วยความกระตือรือร้นพิเศษหล่อนเลยพลอยเกิดอารมณ์แจ่มใสตามไปด้วย อาบน้ำเสร็จเขาก็รีบถือหนังสือพิมพ์รายวันเดินหามาหาหล่อน

“อ้าว นี่แม่เธอ อ่านดูหน่อย” เขาเคยยันเคยส่งหนังสือพิมพ์ให้ “เขาประกาศรับสมัครเซลล์ขายเครื่องจานขามกระเบื้อง ยี่ห้อนี้ขายดีนะเธอ ดูสิเขาให้คอมมิชชั่นดีออก ฉันได้ยินมาว่าใครจะเข้างานเขาต้องเอาค่าประกันของเสียหายก่อนสองหมื่น เอาไหมล่ะ ฉันจะจัดการช่วยออกให้ก่อน เธอทำแล้วค่อยเอามาใช้” เขาเกลี้ยกล่อมหวานล่อม

“ไอ้โธคุณคะ หล่อนร้องอุ๊ขึ้นมาขัดเสียดก่อน “ไอ้งานแบบนี้มันต้องแบกลากของกันเป็นกล่องโต ๆ เลย เวลาขับรถไปส่งตามบ้านช่องคน เพื่อนฉันเองก็เคยทำอยู่ที่นี่” หล่อนยกเพื่อนเป็นตัวอย่าง “ตอนนี้เขาเลิกทำแล้ว บ่นอ้าวสู้แรงแบกยกเป็นกุ๊ไม่ไหวเครื่องขามทั้งเซ็ทนะหนักตั้งแค่นี้ ไหนจะต้องขับรถตะลอน ๆ ส่งตามชอกตามซอย ตากแดดตากลมกันหัวแดง โอ๊ย! แล้วไหนจะพวกดักจีปล้นผู้หญิงตามทางเปลี่ยวอีก นี่ยังไม่...”

หล่อนคงจะสาธยายความลำบากลำบากไปอีกนานหากว่าเขาจะไม่ลุกขึ้นโยนหนังสือพิมพ์หล่นเฉียดหัวหล่อนไปนิดเดียว วันนั้นทั้งวัน เขาพาล่านโทสะเดินเข้า ๆ ออก ๆ อยู่ในบ้าน ใครเข้าหน้าไม่ติดลูก ๆ เลียงขึ้นข้างบนไปทำการบ้านกันหมด หล่อนได้แต่เดินไปเดินมา รู้สึกว่ามีอึดใจของตัวเองวันนี้ดูโตเกะกะคับบ้าน อยากให้ตัวเนื้อสับเล็กลงไปขนาบมดไต่ยงดี จะได้ไม่กีดตาเขา แต่เมื่อหัดตัวให้เล็กลงไปกว่านี้ไม่ได้ หล่อนก็พยายามเลียงโทสะสามีโดยการทุ้มแรงให้ตัวเองเป็นประโยชน์แทน ด้วยด้ามไม้กวาดบ้างผ้าขี้ริ้วบ้าง ด้วยหม้อด้วยไหหรืออะไรก็ได้ที่จะช่วยไม่ให้เขาพาลโชนมาว่าหล่อนนั้นดีแต่กินแรงเขาฝ่ายเดียว แต่จนแล้วจนรอด ผลออกมาก็กลับซ้ำหนักเข้าอีก

“เลิกดัดจริตทำเป็นซื่อๆเดี๋ยวนี้นะ เสียงโครมครามโซ้งแซ้ง คนจะดูทีวีฟังอะไรไม่รู้เรื่องกันแล้ว” เขาตะคอกเสียงคับบ้านมาจากเก้าอี้ نرمด้วยวหน้าจอโทรทัศน์ หล่อนวางมือจากงานทันควันนึกได้ว่าเป็นเวลาดูข่าวของเขา และเขาชอบที่จะให้หล่อนมานั่งพยักหน้าคอยเป็นลูกคู่รับฟังคำวิพากษ์วิจารณ์ข่าวสารการเมืองของเขา หล่อนจึงค่อย ๆ ย่องเมียง ๆ มอง ๆ เข้ามานั่งสมทบข้าง ๆ มือเอื้อมหยิบหนังสือพิมพ์อีกฉบับมา พลิก ๆ หาเรื่องสนทนาที่หล่อนคิดว่า น่าสนใจในสายตาสามี

“ตายจริง มีข่าวตำรวจกวาดล้างช่องโสเภณีแถวคลองเตยอีกแล้ว เวิร์กจริง ๆ คนเราหนอเป็นอะไรก็ไม่คิดเป็น ต้องมาเลือกเป็นผู้หญิงหากิน น่าอายจะแย่แล้วคุณ” หล่อนออกความเห็นกับเนื้อข่าวพาดหัวไปเรื่อยเปื่อย หวังจะชวนคุยให้สามีพินอารมณ์ดีขึ้น แต่เขากลับหันขวับมาทันที แกวตาทิมองดูหล่อนนั้นราวกับจะกินเลือดกินเนื้อกันก็ไม่ปาน

“ยังงี้ ๆ พวกนี้มันก็ยังไม่รู้จักทำมาหากินเป็น ไอ้คนทำอะไรไม่เป็นเลยนะซี น่าอายจะยิ่งกว่ากระหรี่!”

ดูเหมือนว่าเขาจะรอคอยประโยคนี้มานานแสนนานแล้วที่จะได้โอกาสชักออกมาประทุพาระหารหล่อนเสียให้ถนัด ๆ หล่อนรู้สึกเหมือนกับว่าถูกมีดคมกริบที่แปรมาจากคมลื่นของเขา ฟุ้งทิ่มแทงเข้าตรอกแปล็บ สุดที่จะน้อยเนื้อต่ำใจกับคำเชือดเฉือนรุนแรงประโยคนั้น หล่อนเลียงออกมายืนล้างขามในอ่างข้างนอก ล้างไปร้องไห้ไปจนตัวสั่น หล่อนได้แต่จมอยู่กับความโหม่นสนั่นนั้นจนหูได้ยินเสียงเพลิงดังขึ้น ใจหล่อนหายวาบเลือนไปเห็นนิ้วมือตัวเองแดงเปรอะเลือดสด ๆ ที่กำลังหยดแฉะ ๆ ผสมกับน้ำที่ไหลจากก๊อก หล่อนรีบเอามืออีกข้างบีบแผลตรงนิ้วที่ถูกแก้วบาดไว้แน่นเพื่อห้ามเลือดอย่างขอไปทีความที่ใจทั้งหมดกลับฟุ้งไปกังวลอยู่กับแก้วน้ำซึ่งบัดนี้ตกแตกเป็นเสี่ยง ๆ อยู่บนพื้นซีเมนต์ ซ้ำยังมีจิ้งจกตัวเคราะห์ร้ายตกจากผนังมาดิ้นกระแด่ว ๆ ทางขาดอยู่กลางกองเศษแก้วคมอยู่ด้วยอย่างหมดแรง หนีไปไหนไม่ได้

เสียงแก้วแตกทำให้สามีหล่นพรตพราดเข้ามาทันที หล่นรีบชูมือข้างนั้นขึ้นแก้ตัวโดยอัตโนมัติ “ฉันทัน...ฉันทันล่างแก้วอยู่ มือมันเกิดลื่นแพ็บ ...เลยพลัดมือแตกไปใบนึง”

คราวนี้หล่นไม่อยากตัวเล็กเท่ามดอีกแล้ว อยากจะสลายกลายเป็นอากาศธาตุให้รู้แล้วรู้รอด ไปเลยจากสายตาสามีที่กำลังมองหล่นราวกับเป็นสัตว์เลื้อยคลานซึ่งคลานไปคลานมาอยู่ในบ้านของเขาอย่างเดียวกับที่เขาก้มลงมองดูจิ้งจกตัวนั้นบนพื้น เขาเอาทั้งรองเท้าแตะฟองน้ำกระที่บมันซ้าอย่างเคียดแค้นชิงชิงราวกับเป็นศัตรูคู่อาฆาตกันมาแต่ไหน

“ที่บ้านคนอยู่ไว้อย่าใช้รังสัตว์ จิ้งจกเอหยอหยอแมงสาบเอยั่วยั่วไปหมด เออ! ไ้บ้านทำเนี่ย มีแต่สัตว์มาเกาะกินเต็มบ้าน เมื่อไหร่จะไปให้พ้น ๆ หน้ากันซะที นี่แน่ะ นี่แน่ะ!” แล้วเขาก็วิ่งไปนานเหมือนกำลังระงับสติอารมณ์

“อย่าให้ฉันทันต้องถึงขนาดหักสตาจค์ค่าของแตกของเจิ้งกันเลยนะแม่คุณ แต่ถ้ามือยังไม่ช่วยพาย แล้วยังเอาตีนถ่วงคอฉันทันอยู่เฉย ๆ อย่างนี้...ก็ไม่แน่ อีกหนเดียวถ้าเธอทำมือตีนไม่มีกระดูกอย่างนี้อีกละก็...อย่าเพิ่งรู้เลยว่าฉันทันจะทำอย่างไรกับเธอ

เขาทิ้งท้ายก่อนจะเดินกลับโทสะผล่ออกไป ทิ้งให้หล่นลูกลี้ลูกลอนเข้ากวาดทั้งเศษแก้วและทั้งซากจิ้งจกละละ ๆ

...หล่นซักสติที่ล่องลอยไปถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมาสด ๆ ให้กลับมาสู่ความเป็นจริงภายในห้อง ขณะนี้สามีของหล่นกำลังเดินตัวหอมกรุ่นเข้ามา หลังจากที่เขาเข้าไปสแกนกายอยู่เกือบชั่วโมงภายในห้องน้ำ ทิ้งโอกาสให้หล่นจัดการกับเรื่องของตนได้จนเบ็ดเสร็จแล้วจึงเข้ามายืนรับหน้าคอยอยู่หน้าตาขณะนั้นของเขา คลายความบูดบึ้งลงไปมากจากความสดชื่นจากฝอยน้ำและฟองสบู่ที่รินรดตัวมาใหม่ ๆ เขาตรงเข้ามายืนหิวผมหันหลังให้หล่นอยู่หน้ากระจกเงาบานใหญ่เหนือโต๊ะเครื่องแป้ง เงามจากบานกระจกสะท้อนเห็นผมเผ้าที่เปียกชุ่มมานั้นรูปศรีระที่ได้รูป และคิ้วคางงมูกปากที่ดูคมเข้มแลเลยเห็นกล้ำเนื้อหลังไหลคร่ำกำยำ ประกอบกันเป็นเรือนร่างแน่นตึงผิวงาม หล่นแลเรื่อยมาจนถึงท่อนสะโพกที่ผุดลวก ๆ ไว้กับผ้าเช้าม้าเปียกกับน้ำจันทันติดกับมดเนื้อหนังถักอยู่ข้างใน แต่หน้าตาของหล่นที่ไปปรากฏอยู่บนบานกระจกถัดเบื้องหลังสามี กลับเป็นใบหน้าอันซีดเซียวแห้งแล้งผิวพรรณมิได้จับเลยซึ่งราศี ผมเผ้าก็รวบเสีย ขึ้นไปรัดไว้ตามบุญตามกรรมลวก ๆ เนื้อหนังมังสาที่ประกอบเป็นร่างของหล่นอดคัดผอมแห้ง น้ำวลของอิสตรีเพศผู้ผ่านวาระแห่งวัยมาไม่เกินสามสิบปีถูกความไร้สุขเผาจนแทบไม่ทิ้งรอยว่าหล่นเองเคยเป็นคนมองแล้วสะสวยเจริญตาหาน้อยไม่มาก่อน

หล่นได้กลิ่นอ่อน ๆ ของสบู่ รวยรินมาจากซอกเนื้อตัวของสามี ยามเมื่อเขาขยับตัวเอียงไหวมดกล้ำเนื้อแนบเปียกกับความหมาดชื่นของเนื้อผ้าที่เปียกเป็นก้อนนั้นทำยได้สะโพกลงมาก็สะเทือนสัน หล่นมองตามการเขยื้อนไหวอันน่าดูตรงสรีระนั้น อกใจเริ่มสะดุ้งสะเทือนกับมันขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูกหล่นหักการณณ์เมินหลบภาพนั้นไปเสีย ด้วยรู้ตัวขึ้นว่า ความหิวกำลังบังเกิดขึ้นกับตัวของหล่น แต่ทว่าหนนี้มันบังเกิดขึ้นที่อารมณ์ จึงไม่สามารถบำบัดได้ ด้วยสิ่งที่เสพกินเข้าท้องโดยปกติ

เป็นขณะเดียวกันกับที่สามีของหล่นหันมาสบตาเข้าเขาจึงแลเห็นกิริยานั้นเข้าเต็มตา แววตาเขาเริ่มแปรเปลี่ยนไปอีกอย่างด้วยสัญชาตญาณ เขาค่อย ๆ เอ่ยขึ้นกับหล่นลอย ๆ

“ไปล็อกประตูไป แล้วไหนมาช่วยใส่นี้ให้หน่อยมะ”

ว่าแล้ว เขาก็ชูกางเกงที่หล่นรีดเตรียมไว้ให้ขึ้นมาแกว่งเหมือนเข้าหยอก แล้วลงมือโยกย้าผ้าผ่อนที่ผูกกายให้หลุดจากลำตัว อีกมือหนึ่งเอื้อมไปจับมือหล่น ดึงให้เข้ามาเคล้าอยู่กับของในตัว

ของเขาที่หล่อนเพิ่งจะเป็นฝ่ายลอบมองมิวายเว้นอยู่เมื่อชั่วครู่นี้ ความเป็นแผ่นหินเกรียมแดดแล้งฝนจนแห้งผากของหล่อน ปรีมิขึ้นมาฉ่ำที่สะท้อนจากการชักนำด้วยมือแห่งสามีไม่ช้าที่ตัวหล่อนก็รู้ด่อนลงไปพับแช่อยู่บนเตียง ใจเต้นระริกไปกับกระบวนการผิวเมื่อยที่กำลังล่องล้าเข้ามาถึงชั้นเข้าได้เข้าเข็ม หล่อนหลับตากอดเขาไว้นั่น เขาเริ่มขมกั้เข้มนพากายเขาชำแรกลงสร้างเกษมให้กับการหล่อนด้วยการผนึกเครื่องเคราจากตัวเขาเองให้เข้าไปกระชับอยู่ในองคัพพแห่งกันและกันจนแน่นสนิท แล้วเขาก็เริ่มร่ายท่าอย่างแข็งขันหายใจขึ้น ๆ

“แนใจนะว่าเธอไม่ได้ตั้งอะไรไว้บนเตา ไม่งั้นละเป็นต้องออกไปปิดทั้งแก๊สผ้าเห็นนมต๋มยังงี้แหละ”

เขาเข้าหล่อนขึ้นมากลางคันตรงริมหูตามนิสัย เจตนาที่จะเห็นหล่อนสะอื้นกายมาสาไทยทำเง้าอดยั่วอารมณ์เขาอีกต่อ แต่เขากลับเห็นว่าอยู่ ๆ หล่อนก็ทำตัวแข็งทื่อขึ้นมาเสียอย่างนั้น หล่อนกำลังเสียวสันหลังวูบที่ถูกจุดได้ตำต่อเข้าอย่างจังจนอารมณ์ฝว ๆ เมีย ๆ บนเตียงถดถอยลงไปกะทันหันเขามองหล่อนอย่างสงสัยในกิริยาที่ผิดไป ใจซึกจะเริ่มรำคาญหล่อนปุด ๆ ตามความเคยชิน หากทว่าเครื่องเคราในตัวเขามันเริ่มติดโครมครามขึ้นมาไม่ยังักให้เขาชะลอเครื่องได้ต่อไปอีกเขารีบเร่งกำลังอย่างไม่ยังัก เหยียบเครื่องตัวเองให้ขับควบอ้าว ๆ เข้าสู่หลักชัยจนเป็นผลสำเร็จอยู่ในใจกลางตัวหล่อนนั่นเอง

สิ้นเสร็จ เขาลุกขึ้นนั่งพิงหัวเตียง จุดบุหรี่ดูดให้เหงื่อแห่งขณะที่หล่อนยังทอดร่างอยู่ใกล้ ๆ เขา แอ้อมตัวเองอยู่กับรสที่ได้รับระหว่างที่ได้อยู่ชบวนไปกับเขาจนถึงที่หมายด้วยกัน หล่อนโลมลูบอาลัยเรือนร่างเขาซอก ๆ แซก ๆ จนเขาจับมือหล่อนออกไปจากตัว บ่นว่าตัวหล่อนเหนียวเหนอะหนะ แดดยามสายจัดสาดเข้ามาจะอุบอยู่ในห้อง ทำให้หล่อนนึกถึงราวตากผ้าหลังบ้านขึ้นมาได้อีก พอหันมาดูผ้าปูที่นอนซึ่งยับยู่ยี่ก็เห็นความสกปรกเปื้อนซึมเนื้อผ้าเป็นรอย ในสภาพของภาขณะที่รองรับความตะกรุมตะราบของคนที่ช่วยกันบริโภคอะไรต่อมิอะไรกันบนตัวของมันอย่างไม่เกรงกลัวปากกลัวคอเมื่อหิวชกกันขึ้นมา หล่อนนึกอย่างกระตาคกระตือรือว่า เตียวจะถอดเอามันลงไปซักด้วยพร้อมกัน หล่อนเตรียมขยับออกทั้งที่ยังเสียดายรสจากฝีไม้ลายมือของสามี ในมือที่เขาเกิดมีแก๊สกับหล่อนบ้างอย่างครั้งนี้ แต่ในพลันนั้นหล่อนก็ถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงโคล้ง ๆ เคล้ง ๆ เหมือนโลหะกระแทกกับพื้นแรง ๆ ดังมาจากห้องลูก ตามด้วยเสียงเด็กทั้งสองคนที่กำลังกรี๊ด ๆ อาละวาดใส่กันอยู่อย่างอีกทีก็

หล่อนอะใจจนรู้สึกตัวขวาวไปทั้งหัวจรดเท้า ฝ่ายสามีผลุนผลันลุกขึ้นฉวยผ้าเช้าม่านงั่วแล้วก็ทุบผนังตะโกนออกไปบ้าง

“อะไรกันเด็กพวกนี้ บ๊ะ! ก่อวกันไม่หยุดไม่หย่อนซิน่า”

เสียงทะเลาะวิวาทไม่หยุดง่าย ๆ กลับยิ่งตึงตังเหมือนกำลังเกิดกาย้อแย่งอะไรกันอะอะครึกโครม สามีหล่อนเดือดดาลเต็มที พิมพ์่าบ่นด่าลูกไม่หยุดระหว่างที่เขาเดินลงบันปิง ๆ ออกไปจากห้องเพื่อ “จัดการ” ระวังเรื่อง

หล่อนค่อย ๆ ลุกขึ้นไปใส่เสื้อผ้าไปอย่างซังกะตาย แต่จะกระดิกกระเดี้ยทำอะไรต่ออีกก็หาไม่ ตัวของหล่อนแข็งเป็นหินไปเสียแล้ว และมือเท้าพานจะเย็นซิดเหมือนเลือดหยุดเดินลงไปเฉย ๆ ใจหล่อนปั่นป่วนอยู่แต่หม้อเวรหม้อกรรมใบนั้นจนหูอื้อตาลาย หล่อนมองไปที่หน้าต่างห้อง หัวจิตหัวใจทั้งหมดคิดอยากจะพาตัวกระโจนลงไปให้รู้แล้วรื้ออด หากถ้ามั่นจะไม่ใช้ความตายหรือความพิการ ใน

ความขวญหนีดีฝอนนั้นเองหลอนได้ยินเสียงฝีเท้าที่กำลังจะเข้ามาเอาตัวหลอนไปประหารชีวิตและเสียงฝีเท้าโครม ๆ นั้นกำลังใกล้เข้ามาทุกที

ช่วยด้วย! จะทำยังไงดี ช่วยด้วย! หลอนตะโกนบอกกับผีสาวเทวดาอยู่ในใจ แล้วรีบยกเอามือปิดหน้า ด้วยภาพที่ปรากฏตรงหน้าประตูห้อง เป็นอย่างทีหลอนหวาดผวามีไม่มีผิด ในมือข้างหนึ่งของสามีผู้โผล่ร่างขึ้นราวกับอสูรกายในความรู้สึกของหลอน มีหม้อตัวตันเหตุซึ่งหลอนเองได้เป็นคนย่องเอาเข้าไปซุกแอบใต้เตียงลูกสาวพักไว้ก่อนชั่วคราว ขณะที่ยังเข้าตาจนคิดไม่ตกนั้นหลอนเพียงคิดง่าย ๆ ว่า ร้อยวันพันปีเขาถึงย่างกรายเข้าไปในห้องนั้นสักหน มืออีกข้างของเขาขณะนั้นกำลังลากหูของลูกสาวบิดมาด้วย เด็กหญิงทำตัวงอไปมาด้วยความเจ็บ แต่ไม่กล้าส่งเสียง ส่วนลูกชายตามยืนตัวสั่นเทาเป็นลูกนกอยู่อิกาง สามีหลอนชูหม้อเจ้ากรรมไบนั้นชูขึ้นสูง ๆ ก่อนแกว่งไปมาอยู่ตรงหน้าเพื่อให้หลอนเห็นสภาพยับเยินของมันให้ชัด ๆ

“นี่อะไรเธอ?” เขาตั้งคำถาม “บอกหน่อยได้ไหมว่านี่อะไร ไหนบอกซิ” เขาคาดคั้นปลางชูหม้อ ยื่นเข้ามาให้จ่อติดกับหน้าหลอน หลอนรีบเบือนหน้าไปอีกทางเพื่อประวิงเวลาอย่างน้อยทีหลอนทำได้ขณะนี้ก็คือ หลอนยังไม่ต้องเห็นใบหน้าของสามีนัด ๆ แต่ฉับพลันหน้าของหลอนก็ถูกดึงกลับให้มาประจันกับเขากอีกครั้งอย่างสิ้นหนทางหลบเลี่ยง

“คุณ...คุณคะ” หลอนระล่ำระลักเสียงแหบแห้ง หวาดกลัวเสียจนแทบจะสิ้นสติ “ฉัน..ฉันม่่วร็ดผ้าอยู่นอกครัวเมื่อเช้านี้ตั้งข้าวต้มเอาไว้ด้วย มันเลยไหม้หมด ลองขัดดูยังงี้ก็ไม่ออก...”

“ขุดไม่ออก เธอก็เลยเอามาหมกตบตาฉันได้เตียงไอ้สองตัวนี่ บัดสวะให้เรื่องมันพัน ๆ ตัวไปก่อนให้ไหม สันดานคนชู้ย ๆ ไม่เคยคิดอะไรเป็น แบบเธอ” เขาต่อให้แล้วเงยบลงไปอย่างน่ากลัวจนแทบจะได้ยินเสียงหัวใจหลอนเต้นรัวไม่เป็นส่ำอยู่ข้างใน

“คุณคะ ฉันไม่ทำอีกแล้วจริง ๆ ไม่ทำอะไรแตกอะไรเสียอีกแล้วต่อไปนี่” หลอนคร่ำครวญ “ถ้ายังเป็นอีก คราวนี้ ฉันยอมให้คุณทำอะไรฉันได้ทุกอย่าง ฉันยอมหมด กลัวแล้ว โอ๊ย กลัวแล้ว...”

ประโยคนี้นั้นกลับยิ่งกว่าเอาน้ำมันราดโครมลงไปไฟฟืนสองฟืน้องพากันเผ่นแผ่ลือออกมาทันทีเมื่อได้ยินเสียงหม้อถูกพ้อจบบาดสุดแรงเกิดลงกับพื้นดังเปรี้ยง แล้วตกกลิ้งโคล้งเคล้งกับพื้นห้องไปมา แล้วพ้อก็ตั้งท่าฉวยไหล่ของแม่ซึ่งยังไม่ทันได้ตั้งหลัก เข้ากระชากเสียเต็มแรงเกิด จนร่างทั้งร่างของมารดาเซล้มลงไปหมอบคู้อยู่กับพื้น แม้อย่างนั้นพ่อของตนก็ยังปรีเข้าไปลงมือไข้อย่างไม่มีการยั้ง

หลอนรู้สึกว่ตัวเองถูกลากถูกลู่ถูกลงไปที่หน้าต่าง แล้วก็ถูกสามีจับเหวี่ยงออกไปกระแทกขอบหน้าต่างดังโครม ได้ยินเสียงกระชากบานหน้าต่างมั่งลวดถ่างออกโดยแรง แล้วก็กระชากหัวหลอนออกไปให้พันตัวขอบหน้าต่างจนสุดเอว หลอนตาเหลือตาลานด้วยความรักชีวิต แต่ก็สิ้นแรงขัดขึ้นนกรกระจอกบนต้นมะม่วงแตกฮือกันเจี๊ยวจ๊าว คนข้างนอกหน้าต่างเดินผ่านไปมาตามปกติ ไม่มีใครสนใจมองขึ้นมา ไม่มีใครรู้เลยว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้นกับผู้หญิงคนหนึ่งข้างในบ้านเขาจับหลอนอุดปากแน่นด้วยความบ้าดีเดือด มิให้หลอนมีโอกาสดูเสียงร้องออกมาให้ใครผิดสังเกต

“อีกหนเดียว นู่น ลงไปคอกหูกอยู่ข้างล่างนู่นเลย ได้ยินไหม” เขาคำราม “คนเวร! ทำสันมือสันตีนอะไรก็ไม่ใช่เลยสักอย่าง เมื่อไหร่จะสิ้นเวรสิ้นกรรมกันซะที กูจะบ้ำอยู่แล้ว ไว้ย!”

หลอนเข้าใจในวินาทีนี้แล้วว่า ทำไมเพียงวูบเดียว คนดี ๆ ปกติถึงลุกขึ้นมาฆ่าแกงกันได้ง่าย ๆ ราวกับคนเสียจริต หลอนมองเข้าไปในแววตาที่เหมือนตกอยู่ในอาการวิกลจริตของเขาแล้วก็รู้ว่า

หล่อนคงจะต้องตายอย่างไม่เป็นอื่น เท้าหล่อนลอยต่องแต่งขึ้นจากพื้นตามแรงจับผลึก หน้ามืดวูบ แต่แล้วเขาก็กระซอกหล่อนกลับเข้ามา หล่อนหมดเรี่ยวแรงรูดลงไปนั่งกองติดกับฝา เสียงสามีเช่นเขี้ยวต่ออยู่บนหัว ฟังเลอะ ๆ เลื่อน ๆ แก้วหูของหล่อนขณะนี้มีแต่เสียงวิว ๆ ดังสนั่น ความที่ทั้งศีรษะโขกเข้ากับพื้นเจ็บแปลบ หล่อนแหงนมองดูเขาอย่างน่าเวทนา ทว่าความชิงชังทั้งสิ้นที่หมักหมมจนเน่าลึกลงในจิตใจมิรู้จักว่ากี่ปีต่อกี่ปี ได้แจ้งโรออกมาที่หล่อนจนหมดสิ้นรากโคนจากนัยน์ตาของเขาที่กำลังจ้องมองหล่อนตอบมาอยู่หล่อนได้ยกมือขึ้นป้องปิดเรียวแรงที่มีมาราวกับข้างสารของสามีไปอย่างสะเปะสะปะ เอาขาถัดหนีไปเรื่อย ๆ ตามพื้นห้องปากสะอื้นฮัก ๆ อย่างหมดอับหมดอาย

เขาวางมือจากหล่อนผู้ซึ่งหลังจากนั้นก็รีบพาตัวเองกระโดดคลานไปหลบซุกมุมห้องอีกทาง หนนี้เขาหันงู้นางไปเล่นงานลูกแทน

“อย่าหนีนะ ไอ้อัน อีแอ้ม ไอ้เด็กเเว!” เด็ก ๆ หลบพ้อกันซุกมุน คราวนี้หล่อนปล่อยโฮออกมาเสียงโหยหวนลั่นห้องแต่หมดแรงแม้จะคลานเข้าไปก้นลูก หากเขาก็รู้เข้าไปคว้าตัวลูกมาฉีวะฉะไปตามหัวหูขณะที่ลูกสองคนหลบมือเท้าพ้อกันหัวซุกหัวซุนอยู่ตรงหน้าประตูห้องนั่นเอง

“ชะชะ สมคบกันเป็นปีเป็นขลุ่ยกะอีตัวดีนี่ดิ้นัก จะพาตให้ตายโหงตายห่าให้หมด นี่แนะ!” เด็กผู้หญิงถูกพ้อพาตเข้าอีกฉีวะ

“แอ้มเปล่าพ้อ” ลูกสาวร้องไห้โฮ ตัวสั่นเป็นลูกนก “แอ้ม..แอ้มไม่รู้เรื่อง ตอนที่แม่เอาหม้อมายึดไว้ได้เพียงแอ้มแอ้มยังบอกให้ไปยึดไว้ที่เตียงพี่อ้นแทนเลย พี่อ้นเขาเป็นคนดันคิดนี่” เด็กหญิงขัดทอด น้ำตาเริ่มร่วงเผาะ ๆ เป็นเม็ดโต ๆ

“โอ๊ย! อ้นเปล่าชะพ้อ” เด็กชายร้องโฮ ๆ เสียงดังแก้ตัวขึ้นมาบ้าง ทั้งที่กลัวพ้อลานยิ่งกว่าหนูกับแมว “ฮือฮือ...อ้นไม่รู้เรื่อง เมื่อกี้ตอนแอ้มแอบเอามาโยนได้เพียงอ้น อ้นยังสู้กะมัน เอาหม้อโยนคืนไปได้เลย แอ้มละชะพ้อ อีตัวดี...มันเอาเงินที่แม่ให้เป็นค่าไม้ให้บอกพ้อ ไปใช้หมด” เด็กชายเป็นน้ำหูน้าตาขณะที่พักเป็นฉอด ๆ ตอนนี้น้องสาวจึงได้แต่ยืนปากคอสั่น “แต่ของอ้นยังอยู่ดีเลยชะ นี่โงะอ้น...คืนให้พ้อ” เพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ใจ เด็กชายค่อย ๆ ล้วงธนบัตรใบละสิบที่เจ้าตัวอูตสำหัพเก็บอย่างถนอมขึ้นมาจากกระเป๋ากางเกงด้วยมืออ้นสั่นเทา

หล่อนเอี้ยวตัวหันไปมองลูกอย่างลำบากยากเย็น ทั้ง ๆ ที่น้ำมูกน้ำตาผสมกับเลือดจากจมูกปากออกแดงเลอะเต็มหน้าเห็นตัวลูกกริ้ว ๆ ราง ๆ แต่เพียงหลังไว ๆ ของสองพี่น้องที่เปิดแนบไปแล้วเมื่อพ้อรามือ...ทั้งสองคือเลือดในอกของหล่อนเคยแม้กระทั่งได้ร่วมลมหายใจผ่านสายในอุทรของกันมาก่อนแต่ทุกวันนี้ ชีวิตทั้งสองที่ถอดเลือดเนื้อมาจากกายหล่อนมิได้เป็นอะไรอื่นอีกแล้ว นอกเสียจากเด็กผู้กำพร้าความผาสุกแม้ได้หลังคาเรือนของผู้ให้กำเนิด ลูกของหล่อนทั้งคู่ร่ำกร้านกับความเป็นลูกผีลูกคนของตน จนกระทั่งหัวใจเยาว์คู่ นั้นขาดต่อการที่จะรู้สึกรู้สมสิ่งอื่นใดได้อีก...ยกเว้นเสียแต่การคิดเอาตัวรอด

หล่อนเองที่ผิดเพี้ยนไม่เหมือนแม่ไม่เหมือนเมียอย่างใครเขาอื่น เกิดมาช่างไม่มีค่าหวดให้กับใครสักสิ่งอัน หล่อนนั่งพุ่มพายน้าดำพิงฝาเรือน ระบอมระบมกรรมเกรียมทั้งใจทั้งกายทั้งคิดชิงชังความเป็นตนเองจนจับจิต สามีหล่อนเดินปึงปึงออกไป ทั้งหล่อนไฉ่ตรงที่เก่า เหลือที่จะคิดถึงสิ่งอื่นใดแล้ว หล่อนจึงรำลึกถึงผู้เป็นมารดาขึ้นมาได้ ในช่วงที่เข้าตาจนอย่างถึงที่สุดของชีวิต

มารดาของหล่อนเป็นสุภาพสตรีในกรอบดั้งเดิมผู้ยึดความเป็นผู้มีจิตการุณย์ต่อเพื่อนมนุษย์ทุกผู้ทุกนาม มาใช้เป็นสมบัติของลูกผู้หญิง กำกับการดำเนินชีวิตของเธอตราบจนสิ้นอายุขัย และเธอก็

ได้รับความปิติเบิกบานใจตอบมาจากกุศลจิตที่เธอมีต่อคนรอบข้างอันนี้ เธอจึงได้ถ่ายทอดคุณสมบัติทางจิตใจสิ่งนี้มาเป็นมรดกตกทอดด้วยถึงหล่อนผู้เป็นบุตรสาว แต่อะไรก็ตามที่ เมื่อมันตกมาถึงหล่อน มันก็กลมกลืนให้หล่อนประทุษร้ายกับผู้อื่นทั้งทางกาย วาจา ใจ ไม่เป็น จนต้องตกอยู่ในสภาพที่เป็นภัยอันตรายกับตัวเองอย่างยิ่ง เพราะประโยชน์ของการนี้กับไปตกอยู่กับผู้ที่พาตัวเข้ามาตัดดวงเอาอยู่ ร้าไปจิตใจหล่อนจึงเป็นเสมือนต้นไม้สาธารณะ เทียวออกผลเกลือกกลัดเป็นทานแก่นกกาและผู้สัญจรที่หิวโหยไม่เลือกหน้า โดยมีได้รู้เลยว่ามิใคร่บ้างที่จะย่างเข้าเพื่อโค่นตัดตัวมันอยู่ หลังจากได้อุ้มหน้าสำราญได้ต้นมันแล้ว

ตั้งแต่เรื่องใกล้ตัวที่สุดภายในครอบครัว หล่อนก็เป็นฝ่ายสละ เพื่อความเป็นข้างทำหน้าของสามี ในขณะที่คมขวานจากวาจาเขา เฉือนหล่อนอยู่เป็นเนืองนิตย์กระทั่งชีวิตจิตใจหล่อนแทบจะโคล้มหลายคราว หล่อนได้อ่อนช้อยยอมลงเป็นเบี้ยล่างให้สามีมาตลอดขณะที่ได้อยู่กินด้วยกันมาอย่างลุ่ม ๆ ดอน ๆ เหมือนไม้้อคอยเอนลู่ให้กับฝนฟ้าของผัว พายุมาได้จนรุดตันไปได้ทุกฝ่ายโดยไม่มีการถอนรากถอนโคนกลางคันแต่ทว่ากลางพายุนั้นเหมือนกัน ความอ่อนแอ ไร้กำลังยืนหยัดสู้ลมฟ้าเองตั้งพีชล้มลุกของหล่อน ก็ก่อความสมเพชดูแคลนให้กับผู้ที่มีความรู้สึกนึกคิดแข็งแกร่งราวกับหินผาเช่นเขาเป็นเหตุให้เขาบีบรัดหล่อนได้อย่างใจชอบตามวิสัยของผู้ที่รู้ว่าตนนั้นเป็นต่อกว่า โดยไม่รู้จบสิ้น

ครั้นคิดออกไปถึงเรื่องโลกภายนอกบ้านก็มีแต่ความมือตันเพราะที่ก่อโทษเรื้อรัง กัดกร่อนกำลังใจให้หล่อนอับจนหนทางมาเป็นแรมปีนั้น ก็ด้วยเป็นว่าความไม่มีปากเสียงไว้ป้องกันตัวเองได้ทำให้หล่อนตาชวากับคนด้วยกันมาตลอดทั้งชีวิตพ้นสำนึกและหมดความคิดอ่านที่จะออกไปรับมือกับคมเขี้ยวของสิ่งสสารสัตว์ภายนอกที่มีอยู่เป็นร้อยเป็นพันชนิดนั้นได้

หล่อนจึงได้แต่หมดกำลังเหมือนดังคนมือเท้างอຍ ตกอยู่ในทุกเวทนาที่ผูกขาดกับคนเพียงคนเดียว ภายในโลกคับแคบอันประกอบด้วยสามีผู้มีจิตใจอันคับแคบยิ่งไปเสียกว่า

ยิ่งคิด ยิ่งไม่มีครั้งใดที่หล่อนจะเกิดความรู้สึกย่อยยับอับยศแก่ชีวิตเหมือนดังว่า ตัวเองเหมือนหมูเหมือนหมาเหมือนเดรัจฉานตัวเล็กตัวน้อยนานาสัตว์ ที่สิ่งอยู่ในสภาพเดียวกันกับหล่อนภายในรั้วบ้านหลังนี้ กรงเล้าที่หล่อนขังตัวเองให้กินนอนสืบพันธุ์ และบอຍ ๆ ครั้งก็ถูกละเมิดไล่ตีเอาจากคนเลี้ยงเบ็ดเสร็จ นั่นก็ได้ขนาดเท่าอาณาเขตของบ้านหลังคับแคบเท่ารูหนูหลังนี้พอดิบพอดี

หมูหมามันเป็นสัตว์มันถูกเขาจำกัดที่ ก็ได้แต่สิ้นปัญญา...หล่อนใจเต้นแรงกับภาพของตัวเองที่กำลังมองเห็นในใจ...แต่หล่อนมีมือมีตีน ปีนพันกรงออกมาได้

เข้ามีด แสงเงินแสงทองของรุ่งอรุณ ส่องลอดหน้าต่างเข้ามา จนเริ่มเห็นฟ้าแจ่ม หล่อนเขาซึมตื่นลุกแต่เข้าตามความเคยชินของเช้าวันจันทร์ เพราะได้เวลาที่ลูก ๆ ใกล้เคียงตื่นไปโรงเรียน หล่อนลูปคลำตัวลูกน้อย อย่างน้อยเด็ก ๆ ก็ไม่เป็นอะไรกันมาก เพราะผู้เป็นพ่อคงจะยังมือเอามาไว้ให้บ้าง เมื่อคืนหล่อนหลบเข้านอนเบียดกันอยู่ในห้องของลูก ๆ เขาหายหน้าไปตลอดทั้งวันหลังจากเกิดเรื่อง และกว่าจะกลับก็ตึกตื่น หน้าซำยังได้ยินเสียงเมาอ้อแอ้เข้ามาถึงข้างในห้องที่หล่อนเอาแต่นอนตัวแข็งอยู่ในความมืด

หล่อนลุกขึ้นมาก่อนใครเพื่อน บ้านทั้งหลังยังเงียบสงัดทั้งพ่อทั้งลูกยังไม่มีใครตื่น หล่อนหมุนไปหมุนมาเตรียมlovakไซงงโอะวัลตินอยู่ในครัว แล้วก็ลงมือรีดเสื้อผ้าใส่ไปโรงเรียนของลูกจนเรียบร้อยก่อนจะแว่นไม้ไว้ให้ หม้อไหมไบนั่นยังวางแช่น้ำผงซึกพอกอยู่ในอ่างล้างชาม เมื่อหล่อนยังเอามานั่งขัดถูต่ออยู่ตั้งนานก็ยังไม้ออกจนหล่อนอ่อนนอกอ่อนใจ วางมันทิ้งค้างไว้ที่เก่า ช่างมันก่อน จะหกโมง

แล้ว หล่อนขึ้นบันไดไปปลูกให้ลูกเข้าห้องน้ำและเตรียมแต่งตัว เตี้ยวรตึกตึกที่จ้างไว้รับส่งเด็กสองคน จะมารับ แล้วเท่าที่พาหล่อนตัดสินใจอย่างจรดปลายเท้า เข้าไปนั่งประตูอีกห้อง หัวใจหล่อนเต้นระริก ระริวอยู่ตรงหน้าห้องพักหนึ่ง ก่อนกลืนใจอย่างเข้าไป

ในห้องเจียบกริบ สามีหล่อนยังเหยียดยาวอุต้อยบนเตียงลมหายใจสะท้อนขึ้นลงสม่ำเสมอได้ ผืนแพรเปลวที่คลุมตัวหล่อนทรุดลงนั่งขอบเตียง พิศดูเขาเจียบ ๆ หน้าตาเขาในยามหลับไหลดูนิ่งสงบ ไม่เป็นยักษ์เป็นมารกับหล่อนเหมือนยามที่ตื่น หล่อนนั่งมึนซมนิ่ง ๆ เหมือนคนไม่มีชีวิตจิตใจ พร้อมกับเนื้อหนังฟกเขียวของตัวเองอยู่ข้าง ๆ กายสามี ตาเหม่อล่องลอยไปตามฝาผนังตรงหน้า มองดูรูปถ่ายทั้งครอบครัวที่ติดกรอบแขวนอยู่อย่างเลื่อนลอย แล้วสายตา ก็ไปกระทบกับความเคลื่อนไหวบนผ้านั้นเข้า

จิ้งจกคู่หนึ่งกำลังวิ่งปรูด ๆ มาจากคนละมุมห้อง ส่งเสียงไล่กันจิกจิก มันคงจะล่อประตุมุ่งลวดเข้ามาระหว่างที่หล่อนยืนแฉะลูกบิดประตुरี ๆ รอ ๆ ตัวใหญ่กว่าเริ่มไต่ขึ้นประกบอยู่บนหลังอีกตัวหนึ่งแน่น เสียงของมันขณะกำลังเข้าพระเข้านางกันอยู่ไม่ดังหนวกหูนัก หล่อนจึงนั่งชันเข่ามองดูมันเฉยๆ ด้วยความสงบนิ่งราวกับเป็นหุ่น กระทั่งสัตว์ทั้งคู่นั้นเลิกราจากกัน ตัวอยู่ข้างบนผละลอกไปก่อน พลงตัวเล็กกว่าซึ่งอยู่ข้างล่างก็ไต่ตามต้อย ๆ มีลวด ตัวที่ผละลอกหันไปแว้งกัดเข้าให้ตรงทาง อีกตัวหนึ่งส่งเสียงร้องจิก ทำที่หนีที่ไล่ไปมาอยู่บนผ้านั้นเป็นนาน

อีหน้าด้าน ไปไหนก็ไม่ไป คลานตื้ออยู่ได้นานไม่าย หล่อนบริภาษอยู่ในใจ เกิดความรู้สึกขยะแขยงและอดสูใจแทนกิริยาอาการที่เป็นอยู่ของเดรัจฉานตัวเมียบนฝาจนสุดที่จะทนได้อีกหน้าตา หล่อนไหลอดอันออกมาพราว ๆ ได้แต่หันรีหันขวางเหมือนคนบ้า มองหาอะไรจะขว้างไล่มันออกไป พันทาเสียไว ๆ ไป ไปซะ ตามอยู่ทำไม บอกให้ไป!

เป็นเวลาเดียวกับที่มีเสียงซินหูกเกิดขึ้นอีกนอกหน้าต่างเป็นเสียงกึ่งมะม่วงเขย่าชู้ซ่าจากนกกระจอกฝูงเดิม ได้เวลาที่หมูนั่นเริ่มเข้ามาเกาะกึ่งมะม่วงส่งสำเนียงจ๊อจกแจ้กกันขรมอยู่นอกชายคาบ้านอีกแล้ว หล่อนละใจจากจิ้งกบหน้าผา หันมาฟังเจียบ ๆ อยู่สักพัก เสียงนกจิกตีกันจ๊อจกแจ้กขึ้นทุกทีจนดังเข้ามาถึงเตียงพอ ๆ กับที่สามีหล่อนเริ่มขยับตัวครางฮือฮาเหมือนห้วงนิทราของเขาเริ่มจะถูกรบกวน หล่อนมองดูนกแล้วค่อย ๆ ลุกขึ้นจากปลายเตียง ย่องแผ่วเบาไปหยิบไม้กวาดตามเกาที่วางพิงมุมห้องมาถือ แล้วเดินไปที่ริมหน้าต่าง เปิดหน้าต่างกรู๋มั่งลวดออกจนกว้าง สอดด้ามไม้กวาดลอดออกไปอย่างไม่ให้มีเสียง แล้วจึงลงมือกระทุ้ง ๆ ไปตามกิ่งก้านลำไม้ไต้ร่มมะม่วงทะวายต้นเกาที่ทอดระกึ่งเข้ามาถึงริมหน้าต่างชั้นบน นกกระจอกหกเจ็ดตัวบินปร้อแตกออกจากพุ่มใบตามแรงไม้กระแทก

ขณะที่หล่อนใจจดใจจ่ออยู่กับการไล่นก พลันนั้นหล่อนก็เริ่มได้ยินเสียงทักแหลม ๆ ที่คันทูขัดจังหวะขึ้นมาจากนอกรั้วเบื้องล่าง

“แหม! คุณ คุณหา นือยว่าอะไรเลย ถ้ามจริงจริงเหอะคุณทำอะไรของคุณนะค้า เห็นอยู่ทั้งแทบทุกวันทุกวัน”

แม่ค้ารถเข็นขายปาห้องโก๋คนเก่าผู้กำลังเข็นรถเสียงเอี้ยดฮึดผ่านมาอย่างเคย เงยหน้าขึ้นตะโกนถามหล่อน เหมือนอย่างที่เคยถามอย่างเมื่อเช้าวานก่อน แววดตาของแกแสดงความสงสัยใคร่รู้เต็มแก

หล่อนตอบแกไปอย่างเคยด้วยอาการยิ้มแหย ๆ ก่อนจะหันมารบรากับนกฝูงเก่าบนต้นมะม่วง

หมาฝั่งธนฯ

ผู้เขียน : อัญชัน

ลำพังแต่สติปัญญาของลูกหมาเพิ่งจะหย่านม อย่างนางแดงมันอย่างเดียว มันก็ได้แต่คิดเอาเองว่าตลาดวงเวียนใหญ่ของมันที่ย่านฝั่งธนบุรี อันเป็นชุมชนพลุกพล่าน หากมันก็คุ้นตามาแต่อันแต่ ออกนั้น คือผืนแผ่นดินทั้งหมดที่ประกอบขึ้นเป็นโลกอันมีใครต่อใครเป็นอันมากอาศัยอยู่ แต่พอมันเริ่มโตขึ้น มันก็ชักจะเริ่มรู้ว่า ยังมีแหล่งหล้าและเพศพันธุ์ผู้คนอีกนับไม่ถ้วนเกินกว่าที่มันจะรับรู้ กินกว้างสุดสายตาต่อไปจนจรดตีนสะพานพุทธฯ และเลยออกไปอย่างสุดฟ้าเขียวถึงฝั่งพระนครอันเป็นที่ที่มันไม่เคยนึกอยากย่างไปถึง ทว่ามันก็ไม่เดือดร้อนอันใด มันรู้แต่ว่า นับแต่มันลืมตาขึ้นใหม่ ๆ แม่ของมันได้คาบมันกับพี่น้องในครอก จากในครอกใต้สะพานข้ามคลองเล็ก ๆ ที่เชื่อมกับแม่น้ำเจ้าพระยาออกไปทางวัดอรุณฯ แล้วหอบหัวพวกมันให้หากินอยู่ในตลาดอันเป็นที่สมบูรณ์กว่า พอมันอดนมได้ แม่ก็หายสาบสูญไปเลย ๆ และพี่น้องของมันก็ค่อย ๆ กระจายกระจ่ายหายหน้าไปทีละตัวสองตัว นางแดงมันไม่ค่อยสนใจนัก เพราะมันยังเล็ก ซ้ำก็ยังมีธรรมชาติรอบ ๆ ตัวมันอีกตั้งร้อยแปดให้มันต้องรู้จักไปเรื่อย ๆ

โลกที่มันคลุกคลีตีโมงอยู่ แต่ครั้งมันยังเล็ก ๆ มันก็รู้สึกว้าเหวโศกเสียหนักหนา โลกนี้สูงลิบลัวขึ้นไปได้ หลายต่อหลายสิบช่วงตัวมัน จนติดชื่อหลังคาของตัวโรงตลาด อันมุ่งด้วยกระเบื้องแผ่น สลับกับสังกะสีลอนเรียงโค้งกันเป็นจั่วกลางหัวครอบกันแดดกันฝนบริเวณตลาดไว้ทั้งตลาด มันมองขึ้นไปทีไรก็คุ้มันหัว อับทึบ แต่กลับบอบอ้าวด้วยไอแดด จนมันต้องนั่งลั่นห้อยแก้มร่อนอยู่บ่อย ๆ ยามที่อากาศร้อนจัด แต่ภายใต้หลังคานี้ก็มีที่ทางกว้างขวางเท่าที่จะให้มันเกลือกกลิ้งกับพื้นซีเมนต์แฉะ ๆ หากความเย็นสบายใส่ตัว หรือให้มันได้วิ่งชนชอกแซกไปตามขนานแผงลอยยกพื้นที่ชอยเรียงแถวกันเป็นดับกลางตลาดหรือไม่ก็ให้มันเที่ยวเดินดมกลิ่นทั้งที่มีนอยากดมและทั้งที่ผ่านเข้ามาให้มันสุดดมไปเรื่อยเรื่อย

ความจริงแล้ว มันแทบจะรู้จักโลกของมันผ่านได้ทางเดียวและทางนั้นคือฆานประสาทโดยธรรมชาติของสุนัขอันฉับไวต่อกลิ่นเป็นพิเศษ เมื่อมันยังเล็กอยู่ มันเคยงุนงวา เด็กผู้ใหญ่ชายหญิงที่เดินผ่านมันไปมา และทั้งที่น้องชายผักขายปลาบนแผงลอย หรือชายของชำเครื่องใช้ในท้องแถวริมตลาด ดูช่างมีใบหน้า ท่าทาง ภาษาการพูดจาโต้ตอบที่มันได้ผิดไปจากอีกคนหนึ่งเลย ลำพังแต่จักษุประสาทของมันซึ่งแยกความเป็นไปรอบตัวได้แค่ สีขาว สีดำและเทาหมัว ๆ แต่เพียงสองสามสี ก็สุดวิสัยที่มันจะเข้าใจหรือใส่ใจว่าใครเป็นใครได้ถูกต้อง หากไม่มีจุมกคอยช่วยแยกแยะ ขับให้คนต่าง ๆ ที่ใจมันว่าเหมือนกันไปตีกัน ความจริงแล้ว แต่ละคนมีข้อปลีกย่อยในตัวที่ไม่เหมือนกันเลย มีทั้งคนที่ใจมันนึกรักอยากเข้าไปผูกพันใกล้ ๆ และทั้งที่มันไม่นึกไว้ใจจนต้องเลี่ยงหนี ความรู้สึกเหล่านี้มันตัดสินใจออกจากกันเป็นที่สังเกต แล้วมันก็จดจำไว้

เมื่อมันโตขึ้นอีกหน่อย โลกใต้หลังคาตลาดที่มันรู้สึกว้าเหวใหญ่ไพศาลเสียเหลือหลายก็หดแคบลง แผ่นดินของมันค่อย ๆ กระเถิบออกมานอกตัวตลาด ให้เริ่มมักคุ้นขึ้นอีกวันละหลาย ๆ ช่วง ตึกแถว บางหนมันเดินสำรวจป่วนเปียนไปจนถึงหน้าโรงหนังเฉลิมเกียรติข้างตลาดหาความตื่นตาตื่นใจใส่ตัวแล้วทะลุตามตรอกซอยด้วยความคึกคัก ผ่านแถวกาละมังและอ่างดินเผาที่ตั้งวางไว้เรียงราย ชายปลาเงินปลาทอง กับลูกโรลูกน้ำดูดำ ๆ แดง ๆ ลอยเต็มครีดยู่ในอ่าง วังเข้าจนเหนื่อยก็ชัก

หอบ ลื่นมันก็ออกมาแผ่ห้อย มันก็ทำชุกชอนย่องเข้าไปแอบเลียน้ำในกาละมังเหล่านั้กินด้วยความ
คะนองใจจนฝูงปลาเล็กปลาน้อยในกาละมังแตกตื่นว่ายหนีกันพล่าน มันถูกคนขายซึ่งเป็นเด็กตัวเล็ก
ๆ ไล่ตะเพิดเอาบ่อย ๆ แต่มันก็คิดเอาเองว่า กลิ่นเนื้อที่ขับออกจากชุมชนเด็กตัวน้อย ๆ เป็นกลิ่นนำ
ดม เหมือนที่มันชอบสุดดม กลิ่นใบหญ้าหน้าผองอกใหม่ ๆ จากดินชุ่ม ๆ จึงไม่น่ามีพิษสงให้มันต้อง
ระมัดระวัง มันหารู้ไม่ว่า เจ้าของกลิ่นอันไร้เดียงสา มีเท้าที่เตะถีบ มีไม้งามหนังสะตึกที่ยิงทำร้ายมันได้
ด้วยลูกกระสุนดินเหนียวปั่นจนเป็นเม็ดแข็งเตรียมอยู่ในมือเล็ก ๆ กว่าที่มันจะเซ็ดจะจำ มันก็ต้องเจ็บ
ตัวอยู่เนื่อง ๆ

แต่หนหนึ่ง นางแดงมันกลับจำได้ไม่ลืม วันนั้นมันเดินท้อม ๆ ตระเวนไปถึงกลางแจ้งท้าย
ตลาด ที่มีสถานีรถไฟสายแม่กลองมหาชัยส่งเสียงหวูดดัง ๆ เข้าห่มันอีกฟากของถนนและที่มัน
มองเห็นได้แต่ไกลออกไปอีกด้าน ก็ไม่ใช่อะไรอื่นนอกเสียจากจากพระรูปอนุสาวรีย์พระเจ้ากรุงธนบุรี
ทรงม้าสูงเด่นอยู่บนฐานสูง ตั้งเป็นปูชนียวัตถุคู่เมืองอยู่ในใจกลางวงกลมของวงเวียนใหญ่กลางสี่
แยกเยื้องกับตลาดของมันแค่ถนนคั่น แต่มันก็ไม่กล้าเยี่ยมกลายข้ามฟากถนนไปดูตรงนั้นเสียที เพราะ
มันกลัวรถจะชนเอา ขณะนั้นแดดยังจัด แต่มีลมพัดมาอ่อน ๆ หากในบัดเดี๋ยวนั้นเองมันกลับหยุดยืน
ตัวแข็ง หูตึง ขนคอลุกชัน จมูกอันฉับไวบอกกับมันทันทีว่า มีกลิ่นสาบกลิ่นสาบแปลกประหลาดที่พัดไป
จากกลิ่นจำเจ ลอยปะปนอยู่กับกลิ่นตลาดตามปกติที่ผสมผสานขึ้นมาจากร้อยแปดพันเก้าของประดา
กลิ่นควันเสียจากรถ กลิ่นขยะ กลิ่นของสดคาว กลิ่นน้ำขังเฉอะแฉะ กลิ่นกล้วยแขกทอด กลิ่นหมู
สะเต๊ะปิ้งไฟ กลิ่นร้อน ๆ ตู ๆ ระอุจากพื้นคอนกรีตเกรียมแดด กระทั่งกลิ่นรูปजूให้เจ้า ควันโขมงใน
โรงศาลเจ้าและกลิ่นกายปกติของมนุษย์ที่ปะปนอยู่ด้วยทุกอนุภาค แต่แล้วมันก็ต้องกลับถอยกรูด
หุ้บหุบ หางลู่ตัก ทั้งที่ปากยังแหยกเขียวขาว คำรามขู่อยู่ในคอไม่หยุด เมื่อเห็นที่มาของกลิ่น ได้เข้ามา
ยืนบดบังแสงพระอาทิตย์ตัวสูงตระหง่าน อยู่เบื้องหน้าให้แสงแดดตรงนั้นมืดมิดไปทั้งแถบ

เจ้าของกลิ่นเป็นสัตว์จตุบาทสี่ขา รูปพรรณสัณฐานใหญ่โมโหฬารเสียจนมันต้องแหงนบึ้งคอต้ง
บ่า ขณะที่ปากเห่ากรรโชกไปอย่างไวเชิงเจ้าของถิ่นเดิมที่ กลิ่นที่กระจายแรงกล้าออกมาจากชุมชน
ของสัตว์ใหญ่ได้อย่างเยื้องเลียบขอบถนนด้วยท่วงท่าแซมซัดตรงมาหยุดยืนอยู่นั้น ยิ่งชวนเข้ามาต้องจุม
มันอย่างจัง มันบอกกับตัวเองด้วยสัญชาตญาณที่ได้รับตกทอดมาจากหลายชั่วบรรพบุรุษของมันว่า
กลิ่นนี้แล้วไม่ผิดแน่ คือกลิ่นของพงไพร และอิสระอันลึกกลับเข้ายวนที่มันไม่รู้จัก หากรู้สึกได้จนเกิด
ความยำเกรงขึ้นในทันทีทันควันเมื่อต้องกลิ่นสาบซึ่งสามารถสะกดให้ขนตัวมันลุกพองขึ้นได้ทั้งตัวร่ำว่า
มันจะผละหนี เพราะรู้สึกว่าการทวารของมันเองใกล้จะเปิด หากแต่เจ้าของกลิ่นผู้เป็นต้นตอแห่งบาร์มี
อันสัตว์ด้วยกันยังต้องเกรงขามอยู่โดยสัญชาตญาณนั้น พอสิ้นเสียงทวาดออกมาจากปากคนก็กลับ
หยุดกึก ส่ายวงขึ้นชูจนสูง และนิ่งค้ำอยู่ แต่ลูกนัยน์ตาซึ่งเล็กจนดูยิบหยีทั้งสองข้างกลับกะพริบปริบ
ๆ ไปมา และนางแดงมันเริ่มเห็นว่า ตรงสี่ข้างกำยำแข็งแรงของสัตว์นี้ มีดินสอพองขาวเนียนไว้เป็น
ลายมือโต ๆ เต็มไปทั่วเนื้อหนังหนา ๆ ทั้งสองข้าง และมีเด็กกับผู้ใหญ่หลายคนยืนมุงดูสัตว์นี้อยู่ห่าง ๆ
บ้างก็หัวเราะคิกคัก แต่ผู้ใหญ่บางคนก็ทำท่าจ้องเด็กข้าง ๆ ตัว ลากแขนเข้าไปใกล้ร่างสัตว์นั้น และเด็ก
ที่ถูกจ้องถูกลู่ถึงก็กลับร้องไห้จ้า พลาจชัดขึ้นดินรนไปมาขณะที่คนสองคนอันเป็นผู้ผลัดกันเดินจูงปลาย
เชือกซึ่งผูกคล้องคอสัตว์นั้นมาแต่แรก คนใดคนหนึ่งกลับเปลี่ยนมายืนถือโทรโข่งกรอกเสียงตัวเองไป
ปาว ๆ แทน จนกลายเป็นจุดสนใจของคนทั้งปวง

“เอ้าทางนี้จ้า คุณลุงคุณป้าอาม้าอาแปะ อีแม่อาบัง เร่เข้ามาฟังข่าวดี...ลดช้างเจ้าพ่อ คนละสองบาท เอาลูกเอาหลานมาลดได้ท้องพ่อพลายไว ๆ รับรองเต็มที่ว่าเด็กจะอ้วนท้วนแข็งแรง โตวันโตคืนทันตาเห็น โรคชางตานขโมยพุโรกันปอด พุพองหนองฝีซึ่มูกมากซึกลากขึ้น ผดผื่นคลื่นเหียน วิงเวียนมืดหน้า ทั้งเด็ก ๆ ที่ลั่นเป็นผ้าหน้าเป็นหูดตุ๋นเป็นหิดสารพัดโรคอาพยาธิรับรองว่าหายขาดไม่มีเหลือ คุณป้าจ๋า เอาคุณหนูลดเลยครึ่งป้า คุณป้าลดด้วยกะเด็ก คิดถูก ๆ รวมกัน 2 หัวสามบาท เอ้า! พ่อพลายแก้วชูงวงสารุคุณป้าสวย ๆ หน้อยลูก นั้่นนั้่น ยังงั้นละลูก” แล้วก็มีเสียงหัวเราะคิก ๆ คัก ๆ คำคำพูดที่สนุกสนานของคนพร้อมกับเสียงตบมือขอบอกขอบใจสั้มาคาราวะของช้างดังอยู่เชิงแซ่ นับแต่หนั้้น ภาพพญาช้างสารเชือกใหญ่โตผู้เดินต้อย ๆ ตามหลังเจ้าของผู้มีความสูงแทบจะไม่พ้นโคนขาของมันเองต้องทำให้นางแดงมันเริ่มมองคนนุ้รอบ ๆ ตัวมันด้วยความเลื่อมใสระคนกลัวเกรงยิ่งขึ้นไปกว่าเก่า แม้มันจะไม่ค่อยเข้าใจนักกว่าทำไมถึงเป็นเช่นนั้น แต่มันก็เริ่มรู้แล้วว่าทุกซ่สุขในตัวมันที่มันคิดว่าเป็นของมัน เกิดขึ้นโดยตัวมันเองแท้ ๆ นั้้น มนุ้รอบตัวของมันต่างหากที่มีอำนาจบันดาลให้เสียเป็นส่วนใหญ่หน้าจ้จ่มูกที่มันจำเ็นต้องพึ่งพาอาศัยไว้เป็นช่องทางเชื่อมตัวมันออกไปหาโลกภายนอก ลำพังจ่มูกของมันก็บอกเหตุเภทภัยให้มันรู้ได้เพียงแค่สัญญาณทางธรรมชาติอันตรงไปตรงมา มิได้หยั่งยู่กินเข้าไปถึงความสลับซับซ้อนที่ยิ่งไปกว่านั้นในตัวธาตุต่าง ๆ ที่ประกอบขึ้นเป็นจิตมนุ้

แต่กระนั้น มันก็ได้ส่ด ๆ ตม ๆ กลืนคน ตรง ๆ นั้้น บางทีก็เชื่อถือเอาแน่อนนอนไม่ได้นัก มันจึงรู้ว่าในตอนเช้ามีดเมื่อแผงขายหมูในตลาดเริ่มเปิด มันควรจะไปเตร่ยู่ที่แผงไหนผู้ขายเขาจึงหยิบยื่นเศษหมูที่เขาดูแลเลื้มออกจากเนื้อชิ้นโต ๆ แดง ๆ จากป้งตอเปื้อนเลือดเหม็นคาวคลุ้งของเขา แล้วโยนผลุลงมาให้มันที่กำลังนั่งร่อย และนางแดงก็ไม่เคยจะนึกสนใจกับเสียงคำพ้อที่ดังโหมงโหม้เงผลมโรงยู่เป็นกิจวัตรจากปากคนขายหมูผู้ที่มันเลื้กไว้เป็นเจ้าประจำแล้ว

“หมกเนื้อหมกตัวเลื้ยอ้ว ต้องตะหลากจะปัด โปลึกอีก็มาไถ พอตองตะหลากเป็กไ้หยาครวลั้กลายเป้งหมาไปเลื้ยว!”

ส่วนในตอนเย็น เมื่อตลาดใกล้จะวาย มันก็จะเลื้บ ๆ เคียง ๆ เข้าไปข้าง ๆ แผลปลาสด ตรงอีกมุมของตลาดแล้วก็หมอบรอทำเชื้งอยู่อย่างนั้น

“มาอีกแล้วอีตอแหล เห็นกูเป็นแม่มีงี่ไร ถึงมาทุกวัน เอ้า! ให้แล้วไปให้พันนะ พรุ่งนี้มาอีก กูเป็นจับส่งเทศบาลให้เชื้ด” ไม่พูดเปล่า แม่ค้าขายปลาบนแผงยกสูง ผู้ที่กำลังสาละวนทบทวนปลาซ่อนให้ด้นกับเลือดแดง ๆ ท่วมมือ ก็รีบเงื้อว้ยะเบื้งตำซุ้ขึ้นประกอบเสียงซู่แว้ด ๆ แลดูชิงชังเต็มประดาแต่นางแดงไม่เคยเอาใจใส่ มันรู้แต่ว่า พรุ่งนี้ถ้ามันมาอีก นั่งรอพักเดียวประเดื้ยเศษปลาชิ้นเลื้กขึ้นน้อย ก็จะถูกโยนลงมาให้มันจนได้เหมือนอย่างที่มันเคยได้ยู่ทุกครั้งไปจากแม่ค้าผู้มีปากคอรัยกาถึงชั้นลั้กันทั้งตลาดผู้นี้

เรื่องเดื้ดร้อนของมัน จึงไม่ใช่จากมือของเพื่อนมนุ้ร่วมตลาดบางคนผู้ที่ได้ซุนมันมาเลื้ก ๆ น้อย ๆ ดังกล่าว แต่มันมีหมาคู่แข่งในการนี้มาเป็นอีกโขยง ทุกซ่สุขประจำตัวของพวกมันทั้งหมดขึ้นอยู่กับสิ่งเดียวกัน สิ่งนั้นก็คืออาหาร แต่สิ่งที่ว่านั้นก็มีอยู่ในปริมาณที่จำกัดเหลือหลาย ไม่พ้อที่จะเผื้เผื่อให้อ้อมไปได้ทุกห้อง นางแดงมันจึงอ้อมบ้าง อดเอาบ้าง เพราะลำพังตัวมันเอง มันก็สื่กำลังของบรรดาหมาฉรรจ้ตัวผู้ ผู้วิธีตรงเข้ากลุ่มรุม แย่งชิงเอาอาหารจากปากนางแดงไปเสียดื้อ ๆ ไม่ได้ นางแดงได้แต่ยืนมองดูพวกตัวผู้ที่กำลังตะกรุมตะกรามกับเศษเนื้อที่เป็นของมันโดยชอบธรรมด้วยสายตา

ละห้อยอยู่แต่ห่าง ๆ มันไม่คิดจะช่วงชิงกลับมาตามประสาเพศตัวเมียที่มีกำลังอ่อนแอกว่า ออดหนัก ๆ เข้ามานั่งเคียงไปคุยถึงชะตาชีวิตของกินเอง ซึ่งมันก็รู้สึกว่ามันสนุกอยู่ไม่หยอกเสียแต่ว่า มันไม่ค่อยจะได้อะไรเลยอยู่บ่อย ๆ นอกจากรองเท้าฟองน้ำสายขาด ๆ บ้าง แผ่นผ้าเปื้อนเลือดผู้หญิง ให้มันจับกระจุยกระจายไปมา หรือไม่กี่คุ้ยได้ถุงยางเปียก ๆ ให้มันคาบเคี้ยวเล่นก็มี

หลายหนที่มันไปด้อม ๆ มอง ๆ อยู่ตามแผงขายกล้วยเตี้ยๆ เอาจุกสุดดมอะไรไปเรื่อยเปื่อยได้ โต๊ะมันั่ง รองห้วยเศษอาหารตกพื้น พอมันเห็นผู้หญิงกับเด็กนั่งกินเย็นตาโฟอยู่ด้วยกันมันก็คิดว่า โอกาสที่จะได้รับเศษอะไรต่ออะไรตกลงท้องน่าจะมีเพิ่มขึ้นกว่าที่ถ้าจะเป็นผู้ชายตัวโต ๆ มากิน แล้ว มันก็รีบถือโอกาสเข้าไปนั่งเสียดินติด พยายามหาจังหวะสบตากับคนบนนั้น

“แหม! ไ้เราก็กินยอบแยบปลายเดือน แกกกินไม่บันยะบันยังเลย ชามละตั้งเท่าไรรู้ไหม” มันได้ยินเสียงผู้หญิงบนโต๊ะบ่น “ก็พ่อเขายังว่าเลี้ยงแม่” เด็กที่มาด้วยกลับทำหัวเราะ “พ่อเขาวัดฉัน กินได้ทุกอย่างเลยแหละที่มองดูแล้วมีสีขา ยกเว้นแต่โต๊ะ แหมยังไล่จับไอ้ที่มีปีกทุกชนิดเข้าท้องได้หมด ยกเว้นแต่อะไรรู้มะ เฮ้อ จ้างก็ไม่รู้ ก็เครื่องบินไงแม่!”

“อย่ามาสาบดำนวนนะ ประเดี๋ยวจะซัดให้ทรอก!” คราวนี้คนเป็นแม่ตวาดแว๊ด อารมณ์เริ่มไม่ดี “หน้าอย่างแกเขาต้องว่า แดกไม่เลือกแบบหมาเสียละมากกว่า ดูโน้นนั่นะ ผิดจากปากว่าไปเสีย เมื่อไหร่ล่ะ!” ว่าแล้วก็หันมาเล่นงานแดงมันซึ่งกำลังนั่งทำตาเซื่องใกล้ ๆ “ไป! ไปให้พ้นนะ ไอ้หมา ตะกละนั่งมองปากคนทนโท่อยู่ได้ ใครมาไล่หมาไปหน่อยไปปล่อยให้มันมาเกะกะน่าเกลียด!” ตรงนี้ แล้วที่มันรู้ของมันเองว่ามันควรจะวิ่งหนีจากโต๊ะ มิพักต้องรอให้มือตีนของคนในร้านถูกตัวเสียก่อน แต่มันก็มิได้เปิดไปไหนไกลไม่ถึงสิบนาทีต่อมาที่ย่องเข้ามาชะเง้อชะแห่งอยู่ตรงนั้นอีกจนได้ มันใช้ลูก คือวิธีนี้จนคนในร้านเลิกใส่ใจกับมันไปเอง

เพราะแดงมันเป็นเพียงหมา มันไม่เจ็บไม่ปวดอะไรกับวาจาของคน มันจึงยังคงร่าเริงได้ทุกสถานะ ผ่นตของมันก็หลบผ่นเสีย เตี้ยๆ แดกก็ออก มันก็ได้วิ่งต่ออย่างมีความสุข ทุกข์สุขความอยากปรารถนาในหัวใจมัน เป็นของที่มีขึ้นและขับออกได้ง่าย ๆ แค่เกิดความร้อนหนาวและหิวอิมขึ้นมาเมื่อใด แล้วก็ได้ที่ชุกตัวนอนกับของกินระงับอาการ ทุกข์ก็กลับปิดเป่าจนพ้นจากตัวไปได้ เช่นเดียวกับอาการรักใคร่ของมัน ที่มีมาให้มันสำราญใจได้อยู่แทบไม่หยุดหย่อน เมื่อปลายหน้าต่อกับหน้าหนาว นางแดงมันก็เริ่มแตกสาวขึ้น รูปร่างของมันส่อความเป็นสาวออกมาได้ผึ่งผาย มันเป็นนางหมารุ่นตะกอกที่ประเปรียวได้ส่วน อานหลังของมันแข็งแอ่นลงน้อย ๆ และหางดาบชี้ยาว ขนสีแดงแกมน้ำตาล สั้นเกรียนอย่างหมาพันธุ์ไทยแท้ แม้ว่าเนื้อตัวของมันค่อนข้างไปทางสกปรกมอมแมมอยู่เป็นประจำตามประสาหมาข้างถนน แต่พอเริ่มเป็นสาวโสหาเข้ากลืนแห่งความเป็นตัวเมียในเรือนร่างก็เริ่มรวยรินออกมาเตะจุกบรรดาหมารุ่นฉกรรจ์ตัวผู้ที่วิ่งกันดาดดินแฉะนั้นให้รู้จวนกลืนสาวของนางแดงจนพากันมาติดพันเฝ้ามะรุมนะตุมถึงขั้นต้องกัดกันจ่าละห้วน ศักชิงคู่ชู้แต่ละคราวเป็นไปอย่างดุเดือดและดั่งขมจนน่าหนาวหู่ ทั้งนี้ก็เพื่อจะให้รู้ตัวรู้ชู้กันทีเดียวคาถาในระหว่างตัวผู้ ผู้ไม่มีตัวโดยยอมเสียหน้าจนพ่ายหนีกระเจิดกระเจิงไปได้ง่าย ๆ ทุกครั้งไปก็จะมีนางแดงตัวการทำอนหมอบแหว่งท่าเอี่ยมเพี้ยม หูตาปรอยอ้อยส้อย อย่างไม่รู้ไม่ช้อยู่แถว ๆ นั้นด้วย และเมื่อตัวใดตัวหนึ่งในกลุ่มเป็นผู้ชนะตัวนั้นมันก็จะป่ายรีเข้ามา ก้มจุก ลงชุกดมชอกแซกไปตามเนื้อตามตัวนางแดงอย่างเป็นเจ้าของเข้าเจ้าของไม่รู้ห่าง นางแดงจะรีบหางย้างท้องขึ้นรับส้นหางระริกกระรี่ เกลือกกลิ้งตัวไปมากับพื้นทักทายต้อนรับ แล้วมันก็รีบยื่นขาขึ้นลูกรอกทำให้หมาหนุ่มของมันเข้าถึงตัวด้วยกิริยาอาการเกษมสุขเป็นที่สุดแล้ว โดยมีเสียง

เฮฮาบ้าง เสียงคึกคักของเด็ก ๆ บ้าง เสียงเอะอะขัดจังหวะจากคนรอบข้างหรือแม้แต่เสียงสาดน้ำไล่ให้นางแดงมันต้องตระหนกตกตื่น ผละออกจากการเล่นของมันอยู่บ่อย ๆ

“อ้าวเฮ้ ทางนี้ไว้ย ใครอย่าก่อดูหมาเล่นกายกรรม ต่อตัวกันฟรี ๆ มั่งไว้ย!”

“ไป ไปให้พ้นนะเด็กพวกนี้” เสียงผู้ใหญ่เอ็ดตะโรขึ้นมาลั่น “ไม่มีอะไรดูแล้วรีไร๊ ถึงคอยจ้องดูแต่หมาพวกนี้มันสัดกันกลางถนน ไม่รู้จักอาย ไป ไปให้ไกล ๆ เชียวทุกคนทั้งหมา!”

แต่ก็มีหลายหน ที่มันไม่มีกะออกกะใจนึกอยากจะเล่นรักถูกตอแยะเอาหนัก ๆ เข้า มันก็หันไปปิดป้องด้วยการแยกเขี้ยวชูแว้งให้ก่อนจะเลี้ยวหนี รำคาญหนักเข้า มันก็นอนหงายขึ้นสี่ขาเอาหางปกปิด แต่พอที่เพลอกก็ไม่พ้นกำลังของเหล่าหมาตัวผู้ที่กระโจนคร่อมตัวนางแดงมันไว้ด้วยพลการ ปากมันคำรามฮือแฮ่ขู่ขวัญทั้ง ๆ ที่ยังจับคอนางแดงอยู่ไม่ยอมปล่อย สิ้นหนทางขัดขืน และก็มีอยู่บ่อย ๆ ที่หมาตัวผู้คู่ขาของมันที่เพิ่งผละจากการได้พิสมัยนางแดงยังมีทันพันกันดี ได้กลับกลายเป็นผู้ข่มขู่ปราดเข้ามาฉกขึ้นหมุดก้นไปเสียจากนางแดงเป็นตัวแรก

กลางวัน แล้วยกตกมืด ฝนตกแล้วแดดก็ออก หมุนเวียนอยู่แต่สองสถาน แต่ไม่ช้านางแดงก็ซึกรู้ตัวว่า ชีวิตใหม่ ๆ ได้อุบัติขึ้นในครรภ์ของมัน มันแอบไปคลอดลูกในตรอกลึกสุดชอกตลาด ได้รับเงาของสะพานไม้เก่าทอดข้ามคูคลองเล็ก ๆ ซึ่งต่อกับขन्दสวนลึก ที่ครั้งหนึ่งตัวมันได้กำเนิดขึ้นที่นั่น ลูกของมันมีอยู่สี่ห้าตัว ตายังลืมไม่ขึ้น ได้แต่ครางจืดจาง คลานหัวซุนเข้ามาหาเต้านมเล็ก ๆ ของนางแดง แล้วซุกกินจนตัวสั่นนางแดงมันค่อย ๆ เลี้ยวเนื้อเลียตัวซึ่งยังแดง ๆ ให้ลูกที่กำลังกินนมไปที่ละตัว จมูกของมันสุดดมกลิ่นตัวลูกแสนจะดูดีเหมือนไม่รู้จักอึมันเริ่มประจักษ์แล้วว่า กลิ่นเนื้อของลูกที่ระรวยอยู่แนบกับตัวของมัน มีอำนาจทำให้มันกระวนกระวายเสียเป็นที่สุดแล้วในยามที่มันผละจากลูกออกมาหากินชั่วครั้งชั่วคราว เพียงมันรำลึกถึงกลิ่นนี้ได้ในสายลม และเสียงใด ๆ ที่แว่วเข้าหูมันแต่เพียงเล็กน้อย มันก็ระแวงแต่ว่าเป็นเสียงลูกของมันร้อง หัวใจของมันเต้นระรัวต้องรีบรุดกลับไปดมดมดมจนดมกลิ่นอยู่แต่สี่ห้าชีวิตที่ได้กำเนิดขึ้นมาจากตัวมันอยู่รำไป

เมื่อมันกลายเป็นหมาแม่ลูกอ่อน ที่เคยวิ่งเปะปะให้หมดไปวัน ๆ หนึ่งก็เปลี่ยนไป สิ่งใดเล็ก ๆ น้อย ๆ ผ่านตามันไปรอบ ๆ ตัวตรงนั้นดี ตรงนั้นหน้อยที่เคยขาดความหมาย ก็กลับมีขึ้นได้ในทันที หากว่าสิ่งทีว่านั้นเกี่ยวข้องกับทำให้มันคะนึ่งไปถึงลูกของมันขึ้นมาได้ น้ำเน้ออันเป็นตัวความรัก เต็มให้ทุกซุซุพื้น ๆ หยาบ ๆ ที่จิตใจมันเคยรู้จัก กลายเป็นน้ำลึกขึ้น แต่มันหาไม่รู้ไม่ว่าธาตุความรักนี้ มีพิษสงเผาอยู่ในตัวอย่างพันประมาณเพราะความรักรักลูก ความหวงแหนลูก นางแดงก็กล้าขึ้น ดุร้ายขึ้น มันไม่เคยไวใจโลกนี้เท่าไรหัวใจของมันก็เพิ่มความรู้สึกนี้ขึ้นไปอีกสองเท่า มันคอยกลัวอยู่รำไปว่า เดียวใครเขาจะแอบมาแกล้งลูกมันให้ร้อง แต่ที่ร้ายที่สุดกลับเป็นว่า ความหิวที่ถี่ขึ้นกว่าปกติเพราะเลือดเนื้ออันผ่ายผอมของมัน ถูกกลั่นข้างในกายให้ไหลรินเป็นน้ำนมเข้าเลี้ยงลูกอยู่แทนนี้กระซากลากถูกระเพาะให้มันจำใจทิ้งลูก ออกเที่ยวชอก ๆ หาของกินแต่โดยลำพัง เดียวนี้มันเริ่มถูกคนในตลาดเขาเอาไม้ไล่ตี เอาเท้าไล่ถอง เพราะมันเริ่มมีชื่อขึ้นทางเรื่องลักเล็กขโมยน้อยอยู่แทบทุกท่าในที่ที่เจ้าของเขาเผลอ เพื่อให้ท้องมันหนักเข้าไว้ มันเริ่มอึดสู้ตัวผู้ ผู้คอยเอาแต่เข้าไล่แย่งของกินของมันเดี๋ยวนี้มันสู้อิบตา สู้ได้บ้างไม่ได้บ้าง แต่มันก็ยังอดบอย ๆ อยู่นั่นเอง น้ำนมของมันจางแห้งลงไปเรื่อย ๆ จนลูกมันแย่งกันกินไม่พออึม อัดคัดอาหารการกินเข้า มันก็ตัดสินใจออกตระเวนหาตลาดเลาใหม่

มันลองเตร่ออกไปชิมรางตรงบริเวณนอกกันสาด พันเลยขายคาตลาดออกไปอีกที่ ตรงนั้นเป็นทางเท้ากว้างติดถนนใหญ่ เป็นทางสัญจรจอแจของเจ้ารถเข็น เจ้าหาบเร่ วางขายผลไม้กับของกิน

ตามฤดูกาลนานาจีปาละ ใส่กระจาดเรียงรายไปเป็นแถวเต็มสองข้างทางเดิน รวมทั้งดอกไม้ดอกไร่ทั้ง ซ่อสด ๆ และทั้งที่เป็นพวงมาลัยร้อยบูชาพระ และยังมีทั้งผู้คนเป็นอันมากที่เบียดเสียดรอรถประจำทางอยู่ตรงป้าย ไม่เคยสร้างซาซึ่งนั่นหมายถึงภัยที่มันต้องระมัดระวังมากกว่าปกติ แต่กับพวก พนักงานเทศบาลที่คอยไล่จับสุนัขจรจัด มันไม่เกรงกลัวเท่าไร แค่อุดจอกลิ้นเครื่องบินที่ลอยมาตามลมเพียงวูบเดียวชี้คร้านมันก็หือเปิดไปไหนต่อไหนเรียบร้อยแล้วเป็นนาน

ทำเลใหม่ที่มันหมายตาเอาไว้ คือบริเวณถัดไปจากเจ้าชายชนมครกในตอนเช้าติดตรงหัวมุม พอดี บริเวณนั้นมันเคยแลเห็นคนผู้ห่มครองจีวร สองสามรูปบิณฑบาต อยู่แถวนั้นเท่าที่มันซ้ำของกับ คนมาจนถึงปานนี้ มันรู้สึกว้าว ใครก็ตามที่ว้าวนี้ จะมีกลิ่นพิเศษ ราเพยจากผ้าจีวรที่ห่อคลุมอยู่ เข้ามา จับจิตจับใจกินเข้าไปในความรู้สึกมันได้ ผิดไปจากคนสามัญปกติจนมันเข้าไปใกล้ได้อย่างสบายใจ เข้า นี้ก็เช่นกัน มันก็ได้เห็นผู้ที่มันนึกถึงอยู่ กำลังนั่งอุ้มบาตรพักบนม้านั่ง รอเวลาคอยรับจันทน์บิณฑบาต อยู่ไม่ไกลไม่ไกลไปจากโถงตัวใหญ่ที่ตั้งขายจันทน์เข้าสำเร็จรูปถวายพระสงฆ์ เพื่อให้ผู้เดินผ่านไปมา แวะซื้อถวายท่านกันตรงนั้นได้รวดเร็วเสร็จโดยที่ไม่ต้องเสียเวลาลูกขึ้นหุงข้าวปิ้งปลาตระเตรียม อาหารให้พระด้วยมือตนเอง จันทน์บนโถงเต็มเพียบไปด้วยข้าวสุกพูนด้วยใบน้อย กับของหวานแห้ง ๆ อีก 2-3 ชนิด ใส่ถุงพลาสติกเตรียมไว้อีกทั้งส้มสุกลูกไม้และดอกบัวขาวมัดรวมกับซองรูปและ เทียนชี้ผึ้งขายเป็นชุด ๆ ไปแต่ละชุด ผู้ขายเป็นหญิงวัยกลางคนตัวอ้วนใหญ่ แต่งตัวภูมิฐานด้วยเครื่อง ทองรูปพรรณเท่าที่ฐานะแม่ค้าจะอำนวย ประเดี๋ยวเดียวมือไม้ของผู้หญิงนั้นก็เริ่มซุกมุนไปมาบนโถง ความที่วันนี้เป็นวันพระต้นเดือน จึงมีคนอุดหนุนเสียจนกับข้าวขายดีเป็นพิเศษ ไม่เท่าไรบรรดาของ พระก็เพียบออกมากจนแทบล้น ร้อนถึงพระต้องหันมาพยักหน้าเป็นเชิงให้ใครเข้ามาแบ่งจันทน์ภายใน บาตรออกไปถ่ายเทให้พร่องลงบ้าง เพื่อแผ้วถางรายอื่น ๆ ได้มีโอกาสทำบุญตักบาตรกันอย่าง จุใจ หญิงผู้นั้นตะโกนโหวกเหวกไปทางด้านหลัง เรียกหญิงสาวรุ่น ๆ อีกคน ผู้กำลังลงมือใช้ทัพพคน ะไรในหม้อเหนือเตาอังโล่จนขึ้นควันโขมง ให้ลุกขึ้นมาทำหน้าที่ถ่ายภัตตาหารนั้นอีกต่อ คงเป็น เพราะความซุกมุนรีบร้อน มือต่อมือจึงชนกันโครมระหว่างหญิงทั้งสองวัย ถ้วยข้าวสุกที่คนหนึ่งถืออยู่ กับกุนเชียงปิ้งอีกคู่ก็พลัดหล่นจากมือ ถ้วยข้าวตกลงมาแตก เม็ดข้าวขาว ๆ หกกระเจายกลาดเกลื่อน ส่วนกุนเชียงก็กลิ้งลงมานอนแอ้งแม้งกับพื้นอีกทาง

นางแดงมันเห็นได้ที่ ค่อย ๆ ย่องเข้ามาดม ๆ ด้วยความลึกลับ แล้วรีบจับแต่ยังไม่ทันที่มันจะ ตั้งตัวได้ติด มันกลับรู้สึกเหมือนอยู่ ๆ ฟ้าก็ผ่าโครมลงมาแยกลำตัวมันจนแทบจะปริออกจากกันด้วยความปวดร้อนอันสุดจะทนทานได้ ชายโครมซึกหนึ่งรวมทั้งขาหลังทั้งหมด โขกไปด้วยน้ำต้มเดือด ๆ ในหม้อควันทิ้งที่หญิงเจ้าเนื้อผู้นั้น หันคว่ำเอามาราดโครมใส่มันแทบจะหมดทั้งหมด ตามด้วยเสียง ตวาดอย่างโกรธเกรี้ยว “อ๊วย ตายแล้ว เจ้าข้าอ๊วย ไอ้หมาตะกละจะขโมยข้าวพระไล่หัวไปให้ไกล ๆ ”

พูดจบ หญิงแม่ค้าก็หันไปพยักเพยิดแสดงความขุ่นเคืองต่อกับผู้คนที่ยื่นมองดูเหตุการณ์อยู่ เฉย ๆ แกว่ไปฉอด ๆ แต่ มีข้าวตูเหมือนแกละนี่กะไรบูบับขึ้นมาได้ แกล้งหันกลับมาเอ็ดตะโรเอา กับหญิงสาวซึ่งกำลังทำหน้าที่เสีย ละล้าละหลั่งมองดูคนที่ มองดูหมาที่อยู่อีกทาง

“นี่ นี่ ตายจริง! มัวยืนที่อยู่ออยู่ทำไม เกือบกุนเชียงขึ้นมาสีกแกลเดียวหมากก็คาบไปเสียหรือ”

ก่อนที่เรื่องจะลงเอยกันได้ พระสงฆ์รูปนั้น ผู้ที่นั่งฟังอยู่เฉย ๆ มาแต่แรก ก็รีบกวาดเท้าข้าง หนึ่งของท่านไปควานเอากุนเชียงที่ตกอยู่ใกล้ ๆ เท้า เชี่ยวให้กระเด็นไปทางนางแดงผู้ซึ่งร้องครางอย่าง โหยหวนไม่ได้หยุด แล้วท่านก็หันมาต่อว่าแม่ค้าผู้นั้น ด้วยน้ำเสียงขุ่น ๆ

“ให้หามันไปเถื่อน่า อี้ย๋ย๋ คุณเชียงหล่นไปคลุกซี้เท้าใครออกตั้งร้อยแปด จะเก็บขึ้นมาให้กินต่อเชียวหรือใจคอแม่บุญส่งนะ” นางแดงมันคาบคุณเชียง วังกระเซอะกระเซิงหลักหลบมาเรื่อย ๆ สายตาของมันพร่าพราย แลเห็นอะไรตรงหน้าระยิบระยับไม่เป็นตัวเป็นตน สีข้างและด้านหลังของมันทั้งแถบปวดร้อนและเจ็บร้าวอย่างรุนแรงจนมันหยุดวิ่ง แล้วยืนร้องครางสลับกันเป็นพัก ๆ เท้าเปะปะข้ามถนนไปโดยที่มันไม่รู้เสียด้วยซ้ำว่าผืนแผ่นดินที่มันกำลังบ่ายหน้าสะเปะสะปะออกไปเรื่อย ๆ นั้นจะเป็นส่วนใดที่มันรู้จัก มันรู้แต่ว่า มันจะต้องกลับไปหาลูก ที่ป่านนี้คงจะหิว คงจะกลัว หัวใจมันชอกช้ำจากการกระทำของผู้ร่วมพสุธากับมัน จนสุดที่มันจะไวใจโลกทั้งโลกซึ่งมันรู้แต่ว่า คอยรุมจงบึงเกลียดจางซึ่งมันมีรูจรูรู้สิ้น

แล้วมันก็เริ่มรู้สึกตัวว่า ตัวมันกำลังคลานด้วยอาการหมดท่าขึ้นมาซบสันริ้วแรงแพพื้นฐานหินแข็ง ๆ หน้าท้องร้าวระบมพิษน้ำร้อนลวกของมัน ค่อย ๆ นาบลงบนพิษหินอันเย็นเยียบซึ่งได้ซึมซับน้ำฝนที่เพิ่งขาดเม็ดไปเมื่อตอนค่อนข้างรุ่งไกลออกไปจนติดริ้วเหล็กโปร่งเตี้ย ๆ ที่ล้อมบริเวณที่มันเปะปะเข้ามาถึงบริเวณนี้ไว้ให้เป็นพื้นที่ว่างกลมกว้างใหญ่ คือลายเรียบสดของสนามหญ้า มีม้าหินขัดตั้งอยู่เรียงรายเป็นระยะ สรรพสิ่งเบื้องหน้ากำลังถูกแดดยามเช้าสาดส่องลงมาบาง ๆ จนแลดูอร่ามไปด้วยแสงแดดอ่อนของรุ่งอรุณ รอบตัวนางแดงขณะนี้เจียบสงบ ไร้สรรพสำเนียงที่เคยรบกวนหูของมันดับเสียงเครื่องยนต์ลอยลมแว่วมาหึ่งหึ่ง แต่ก็ช่างดูไกลแสนไกล รวากับว่าตัวมันที่ตรงนี้กับโลกอีกโลกที่อยู่ข้างนอกนั้น ต่างฝ่ายต่างอยู่ ไม่เกี่ยวข้องกัน

มันหมอบระริกระริวสันเทาอยู่ด้วยความเจ็บปวดที่มีขึ้นเรื่อย ๆ อยู่สักพัก ระลอกลมยามเช้าพัดผ่านตัวมันไปเอื่อย ๆ เหมือนมือที่กำลังลูบไล้มันไปมาอยู่เบา ๆ ด้วยความรักเมตตา แม้ว่าสุดท้ายที่มันจะมองเห็น หากนางแดงมันก็เริ่มตัวสั่นสะท้าน ขนลุกชันขึ้นทั้งตัวอย่างไม่เคยปรากฏ ขณะที่จมูกของมันไปสัมผัสเข้ามาได้วาบถึงจิตตานุภาพล้าลึก แผ่ซ่านมากับกลิ่นสายลมสะอาดซึ่งกำลังลูบไล้ไปตามตัวมัน แล้วมันก็ถอดชีวิตจิตใจของหมาตัวหนึ่งออกมาเงยหน้าขึ้นเห่าหอนด้วยเสียงอันเยือกเย็น เหมือนว่าจะแบ่งระบายทุกข์ของมันให้กับความตระหง่านโอฬารของสิ่งก่อสร้างเบื้องหน้า ซึ่งสูงพ้นจากตัวมันลิบลัว ความที่สาธารณวัตถุชิ้นนี้ได้ถูกเชิดชูขึ้นมาให้ตั้งอยู่บนฐานรองรับที่ดูสูงใหญ่จากสิ่งทั้งปวงเสียเป็นพันประมาณ

ในตอนสายจัด ๆ ของวันนั้น ขณะที่ลู่แก่ ๆ ผู้เป็นพนักงานเทศบาล กำลังเก็บกวาดพื้นลานวงเวียนใหญ่อันกว้างขวางง่วนอยู่คนเดียว ไม่เท่าไรแกก็หยุดกวาด เมื่อเขม่นมองขึ้นไปเห็นอะไรผิดสังเกตไปจากที่เคยอยู่ตรงพื้นหินแคบ ๆ ติดกับฐานตัวอนุสาวรีย์ที่ตั้งฉากสูงเด่นขึ้นไปฉาบท้องฟ้าจากใจกลางลานที่ตัวแกกำลังลงมือกวาดอยู่ ด้วยความสงสัย แกจึงเดินขึ้นโค้งขึ้นบันไดหินที่มีอยู่หลายต่อหลายชั้น และสาวเท้าขึ้นไปจนถึงปลายฐานสูงที่ว้านอีกต่อ เมื่อรู้แน่ว่าเป็นอะไร แกก็เอาไม้กวาดในมือเขี่ยตัวหมาที่นอนนิ่งติดฐานตรงที่ว้านนั้นเบา ๆ เป็นทีไล่ แกเขี่ยแรงขึ้น เมื่อเห็นมันไม่ขยับเขยื้อน แต่แล้วปลายไม้กวาดก็กลับชะงัก เมื่อจะต้องเข้าเต็มแรงกับเนื้อตัวอันเย็นชืดแล้วของนางแดงมัน

“หมาที่ไหนกันนี่โดนน้ำร้อนลวกซะเหวอะ อุตสาห์ขึ้นมาอนตายถึงฐานพระรูปพระเจ้าตาก ท่าน อือ...”

แกเอาไม้กวาดเขี่ยร่างมันอีกหน คราวนี้แรงกว่าที่เคยมาแกหวังลม ๆ แล้ง ๆ ของแก้วว่า เผื่อนางแดงมันอาจจะลุกจากตรงที่นั่นขึ้นมามีชีวิตกระโดดโลดเต้นของมันไปอีกสักครั้ง

แนวคิดของนักสตรีนิยมไทยที่สำคัญ

คุณระเบียบรัตน์ พงษ์พานิช

สตรีศึกษาบ้านเราบทบาทสตรีนิยมเราคงต้องพยายามอีกต่อไป การยอมรับหญิงไม่ชัดเจน เราเห็นได้เลยว่าเมื่อมาถึงจุดหนึ่งจนเห็นว่าสตรีจะมีความชั่วช้า ริษยาต่อกัน ผู้หญิงในไทยการจะมีบทบาทจากสิ่งนี้อีกจะทำให้เป็นสิ่งที่ไม่เป็นที่ยอมรับ แม้ว่าความรู้ความคิดไม่ด้อยไปกว่าผู้ชายแต่มาตรฐานที่เพศชายทำไว้หรือสิ่งที่ผู้ชายเป็นใหญ่ที่เราต้องเหนื่อยเพื่อความเชื่อมั่นลดมันต่ำกว่ามาตรฐาน การที่เราจะอပ်ตัวเราให้เป็นที่ยอมรับมาสู่ระดับที่เท่าเทียมกันและเลิกกลัวผู้ชาย เราต้องใช้กำลังถึงสองเท่าตัวจากระดับล่างขึ้นมาเท่ากัน ในการยอมรับก็มักจะบอกว่าการที่จะได้เป็นอะไรก็เพราะสามีหรือก็เพราะโน่นนี่คือทุกอย่าง มันเป็นเหตุผลลึกลับกันว่าในมุมมองจะตรงข้ามผู้ชายได้ดีเพราะมีเมียที่เมียเก่งเมียสนับสนุนเส้นทางความสำเร็จของคุณ เส้นทางความสำเร็จของคุณ คุณจะอยู่คนเดียวไม่ได้คุณต้องมีผู้หญิงเคียงข้างเสมอเราไม่ต้องการที่จะเหนือกว่าแต่เราต้องการให้เห็นว่าเรามีบทบาทและมีศักยภาพ ไม่ดูถูกคำพูดที่บอกว่าผู้หญิงมีปัญหา “เอากะโปรงนุ่งชะอ้อตัวเมีย” เป็นคำพูดที่เกลียดที่สุดแล้วใครพูดเมื่อไรเป็นเรื่องกับระเบียบรัตน์ทันทีเลยเพราะเป็นการดูถูกดูแคลนและมีฐานรากของความคิดถึงความเป็นใหญ่ แต่ไหนแต่ไรผู้ชาย โง่เยอะแล้วก็ไม่ได้มีความเก่งกล้าสามารถอะไรเพียงแต่ทำให้เกิดเป็นผู้ชายส่วนที่ว่าผู้หญิงด้วยกันถึงจุดจุดหนึ่งก็เหมือนกับที่ดูเหมือนเราที่มีความรู้ลึกซึ้งเข้าหากันซึ่งคิดว่าสังคมผู้ชายก็เหมือนกันแล้วน่าจะบอกว่าผู้หญิงด้วยกันคงเป็นตามชาติเป็นธรรมชาติของมนุษย์แล้วคิดว่าผู้ชายฉลาด ผู้หญิงก็มิใช่เราเคยคุยกันหลายคนขอไม่บอกว่าเป็นใคร บทบาทของผู้หญิงเด่นขึ้นมาสามรับไม่ค่อยได้ทั้งภายในครอบครัวและภายนอกครอบครัวด้วย คือ การดูหมิ่นดูแคลนและการ Discredit การเป็นนักการเมืองบอกว่าพอเราไปกับใครบ้างหรือไม่ไปกับคนชั่วบดถึงบอกว่าเป็นชู้กันมันเป็นอย่างนี้จริง ๆ กล่าวหากันถึงขั้นรุนแรงมาก ตัวเองอยู่ในส่วนที่ถูกกล่าวหาบ้างและไม่จริงเลย เป็นสิ่งไม่จริงและเราก็หัวเราะกันมันเป็นเรื่องเหมือนกับว่าเขาพยายามทำลายความน่าเชื่อถือของผู้หญิง เราต้องออกมาอย่างมากก็ดูแลสามีและลูก ทำกับข้าว การที่ออกมาดิฉันเอาตัวดิฉันเองดูวาดภาพนี้ร้ายมากเลยเป็นผู้หญิงที่ก้าวร้าวปัญญาอ่อนด้วยใช้คำแรง ๆ ที่จะทำให้ภาพของเราเสีย เคยพูดกันว่าผู้ชายถ้าฉลาดริษยานี้ ความรุนแรงมีกว่าผู้หญิงสามารถฆ่าฟันกันได้โดยไม่ฟังเหตุผลความริษยามันสูงชายหึงหวงจะว่าผู้ชายมีความหึงหวงก็ไม่ใช่

กรณีที่ผู้หญิงก้าวไปแล้วต้องมีความเข้าใจกันเป็นคำจำกัดผู้หญิงที่ว่าถ้าเราจะออกไปเล่นการเมือง ผู้ชายต้องเห็นด้วยนะถ้าไม่เห็นด้วยก็ต้องมีปัญหาโดยที่พวกเราทั้งครอบครัวขาดความอบอุ่นออกไปประชุมกลุ่ม แม่บ้าน ทำนุบำรุงนี้แล้วละทั้งครอบครัวจะทำให้ผู้ชายหาสาเหตุเราที่ตั้งข้อสังเกตว่า เอ มันทำไมเป็นอย่างนี้ ถ้าผู้ชายไทยเปิดใจและให้โอกาสสิ่งต่าง ๆ ก็จะดีขึ้นกว่าเยอะ เพราะผู้หญิงเรารักสามีต้องการกำลังใจและผู้หญิงที่อึดนะคะ เช่น จุฬารัชมารธอน ผู้ชายเป็นฝ่ายยอมแพ้ ผู้หญิงไม่แพ้ชนะแม้แต่รายเดียวที่ถามนี้มี 14 คู่เพราะผู้ชายเป็นลม บางคนบอกไม่เอาแล้วพอแล้วตัวเองอยากเห็นบทบาทผู้หญิงเยอะ ๆ ถ้าครอบครัว ณ เวลานั้นเราถึงมาเล่นเรื่องครอบครัว จิตวิญญาณของความเป็นแม่เป็นเมียทำให้เรารักที่จะดูแลสุขภาพ สภาพแวดล้อม

ยอมรับในความเป็นช่างเท้าหน้าแค่นั้น

เราอยู่ในสังคมไทยประเทศไทยมีแนวคิดแบบนี้ เราอยู่ตรงนี้ก็ต้องยอมรับถูกข่มขืน ให้ยอมรับว่าเราต้องเป็นช่างเท้าหลัง ถามว่าดีไหมก็บอกว่ามันดีสำหรับผู้หญิงที่ไม่ได้รับการศึกษา ผู้หญิงที่ต้องพึ่งพาอาศัยสามีเป็นลมหายใจถ้าขาดไปต้องตายแน่นอน ช่างเท้าหลังเป็นการคอนโทรลผู้ชายไม่ใช่เป็นเรื่องของคอนโทรลแต่เป็นการขัดแย้งขัดขากันมากกว่า คือ บทบาทที่ไม่มีใครเหนือใคร อยู่ที่เหตุผล ซึ่งชีวิตแต่งงานก็บอกว่าเราไม่มีใครกลัวใครนัก คือ พุดคุยกัน มีเหตุผลมีผลไม่ใช่จะใช้พลังกำลังในฐานะที่เป็นเพศที่เข้มแข็งกว่ามาตบมาตีหรือใช้กำลังกับเราโดยที่เราอย่างไรก็แพ้ ก็พุดกับสังคมเสมอเมื่อทำงานส่วนรวม คือ ถ้าผู้ชายติกรรยาก็เลยยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน ขอยืนยัน คำนี้สรีระคุณแข็งแรงคุณสามารถทำร้ายเราสลับคาเท้าได้ ผู้หญิงอย่างดีก็แค่ปากอารมณ์ ซึ่งเกิดจากความรักเป็นขวัญกำลังใจเฝ้ารอคอยที่จะเป็นช่างเท้าหลังเพื่อสามีกลับมาที่เหนื่อยแล้วและเบื่อหน่ายที่จะพุดคุยด้วยแล้ว ถ้าถามว่าไปไหนมาก็กลายเป็นความรำคาญซึ่งจริง ๆ แล้วเป็นความห่วงใยแต่มองเจตนาเป็นความรำคาญมันก็เกิด ความริ้วฉานและความรุนแรง คำว่า ช่างเท้าหลังเป็นคำที่ไม่ชอบมันเป็นวาทะกรรมจากสังคม ผู้ชายเป็นใหญ่เพื่อจะบอกผู้หญิงให้รู้ว่าที่ของคุณอยู่ตรงนี้นะมันไม่ใช่เวลาที่ผู้หญิงจะก้าวออกมาเป็นช่างเท้าหน้าก็ให้อยู่ตรงนี้ คือ ผู้หญิงที่มีภาพลบเป็นผู้หญิงที่ร้ายกาจที่ต้องดูถูกดูหมิ่น ดูแคลนออกมาใส่ร้าย ป้ายสี ถ้าผู้หญิงมีบทบาททางการเมืองได้ สังคมไทยจะดีมากวันนี้ซึ่งเรายังไม่ใจกว้างพอที่จะกำหนดสัดส่วนได้

การศึกษาของเฟมินิสไทย

ต้องบอกว่าการศึกษาของผู้หญิงไทยดีกว่าประเทศเหล่านี้มาก (จีน อินเดีย ญี่ปุ่น) แม้แต่ผู้หญิงในกลุ่มมุสลิมตะวันออกกลางทำร้ายร่างกายถึงกับตัดคริสตอลิสไม่ให้อารมณ์ทางเพศหรือสามีไปปรบตบใส่กุญแจกันขังไว้ซึ่งขอบอกว่าสังคมไทยดีต่อผู้หญิงมากกว่านี้เป็นความคิดที่เห็นแก่ตัว สังคมไทยไม่ใช่ของผู้ชายฝ่ายเดียว ฉะนั้นผู้ชายคุณก็จะซื้อเครื่องบินมารบกัน โครงการใหญ่โต แต่สุขภาพคุณแล้ว คุณมาจากสังคมที่ไม่มีศีลธรรม ความเป็นมนุษย์ในองค์กรไหนของคุณ คุณก็จะมีคุณธรรมนำไปสู่สิ่งที่ดี ๆ ไม่ว่าสังคม การเมือง การแพทย์ ผู้ปกครองอะไรอย่างนี้ กรณีผู้หญิงไทยได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีมีคุณภาพเป็นคุณหนูเป็นสมบัติของครอบครัว สามีแต่งงานก่อนได้ค่าสินสอดก็ไปเป็นของสามีผู้หญิงเหมือนวัตถุที่จำหน่ายได้สมัยตามกฎหมาย เช่น ตราสามดวง เราก็โดนมาลักษณะผิวเมียที่ผู้หญิงโดนกระทำ ขัดดอกได้ โยติได้ ผู้หญิงที่เป็นทาส สามีสามารถขายได้โดยที่ไม่จำเป็นที่เราต้องยินยอมในรัชกาลที่ 4 ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าขมขื่น ทำไมถ้าผู้หญิงบอกว่าเอาล่ะพอแล้วอย่าไปยุ่งกับเขาเลยอย่าไปอะไรเลยอย่างนี้ก็ดีแล้ว ดิฉันเคยเจอผู้ชายคนหนึ่งเขาเสียเงินลากขามาหาดิฉันในงานแต่งงานที่เจ้าภาพเขาเชิญไปพุดพอลงมาปั๊บเขาก็มาดักคุณระเบียบรัตน์ผมขอถ่ายรูปด้วยหน่อยภรรยาผมชอบท่านระเบียบรัตน์มาก ยินดีค่ะก็มาถ่ายแล้วมีผู้หญิงสามคนเดินออกมาที่บอกว่าภรรยาผมหมดเลยทุกคนมีสร้อย แหวน นาฬิกา เพชร ทอง นี่คือสิ่งที่ผู้หญิงถูกเลี้ยงดูให้อารมณ์พอแล้วละ ไม่มีสมองสำหรับคิดว่าคุณติดช่วยกันดูกฎหมายว่ามาบังคับใช้เราแม้กระทั่งบทบาททางการเมือง เราเสียภาษีแต่ไม่สนนโยบายระดับในประเทศ เราไม่มีโอกาสตรวจสอบ

การบริหารงบประมาณมันเจ็บปวดเพราะว่าคุณพอแล้วคุณถูกกำจัดให้เป็นข้างเท้าหลัง คุณถูกทำ อย่างนี้แล้วจะไปเรียกร้อง ผู้หญิงถูกมัดไว้มีลูกผู้หญิงเขาฆ่าด้วยซ้ำผู้ชายเป็นผู้สืบสกุล ในอินเดียผู้หญิงต้องไปสู่ขอ จับคัมภีร์พระเวทย์ก็ไม่ได้ผู้หญิงเป็นตัวชั่วร้าย อัปมงคล ตัวน่ารังเกียจมา ตั้งแต่เกิดแล้วสังคมพุทธเหมือนกัน ต้องทำบุญเยอะ ๆ ตายก็ชาติจะได้เกิดมาเป็นผู้ชายมันเป็นวาทะ กรรมที่แย่มาก ไม่รู้ว่าพระไตรปิฎกถูกดัดแปลงแล้วก็ครั้งไม่เคยเชื่อว่าเป็นสิ่งที่พระพุทธรูปพูด พระพุทธรูปเป็นนักวิทยาศาสตร์ ทำดีละชั่ว ทำจิตใจให้ดี แต่มาบอกว่าในกรณีบวช ซึ่งพระภิกษุณี พระพุทธรูปให้บวชแต่พอคุณแย่งเป็นใหญ่ในศาสนาแยกนิกายหินยาน เถรวาท มหายาน คุณบอกว่า ผู้หญิงไม่มีสิทธิ์บวชซึ่งดิฉันรู้ในเรื่องนี้จนเกิดเหตุการณ์ในภาคเหนือ เพราะฉะนั้น เกิดมาเป็นผู้หญิง มันมาตั้งแต่ชาติกำเนิดแล้ว ในศาสนาคริสต์นี่โยนกระดูกผู้ชายออกไปนอก เป็นกระดูกผู้หญิง มันเป็นการสร้างสังคมโดยผู้ชายเป็นสมองน้อยโดยสมัยก่อนการแบ่งเมือง ขึ้นไปหาอาณานิคม จะใช้กำลังแต่ผู้ชายยังแพ้คลีโอพัตราอย่างแพ้ ผู้หญิงที่ว่าสตรีเป็นศัตรูของศาสนาก็เพราะผู้ชาย ไม่นั่นคงเอง

คุณก่อสาเหตุเข้าตัวคุณหมดเหมือนคนเข้าคุกก็ถูกกล่าวหาทั้งหมดไม่เคยบอกว่ายอมรับว่า ตัวเองชั่วนี่เป็นความที่อยู่ในใจจริง ๆ ที่คิดแบบนี้ที่ควรที่ผู้หญิงเราเจอแค่โอกาสที่ได้รับการยอมรับ คุณกำลังพ้นจากครัวเรือนออกมา “ยาก” ถ้าลองไม่เปิดใจกว้างคุณไม่มีโอกาสเลยที่จะมาเป็น สว. สส. ไม่มีทาง อันนี้ที่ออกมาได้เพราะว่าสามีให้โอกาสกระตุ้นให้เราสู้กว่าเราต้องออกมาต้องเป็นสามี เข้าใจสามีที่ยอมรับบทบาทว่าเราคบกันมา 8 ปีเรารู้นิสัยใจคอกันไม่มีใครยอมใครแต่เรากลับกัน ที่เหตุผล เราจะไม่ปล่อยสิ่งที่คาใจบานออกไปที่พูดกันโดยไม่มีเหตุผล ณ เวลาที่เราโกรธ มีอารมณ์เราจะไม่พูดแต่เมื่อนั่งคุยกันวันนั้นคุณผิदनะ คุณบ่นอย่างนี้โอกาสของผู้หญิงบางครั้ง เราก้าวไม่พ้นในสิ่งที่ถูกรอบด้วยค่านิยมของสังคมที่บอกว่าคุณต้อง สวยงาม คุณต้องทำกับข้าวเป็น คุณต้องประดิษฐ์ประดอยขนมไทย คุณต้องรักษานวลสงวนตัวคุณต้องอยู่ในสายตาผู้ใหญ่และผู้ใหญ่ สามารถจับคุณแต่งงานกับคนโน้นคนนี้ได้ เราโตขึ้นมาเราแต่งงานสินสอดทองหมั้นก็เป็นของสามี สามีจะกระทำอย่างไรเราก็ต้องอดทน ๆ นี่คือสังคมไทยถ้าใครมีมากกว่าหนึ่งคนมีตำหนิเป็นแม่หม้าย นี่เป็นผู้หญิงมีตำหนิ สามีถึงอยู่ไม่ได้แต่ไม่ได้มองว่าสามีเลวขนาดไหน คือ ถ้าเราจมอยู่กับผู้ชาย ที่ใช้กำลัง ดูหมิ่นดูแคลนและหยามเราที่เราไม่มีโอกาสไปสู่โลกภายนอกได้ซึ่งโลกภายนอกอาจสวยงาม แต่มนุษย์ เรามัก ตัดโอกาส ผู้หญิงต้องอยู่ใต้อาณัติของคุณนะ คุณอยากจะข้างเราด้วย เตาไรต์ เอาเตาไรต์มาบดตัว เรา พุ่มจักรยานใส่ทั้งตัวเราเจอมานะ แล้วเลือดไหล อาบน้ำตานองหน้า ตำรวจไม่รับแจ้งความตำรวจคือใครก็คือผู้ชาย บอกว่าเดี๋ยวผมเมียก็ตีกันข้างบ้าน ญาติพี่น้องไม่ อยากยุ่ง เคยได้ยินไหมพอเขาตีกันเราก็ก่เหมือนหมาตัวหนึ่งแม้มีกฎหมายออกมาแต่ก็ไม่เชื่อว่า กฎหมายบังคับคนได้เพราะมันอยู่ที่ศีลธรรมคุณธรรม เราต้องมาปลูกฝังตัวนี้เยอะ ๆ เด็กเดี๋ยว นี้อ่อนด้อยเพราะพ่อแม่อ่อนด้อยเรื่องคุณธรรม จริยธรรม ระเบียบรัตน์มาจับบทบาทตรงนี้ได้ เพราะแม่จบแค่ ป.4 สอนเรื่องคุณธรรมและจริย ธรรมพาลูกเข้าวัด พ่อเป็นครูสอนลูกแต่สิ่งดี ๆ ไม่ลุ่มหลงในสิ่งที่ได้มาโดยที่ไม่ดี คำของเถื่อน เอาไรต์เอาเปรียบ มีแต่ช่วยคนเปิดบ้าน 24 ชั่วโมง เพื่อช่วยคน สร้างโรงเรียนให้คนเรียนฟรีเป็นต้นกำเนิดที่เราพอมีแต่เขาอาจไม่มีเขาก็ต้องทำ ทุกวิถีทางเพื่อให้ได้มาในสิ่งซึ่งแสวงหาในโลกมนุษย์ สมบัติสิ่งที่มีมนุษย์ต้องการทุกอย่างนี้เป็นสิ่ง ที่เราเห็นและรู้มาแม้กระทั่งสมัยที่เป็นเด็กคุณแม่ ป.4 คุณพ่อเป็นครูไม่ใช่ปริญญานะครู พ.ม.

คุณพ่อนั่งทานข้าว แม่ต้องเอาพัตนังโบกไล่แมลงวันให้พ่อสมัยก่อนไม่มีพัดลมเลยจนกระทั่งคุณพ่отานข้าวเสร็จ ของหวานมา ผลไม้มาแล้วแม่อีกจะยกสำรับมานั่งกินกับลูกพ่อก็นั่งมองแม่กับลูกสอนระเบียบบริตน์กราบเท้าสามีระเบียบบริตน์ก็ทำ เพราะสิ่งๆในสังคมไทยต้องทำพ่อดูมาเรียน feminism ทุกคนถามทำไมต้องทำก็สิ่งดี ๆ ในสังคมไทยระหว่าง สามีภรรยาไม่มีคำว่าศักดิ์ศรีจ้อก็ต้องจ้อขอโทษก็ต้องขอโทษเพราะเราคือชีวิตเดียวกันเราเจ็บเราก็กเจ็บด้วยกันเราสุขเราก็กสุขด้วยกันแต่ขณะที่คนหนึ่งสุขอีกคนหนึ่งทุกข์นี้ไม่ใช่เราเห็นคุณพ่อไม่ได้กินข้าวกับคุณแม่แล้วคุณพ่อให้เงิน คุณแม่ใช้ซื้อข้าว พ่อกุณแม่ไปขอ อะไรหมดแล้ว ซึ่งตรงนี้เราคิดว่าเราต้องทำงานต้องมีเงินเดือนและถ้าเรามีสามีเราไม่ให้สามีทำกับ เราแบบนี้เคยคิดนะว่าการดูแลลูกโดยไม่ให้เรียนรู้อะไรว่าการกัตหัวนมเจ็บหัวนม พ่อกุณนั่งหัวเราะเราซึ่งเราต้องสอนเพศศึกษาให้ลูกอันนี้เป็นสิ่งที่เราได้มาโดยที่เป็นอะไรก็ไม่ว่าเป็นนักสังคมนิยม เอาสิ่งนั้นมาพูดและ สอนคนแต่สิ่งที่เราเห็นมาตั้งแต่ต้นก็คือความไม่ทัดเทียม กับสังคมไทยยิ่งเรามาเห็นก็เลยการ ไม่เพียงพอ มีของผู้หญิงกลุ่มหนึ่งลุกขึ้นมา ต่อสู้กับสิทธิตัวเอง ทำไม่อยู่อย่างนี้ก็ดีแล้ว เอาคุณระเบียบบริตน์ จะตั้งพรรคการเมืองเพื่อหญิงไทยก็เห็นดีด้วยมาร่วมกันนะมาร่วมลงขัน ทำอะไรกันแล้ว ไม่รับผิดชอบไม่ทำอะไรแล้วสังคมไทย จะอยู่ได้อย่างไร ถ้าจะให้ดิฉันหาเงินทุน จากโรงเหล้า ดิฉันไม่ทำเพราะดิฉันต่ำเขาทุกวัน อุบัติเหตุ เด็กเสียคนเพราะอะไร และพวกนี้เป็น เศรษฐี อันดับ 4-5 ของประเทศติดระดับโลกด้วย มนุษย์มองไม่เห็นกรรม มนุษย์ไม่เชื่อว่าการกรรมมีจริงเป็นสิ่งที่ทันตาเห็น เขาทำทุกอย่างผู้หญิงเราเลยก้าวไม่พ้น ผู้ชายมีเมียน้อย 3 คนแต่ทำไมผู้หญิงหน้าตาสวย ๆ 3 คน รักผู้ชายคนนี้เพราะถูกเลี้ยงดูใจไม่รู้ว่าจะสุขกายสบายใจอย่างไรหรือไม่ไม่ทราบ เคยมีเศรษฐีคนหนึ่งสนิทกันเป็นเจ้าของโรงแรมใหญ่โรงแรมหนึ่งเขาไปส่อขอเด็กให้สามี ท่านเสริมศักดิ์คุณแม่ทำไมไม่ใจกว้างเหมือนเขาทำไมถึงหวง เธอไปศึกษาดูสิว่าทำไมเขาทำได้เชื่อไหมว่าเมื่อมาอยู่ด้วยกันผู้หญิง คือคนใช้เมื่อมาอยู่ด้วยกันก็เรียกร้องมากขึ้นจาก 1 ล้านมาขออีกอยู่แล้วขอไปอยู่ข้างนอก เขาก็บอกว่าแกให้ไม่ได้เพราะทรัพย์สินสมบัติส่วนใหญ่อยู่ที่มือเขาแต่ส่วนเศษเล็กก็ให้เขาไปเป็น 10 ล้าน 20 ล้าน แต่ถ้าขอไปอยู่ข้างนอกให้ไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นก็บอกว่าขอให้ไปส่อขอเป็นเมียคนหนึ่งก็ไปส่อขอพ่อแม่ให้แล้วมาปลูกบ้านให้อยู่ในรั้วเดียวกัน พี่แดงวันไหนที่เขาไปนอนบ้านนั้นฉันนอนร้องไห้ น้ำตาไหลและนอนไม่หลับ มันไม่มีใครใจกว้างสำหรับเรื่องนี้ มันทำใจไม่ได้จริงๆ เคยบอกว่า ผู้หญิงกินน้ำข้าวเคล้าน้ำตา นอนก็น้ำตาไหล มันเป็นเรื่องที่ผู้หญิงเรามีความกล้าหาญและยืนอยู่บนขาของตัวเองผู้หญิงที่ยืนบนขาของตัวเองได้ต้องมีความรู้ มีความ มั่นใจ กำลังใจและองค์กรผู้หญิงต้องมีความเข้มแข็งต้องปราศจากอคติว่าทะกรรมที่ดูเหมือนเรา การที่ผู้หญิงเจอกันก็นินทา อิจฉาริษยาต้องลดลงและเบาบางไป ตัวดิฉันใครได้ดีจะดีใจเพราะมีเพื่อนอยู่ทุกพรรค แม้ว่าจะถูกตราหน้าว่าเป็นสีแดงและล้มสถาบัน ดิฉันเคยพูดว่าผู้หญิงต้องรักกันถ้าเราไม่จับมือกันเพื่อให้ได้รับโอกาสนั้นไม่ได้ เรายังขาดโอกาสในการศึกษาเคยพูดกับ ผ.บ. โรงเรียนนายร้อยสามพราน มีจุดหนึ่งที่ทำให้ฉันเรียนนายร้อย ผู้หญิง แม้จะเป็นอนุเล็ก ๆ ซ่อนอยู่ ก็ตาม สิ่งที่ยากทำให้องค์กรสตรีไทย เข้มแข็ง ทำไมระเบียบบริตน์ โยนหินลงไปเพื่อตั้งพรรคหญิง ไทย รู้ว่าไม่มีศักยภาพแต่รู้ว่าคุณมีความสามารถในการงานแล้วไม่อยากเป็นหัวหน้า พรรคด้วยแต่จะเป็นตัวดิวงานให้เขาจะเป็นตัวเลขา อยากเห็นผู้หญิงรากหญ้ามีองค์ความรู้ อยากเห็นผู้หญิงได้รับแรงบันดาลใจ กำลังใจให้กันและกัน เรามีกลุ่มทำผ้ามะนาวดอง ผักดอง กลุ่มทำหมอนชิตทำอย่างไรจะรวมกลุ่ม

เหล่านี้ให้เป็นระดับตำบล จังหวัด เวลานี้รวมกันโดยมีฐานการเมืองซ่อนเร้นการทำให้เขายอมรับหนึ่งต้องมีความรู้ สองต้องหูกว้างตากว้างต้องดูข่าวสารบ้านเมืองเราจะไปจมอยู่กับละครนิยายนั้นไม่ใช่

การก้าวข้ามสตรี

แม้จะศึกษาทางสตรีศึกษาอยู่ในคณะกรรมการสิทธิสตรี แต่ยังไม่สามารถให้การรับเลือกให้เป็นประธาน เพราะมีครูหยุดอยู่ ครูหยุดเขาสร้างชื่อเสียงมานานมาก ระเบียบรัตน์ลงแข่งกับเขา ระเบียบรัตน์ไม่รู้ระเบียบ การเมือง เขาถือบ๊ิขขนาดไหนเราไม่รู้ทุกคนบอกว่าสนับสนุน ปรากฏว่าครูหยุดชนะเราก็ไม่ว่ากันเราก็เป็นรอง รับผิดชอบด้านสตรีครูหยุดรับผิดชอบด้านเด็กก็แบ่งหน้าที่กัน

ตามบทบาทของหญิงชายด้านเศรษฐกิจสังคมการเมืองก็เลยเข้าไปเรียนเพื่อเพิ่มศักยภาพให้กับตนเอง เลือกทำวิทยานิพนธ์เกี่ยวกับผู้หญิง การบวชภิกษุในประเทศไทยนี้เป็นสาเหตุให้ถูกตีสื่อเนี่ยใส่ร้าย ป้ายสีชนิด ที่แบบขายสื่อแล้วก็ใครเป็นเมียนี้ตายเลยไม่ตายก็กลั่นใจตาย มหาเถรสมาคมไม่กล้าเลิกบวชภิกษุณียุวพุทธิกสมาคมที่ลำปางออกมาจับเคลื่อนบทบาท แล้วก็ใส่ร้ายป้ายสีชนิดที่ว่าแบบโดนจัง ๆ เมื่ออะไรที่มันไม่จริงไม่ถูก แล้วก็บอกว่าฉันไม่รับคำสาปแช่ง เผาพริกเผาเกลือฉันไม่รบแต่สาวมีจะทุกซ์เพราะเขาทุกซ์กว่าเรา มันเป็นทฤษฎีอันหนึ่งใครรักเราเขาจะทุกซ์เท่าเราแต่สิ่งที่เป็นกำลังใจ ลูกสาวที่ไปเรียนดอกเตอร์ที่อังกฤษ แม่เครียด โหมบอกทำไมละลูกเห็นคุณแม่เจียบก็แม่ทำงานซึก เขาก็มาโอบบอกคุณแม่ทำถูกแล้วถ้าเป็น ขนาดนี้ มันก็เลยกลายเป็นว่าผู้หญิงคือสัตว์โลกแสนสวยที่ไร้สมองที่ถูกเอาลงหนังสือ สมัยก่อนผู้หญิงเป็นพิธีกรหลักไม่มี น้อยมาก มีพิธีกรเสริมหรือเกมโชว์ เดียวนี้หญิงทั้งนั้นเลยที่ออกมาเป็นตัวแทนหลัก มันเป็นเรื่องที่เราจะต้องพัฒนาองค์ความรู้ พัฒนาเองและมีความเชื่อมั่นในตนเอง องค์การสตรีต้องช่วงกันอย่างแอนนี่ที่มีปัญหาเกี่ยวกับฟิล์ม องค์การสตรีก็เข้ามา แล้วเราก็ไปทำงานที่กระทรวง ระเบียบรัตน์ก็โดนฟ้องก็ไม่ใช่เป็นอะไรจะทำงานให้สังคมจะติดคุกจะถูกฟ้องมันก็ไม่เป็นไรเราก็พอใจเพราะเรา ก็ได้มีอคติกับใคร ทางเราก็ประณิประนอมทางเขาจะจบ ถ้าไม่สบายใจเราก็ขอโทษ คือมนุษย์ขอโทษกันได้ ตามความคิดหรือตามข้อมูลที่เรามี เดียวนี้ไม่กราบทำสามมีแล้วแต่กราบที่หน้าอกแทนแล้วหอมแก้มนอนกอด มันก็ไม่เห็นจะเป็นอะไร แล้วตัวเขาก็เป็นนักประชาธิปไตย ซึ่งเขาชักเท้า ออกด้วยซ้ำพอกราบแต่เราถูกแม่สอน มาแบบนั้น ผู้หญิงเราเก่งแค่ไหนก็ตามในสังคมไทยผู้หญิงเราก็ต้องน่ารัก เห็นระเบียบรัตน์เป็นแบบนี้ คือไม่ได้กลัวอะไรเราคิดว่าเหตุผลเรา ถูกเราเป็นแบบนี้เมื่อมันไม่ถูกในคนอื่นเราต้องยอมรับความคิดเห็นคนอื่น ด้วย จะเป็นคนที่เปิดใจ กว้างเราสอนลูก เราจะมีประชุมเล็กๆทุกสัปดาห์ เรียนระดับประถมมัธยมมา ประชุมกันลูก 3 คน จะไม่เป็นข้าราชการเพราะเห็นพ่อไม่มีเวลาให้ครอบครัวแม่เลี้ยงมาด้วยตัวแม่คนเดียว แม่คนเดียวก็สอนลูกให้เป็นคนดีได้เราไม่มีเวลาที่จะอยู่ด้วยกันเราก็สอนลูกให้เป็นคนดีได้ถ้าเรารักกันกับคนที่มีความมากแต่ไปมีเมียน้อยตัวเองไม่เคยรู้เลยจนกระทั่งท้องยังไม่รู้จนกระทั่งตายถึงจะรู้ว่ามียูกคิดว่าตัวเอง ก้าวพ้นตรงนั้นเพราะอาจจะโชคดีที่ว่ามีสามมีที่พึ่งเหตุและผล ถ้าเราเจอสามมีที่ประเภทบตีหรือใช้คำพูดที่ข่มขู่ เราก็คงไม่อยู่เพราะว่าเวลานี้ก็บอกผู้หญิงเสมอว่า ถ้าเราถูกดูหมิ่นเหยียดหยามไม่ให้เกียรติ เช่น ด่าเราด้วย ถ้อยคำที่รุนแรงต่อหน้าสังคม ต่อหน้าคนเยอะเยอะตีเรา ด่าทอ พ่อแม่หรือบุพการีเราเรามีพ่อแม่แค่ 2 คน มีแค่นี้ผิวเราหาได้เยอะ เพราะฉะนั้นอย่าไปล่วงเกินบุพการีซึ่งกันและกันเราต้องมิกฎเกณฑ์มิกติกาการที่เรา จะบอกว่าเราก้าวพ้นเพราะว่า

ไม่แคร์แล้ว เราพร้อมที่จะเดินออกจากบ้านหลังนี้โดยที่เราไม่มีอะไรก็ได้ ไม่จำเป็น ต้องไปบอกว่า คุณต้องเลี้ยงดูฉัน เพราะว่าเราก็มีความสามารถในการที่จะทำงาน ดิฉันทำงานได้มากกว่าข้าราชการอีก เราก็ไม่เอาเราให้สังคม สมาคมหมด ทำงาน Aids ทำงานครอบครัว มีมูลนิธิ เพื่อการศึกษาศูนย์ Aids และครอบครัวที่ดูแลอยู่ บอกกับสามีและครอบครัว ถ้าตายไม่เอาพวกหริดนะแต่ขอเป็นเงินได้มากเท่าไร หาร 5 กองทุนที่ นครพนม 2 กองทุน กองทุนที่ขอนแก่น 200 ปี 1 กองทุน ศูนย์ Aids เฉลิมพระเกียรติ ที่ขอนแก่น 1 กองทุน สมาคมส่งเสริมครอบครัวให้เป็นสุข 1 กองทุน ห้ามสามีและลูกเอาไปทำบอมีค่าใช้จ่ายในงานศพไม่ได้ สวด 3 คินเผาเลยไม่ต้องทำหนังสือที่ระลึกเพราะคนตายไม่มีใครบอกคน ตายแล้วสักคนเขียนยกย่องกันจนทุเรศ ดิฉันจะเขียนหนังสือไว้เองเพื่องานศพตัวเองไม่ให้ใครเขียน ถึงกลัวคนจะพร่ำพรรณนาว่าดีเหลือเกิน เสียตายเหลือเกินกับระเบียบรัตน์ซึ่งมันทุเรศ อยากเห็นผู้ หญิงเข้มแข็ง ไม่อยากเห็นน้ำตาผู้หญิงร้องชะแล้วปิดประตูแล้วร้องให้กับสิ่งที่เสียตายเวลาที่ผ่านมาระมาเจอเหตุการณ์แล้ว ๆ ถ้าเราไม่เจอเหตุการณ์แล้ว ๆ เราก็จะไม่รู้ว่าเหตุการณ์ดี ๆ มันเป็นไงเราให้กำลังใจกันทุกวันสามี ไม่ได้อยู่ในอำนาจแล้วก็ทำแค่ทำได้ไม่ได้ก็ยุติ พูดเสมอเดี๋ยวนี้อีกยืนย่นอยากตั้งพรรค เราพูดเนียเผื่อมีผู้หญิง ที่เห็นด้วยกับแนวความคิดของระเบียบรัตน์ ให้ผู้หญิงเห็นอุดมการณ์ เอาตัวมาให้คนละ 10 ล้านคนละล้าน ๆ 50 ล้าน 100 ล้าน ถ้าดิฉันมีเงินทุน 200 ล้านจะตั้งพรรคการเมืองแต่ถ้ามี 20 30 50 ล้านหาได้แล้วแต่ไม่ตั้งตอนที่ประกาศจะทำ 30 ล้านอะได้แล้วอยู่ในมือแต่ทำไม่ได้กลัวบอกผู้หญิงทำได้แค่นี้ทุเรศที่สุดคือคำนี้เราบอกจะไม่สนใจการเมืองได้ไหมไม่ได้เพราะว่าขนาดเรา ที่เรียนหนังสือ และมีความรู้ทางการเมืองบ้าง เราบอกว่าเราจะทิ้งประเทศไทยแล้วรากหญ้าเขาจะทำยังไง เขาไม่มี ทางเสียเลย เพราะฉะนั้น มันทิ้งประเทศไทยไม่ได้แล้ว เราต้องอยู่แบบนี้ แล้วคนที่ลุกขึ้นมาต่อสู้ กลับกลายเป็นนางมารร้ายเลยไม่จำเป็นจะไม่เป็นระเบียบรัตน์ที่อยู่ได้ ทุกวันนี้ เพราะว่าผู้ชายบริหารมาก มันไม่มีข้อเปรียบเทียบ มันก็น่าจะมีโอกาสถ้าสังคมไทยเปิดใจนะสังคมที่เล็กที่สุด คือ ครอบครัวสามียอมไหมที่จะให้ภรรยาออกไปเป็นผู้นำแต่พวกเรากุ้ยกันกว่าผู้ชายจะยอมรับได้เราก็เจ็บ ถูกกระแทกแตกดัน ถูกประชดประชัน รับไม่ได้กับพฤติกรรมที่เราโดดเด่นขึ้นมา ท่านเสริมศักดิ์แรก ๆ ก็เป็นอย่างเราไปไหนแฟนคลับขอลายรูปขอลายเซ็นพูดคุยทำให้ไปขึ้นรถช้า รับไม่ได้ก็เกิดเรื่องขึ้นทะเลาะกันว่าเรา แรง ๆ หลัง ๆ ก็เริ่มเข้าใจเราต้องบอกเขาว่าเราเป็นต้นของประชาชน เมื่อเขานิยมชมชอบเราเขาขอลายเซ็นเราจะบอกไม่ได้ ๆ ชีวิตความเป็นอยู่ของบางคนอย่าไปตำหนิกันรู้เลยว่าสิ่งแวดล้อม เขาเป็นยังไงเหมือนตลกพอออกไป หน้าเวที ก็ต้องทำให้สนุก คน หัวเราะแต่หลังเวทีคุณจะเป็นอะไรก็ไม่รู้ คุณอาจจะชอกช้ำสุด ๆ ก็ได้คุณจะมีปัญหาอะไรมากมายแต่หน้าที่ก็คือหน้าที่ครอบครัวก็มีส่วนหล่อหลอมเพราะสมัยเด็ก ๆ เป็นคุณหนูทำไม่เคยเหยียบดินตัวระเบียบรัตน์จะถูกเลี้ยงดูมาอย่างดีแล้วก็เห็นการปฏิบัติที่แม่ได้รับจากพ่อเห็นความไม่ยุติธรรมของการเลี้ยงดูคนในสังคมที่ผู้หญิงถูกกระทำเป็นวัตถุสนองทางเพศ ดังนั้นหญิงจึงต้องพัฒนาตัวเรา คือ

1. ผู้หญิงต้องมีโอกาส
2. ต้องมีการศึกษา
3. ต้องพัฒนาตัวเราเรียนและการอบรมทุกชนิด ความรู้ที่ได้จากทีวีสื่อต่าง ๆ เราต้องมีต้องบันทึกไว้ที่เราจะต้องเอาไปสอนคนอื่น

การที่ผู้หญิงด่าทอต่อว่าสามีแสดงว่าสามียังมีค่าแต่ถ้าวันใดเขาว่างคุณไว้ไปหะคนอื่นชั่วไปเลยเสพสมอาจมไปเลยแล้วยกตัวระดับขึ้นมาก็จบ ถ้าผู้หญิงไม่หึงจบเลยนะเพราะฉะนั้นอย่าคิดว่าผู้หญิงหึงแล้วรำคาญอะไรก็ได้ทุกอย่างยกเว้นผิวที่ให้ไปแล้วไม่มีความสุขของครอบครัวแล้วเราจะไม่มีแรงทำงานให้สังคมต้องฆ่าคนต้องไปอยู่ในคุกซะแล้วถ้าสิทธิของการบวชได้นะยิ่งกว่าได้สิทธิใดเพราะวาทะ กรรมทั้งหลายเรื่องของสังคมผู้ชายเป็นใหญ่ จีวรเปลี่ยนกันใช้ได้ ในสมัยพุทธกาลและเอาของยี่นได้พระก็ยี่นได้ แต่เรามาแบ่งกันเองว่าถ้าผู้หญิงยี่นต้องผ่านผู้ชายยี่นได้เสร็จแล้ว สว.ด้วยกันกระแนะกระแหนอุปสรรคใหญ่คือผู้หญิงด้วยกันเพราะผัวดีแล้วหนีไม่รู้จะไปอยู่ไหนต้องไปอาศัยวัด

คุณปวีณา หงสกุล

บทบาทในอนาคตของผู้หญิงในสังคมไทยในตอนนี้จะเป็นผู้นำได้หรือไม่ นั่นมีความเป็นไปได้มาก คุณปวีณาถูกหล่อหลอมมาโดยพ่อ แม่ สิ่งแวดล้อม ครอบครัวที่อบอุ่น ยึดมั่นในศีลธรรมเอื้ออารี อ่อนน้อม ถ่อมตน คุณพ่อปลูกฝังเรื่องซื่อสัตย์สุจริต เข้มแข็ง อดทน อยู่ในกองทัพอากาศตั้งแต่เด็ก อยู่กับพ่อแม่ทำให้ครอบครัวอบอุ่นมากเวลาไปเรียนก็ช่วยเหลือตัวเองเวลาอยู่บ้านก็ทำงานบ้าน สิ่งแวดล้อมดีจะหล่อหลอม ให้เราเป็นคนดีได้ช่วงที่กำลังเติบโตถูกหล่อหลอมด้วยสิ่งที่ดี อิทธิพลจากแนวคิดต่างประเทศมีผลจากการที่ได้ทำงานธนาคารมาเนี่ยได้เห็นชาวบ้านที่อาบน้ำคลองสามารถทำให้เราได้เปรียบเทียบกับประเทศที่พัฒนาแล้วกับประเทศที่ยังไม่พัฒนาประเทศนี้ยังไม่พัฒนาขนาดคนที่ขอโทรศัพท์ขอมมา 3 ปีแล้วยังไม่ได้เลยต่างประเทศขอแป๊บเดียวได้

ผู้หญิงมีความละเอียดอ่อนรู้ถึงปัญหาของผู้หญิงและเด็ก ส่วนผู้ชายความละเอียดอ่อนจะน้อยลงแต่ว่าซึ่งภาพรวมจะขึ้นอยู่กับผู้ชายแต่ละคนว่าเขามองไปถึงไหนขึ้นอยู่กับการศึกษาซึ่งจะมีผู้ชายส่วนน้อยมากที่รู้ถึงความต้องการของเด็กและสตรีซึ่งผู้หญิงเข้าใจได้ดีกว่าแน่นอน

บทบาทการเป็นผู้นำของผู้หญิงในสังคมจะทำได้ดีกว่าผู้ชายหรือไม่ นั่นสำหรับสังคมไทย ยุคนี้สมัยนี้จะขึ้นอยู่กับบุคคลตอนนี้ผู้หญิงมีศักยภาพมาก หญิงชายเท่าเทียมกันขึ้นอยู่กับว่าคนไหนความละเอียดอ่อนผู้หญิงดีกว่าผู้ชายจริงแล้วผู้หญิงมีศักยภาพแต่ขึ้นอยู่กับว่าผู้ชายจะสนับสนุนผู้หญิงแค่ไหน ผู้หญิงมีโอกาสน้อยกว่าผู้ชายในการเสนอตำแหน่ง เลื่อนตำแหน่งทั้งราชการและแรงงาน การเลือกปฏิบัติต่อสตรียังคงอยู่แม้ว่าจะมีโครงการสนับสนุนสตรีระดับนานาชาติก็ตาม การใช้นามสกุลการใช้คำนำหน้าทำสตรีดูมีพลังอันนี้เป็นตัวชี้วัดได้หมดดูตัวอย่างในสภาผู้แทนราษฎร ผู้หญิงมีห้าเปอร์เซ็นต์ในถ้าเป็นในสแกนดิเนเวีย ผู้หญิงมีเกินห้าสิบเปอร์เซ็นต์ซึ่งทำให้มองภาพได้ว่าการเลือกผู้หญิงในประเทศไทยยังคงมีอยู่ ทั้งนี้ทั้งนั้นผู้หญิงต้องพัฒนาตัวเองด้วยต้องเข้าไปมีส่วนร่วมทางด้านการเมืองและทางด้านหน่วยงานต่าง ๆ ถ้าจะพูดว่าผู้หญิงไม่มีความพร้อมเป็นเรื่องไม่จริง เพราะผู้หญิงมีความพร้อมอยู่แล้ว เช่น การประชุมในพรรค หัวหน้าพรรคเป็นผู้ชาย ผู้บริหารพรรค แก์สิบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้ชายอีกสิบเปอร์เซ็นต์เป็นผู้หญิงและการที่จะโหวตให้ผู้หญิงเป็นตำแหน่งใด ๆ ผู้ชายพร้อมแล้วหรือยังในประเทศไทยจะมีการโหวตให้ผู้หญิงเป็นหัวหน้าพรรคหรือไม่ประเทศไทยเรื่องเงินสำคัญหัวหน้าพรรคต้องมีเงินผู้หญิงเป็นหัวหน้าพรรคไม่ได้ถ้าไม่มีเงิน

บทบาทการทำงานให้ครอบครัวและสังคม ปัจจุบันลูกก็โตแล้วในอดีตก็หนักเหมือนกัน เพราะว่าลูกยังเล็กและต้องออกพื้นที่ทำงาน เราก็ต้องเลี้ยงลูกในรถเอาลูกไปด้วยลูกจะให้เห็นปัญหา สังคมขยะเยอะ น้ำเน่าเสียซึ่งลูกจะได้เรียนรู้ในทางปฏิบัติ ถ้าไม่ได้ไปด้วยกันลูกก็จะโทรหาแม่ ตลอดเวลาเป็นความผูกพันอันดีตลอดจากการที่ลูกได้รับการหล่อหลอม เมื่อโตขึ้นมาเขาได้รับการซึมซับเขาก็ซึบซับว่าสังคมเป็นยังไงซึ่งต่อมาเขาก็มาเป็นนักการเมืองเหมือนกันมาเป็น ส.ก. ตอนอายุ 25 ช่วยแม่ออกงานให้แม่แบแรงเมื่อหมดวาระเขาก็ออกไปทำสิ่งที่เขาชอบเช่นเรียนปริญญาเอก

สภาพของบ้านและที่ทำงานนั้น ทางบ้านยอมรับดีจากการทำงาน อุปสรรคแบบไหนที่เราเผชิญหน้าได้ดีที่สุดมีสองอย่าง คือ เรื่องการเมืองและเรื่องสังคม เรื่องมูลนิธิมีพวกที่ต่อต้าน คือ คนชั่วคนดีไม่มีใครต่อต้านหรอก เราต้องไปช่วยเหลือคนที่โดนข่มขืน โดนทารุณ โดยให้ตำรวจ ช่วยดำเนินการติดตามมีหน่วยงานใดช่วยเหลือบ้างในอดีตยากแต่ปัจจุบันดีแล้วเพราะทำมา 11 ปีแล้วตอนที่ได้เป็นนักการเมืองตำรวจจะช่วยเหลือ ในคดีค้าประเวณีเราจะต้องเลือกตำรวจที่วางใจได้เพราะบางครั้งคนทำผิดก็หลุดหนีไปได้เพราะมีสายไปบอกกลุ่มข่มขืน คือ กลุ่มผู้ที่เป็นพ่อเลี้ยงหรือบางครั้งก็อาแท้ ๆ ก็มี ปู่แท้ ๆ ก็มี ส่วนพวกค้ายาเสพติดก็อีกพวกหนึ่งอีกบางครั้งก็มีในโรงเรียน เป็นครูก็มีมันมีทุกแห่งตอนหลังมีนักเรียนชายข่มขืนกันเอง

การที่สตรีเข้ามามีบทบาทในปัจจุบันคิดว่าเกิดจากสังคมให้โอกาสหรือเกิดจากความสามารถของสตรีเองนั้นขึ้นอยู่กับความสามารถของแต่ละบุคคลไม่เกี่ยวกับโอกาสเพราะโอกาสผู้หญิงมีน้อยอยู่แล้วอย่างการเป็น สส. ต้องเก่งมาก ๆ ถึงจะเป็นได้ ต้องทำงานสองเท่าเพราะสังคมยังไม่ยอมรับผู้หญิงแม้แต่ผู้หญิงด้วยกันก็ไม่ยอมรับผู้หญิงมีจุดด้อย คือ การอิจฉาริษยาแต่ใน ส.ส.หญิงจะไม่ค่อยมี เพราะเป็นคนดีมาก เป็นคนดีหมดไม่ว่าพรรคไหนเพราะผ่านมาหลายด่าน ส.ส. หญิงรักกันแม้จะคนละพรรคกันและมาประชุมร่วมกันและไปถ่ายทอดให้ สส. ชายแรงเสียดทานในการทำงาน จากภายนอกมีมากใหม่นั้น สำหรับดิฉันศัตรูไม่เยอะเพราะทำงานอย่างบริสุทธิ์กล้าทำความดี สิ่งที่ทำให้เรากล้ามีความคิดตั้งแต่เด็กแล้วว่า ทำความดีตามที่พ่อแม่สั่งสอนได้มาจากพ่อ คือ อ่อนนอก แข็งในต่อสู้ทุกอย่างให้กับคนบริสุทธิ์มีวิธีการอย่างไรในการทำให้ผู้อื่นยอมรับความคิดของเราแต่ละพรรคก็มีนโยบายเหมือนๆ กันหมดแต่ใช้คำพูดไม่เหมือนกัน มีวิธีการชักนำให้คนอื่นมาดูแลสิทธิสตรีและเด็ก ๆ ได้อย่างไรดิฉันจะแยกแยะนะระหว่างการเมืองและมูลนิธิปี๊นาจะเป็นของประชาชนไม่ใช่ของปี๊นาและไม่มีการเมืองแอบแฝงเวลาจะเป็นเครื่องพิสูจน์ทุกพรรคการเมืองจะยอมรับปี๊นาความใจแคบของคนทำให้ประเทศชาติไม่เจริญ

ในสังคมไทยมีความคิดว่าหญิงชายเท่าเทียมกันนั้นไม่จริงในเรื่องของปฏิบัติของสังคม บ้านเราวัฒนธรรมในอดีตผู้ชายใหญ่กว่า วาทกรรมเสียทองเท่าหัวไม่ยอมเสียผิวให้ใคร ผู้ชายเป็นช้างเท้าหน้าผู้หญิงช้างเท้าหลัง สังคมจะเห็นว่าผู้หญิงจะต้องดูแลรักษาสามีตัวเองนั่นก็คือ เป็นอดีตเป็นประเพณีเดิม ๆ ที่ต้องรักษามีชื่อเสียงสุจริตแต่ปัจจุบันยุคโลกาภิวัตน์เพราะฉะนั้นผู้หญิงจะต้องมีความรู้ เท่าเทียมผู้ชายตรงนี้ก็ถือว่าความเสมอภาคย่อมมาด้วยกัน

ประภัสสร เสวิกุล
ศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์
(Prasasart Seewikul : National Artist of Thailand)

๑๙ มกราคม ๒๕๕๖

เรียน รองศาสตราจารย์รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม

ตามหนังสือของท่าน ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๕๕ ประสงค์จะนำเรื่องสั้นของผม จำนวน ๒ เรื่อง ได้แก่ ความเจ็บ และ ซึมไป ไปถ่ายถอดเป็นภาพยนตร์สำหรับงานวิทยานิพนธ์ตามหลักสูตร ปริญญาเอก สาขา ทัศนศิลป์ คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นั้น

ผมได้รับทราบแล้ว และยินดียินยอมให้นำเรื่องสั้นทั้ง ๒ เรื่องดังกล่าว ไปดำเนินการได้ตามความประสงค์ ทั้งนี้ หากภาพยนตร์สร้างเสร็จแล้ว ขอได้โปรดส่งผลงานให้ผมจำนวน ๑ ชุด ด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

ประภัสสร เสวิกุล

(นายประภัสสร เสวิกุล)

Move Copy

To: Ruksarn Viwatsinudom <Ruksarn.V@chula.ac.th>

22 มีนาคม 2556

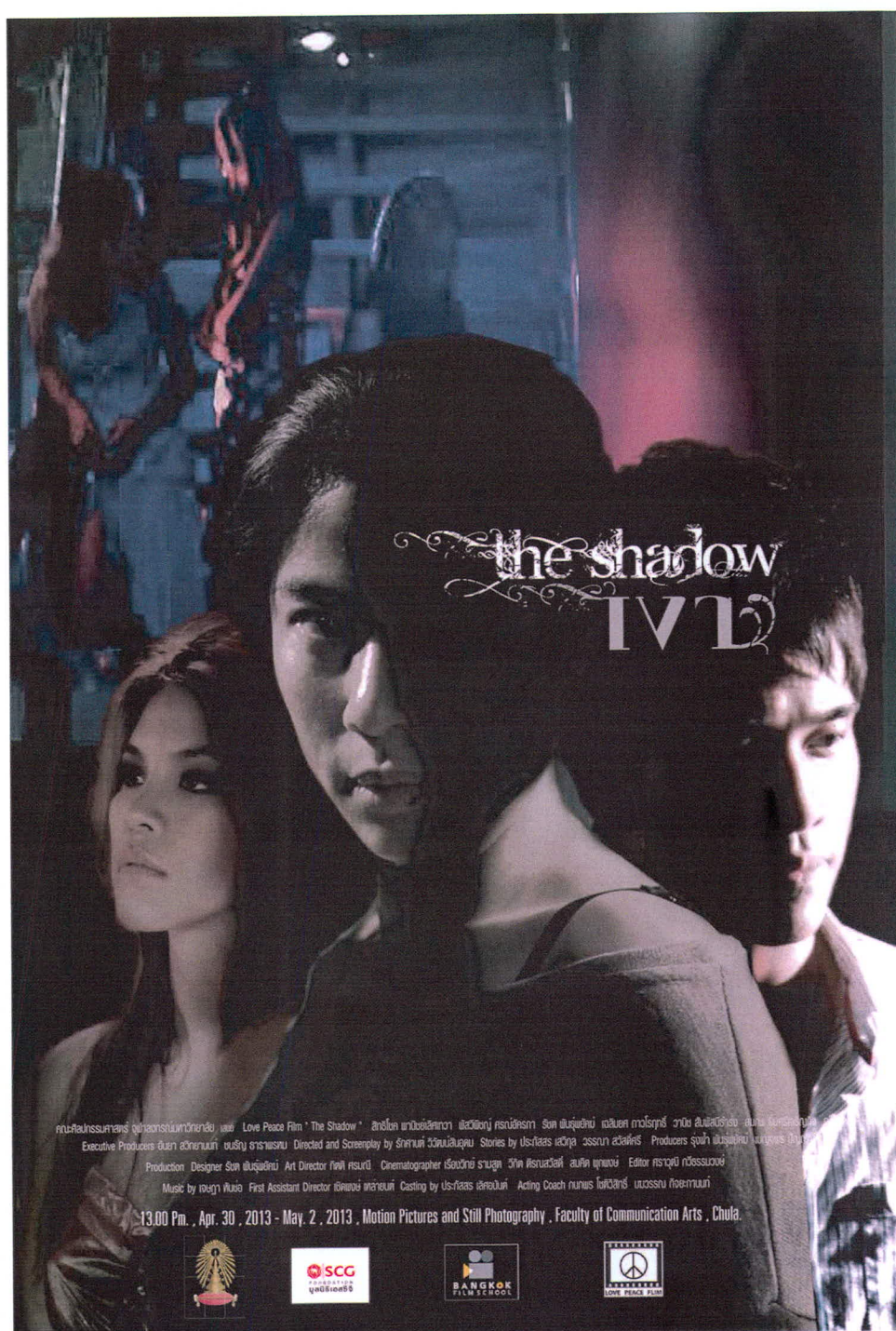
Subject: Re: ขอความอนุเคราะห์นำเรื่องสั่งมาทำเป็นภาพยนตร์

ผม อาจารย์รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดมได้เคยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์เกี่ยวกับการขออนุญาตนำ
เรื่องสั้น มัทรี ไปทำเป็นภาพยนตร์ สำหรับการศึกษาปริญญาเอก คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาฯ ซึ่งขณะ
นี้ได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้วและมีความประสงค์จะรบกวนขอหนังสือที่ให้ความอนุเคราะห์ จากอาจารย์ เพื่อ
แนบในวิทยานิพนธ์ และขอกราบขอบพระคุณอย่างสูงล่วงหน้า มา ณ ที่นี้ครับ

>ศรिताวเรือง copy.pdf (289k bytes)

ภาพที่ 37 แบบแผ่นวีดีทัศน์ภาพยนตร์

ภาพที่ 38 โปสเตอร์ภาพยนตร์